

**РИЧАРД МАРЧИНКО, ДЖОН
ВАЙСМАН
ВЗВОД „ЕХО“**

Част 9 от „Свирепия“

Превод от английски: Венцислав Градинаров, 2000

chitanka.info

*В памет на Бенгли Токсвард,
майстор оръжейник, воин и патриот*

Настоящата книга е художествена творба. Имената, героите, местата на действията и събитията са продукт на въображението на авторите или са използвани с художествена цел. Променени са някои оперативни детайли, за да не бъдат издадени начините за водене на съвременната война със специални методи.

*Приятелят на моя враг е мой враг;
Врагът на моя приятел е мой враг;
Но врагът на моя враг е мой приятел.*

*Стара
азербайджанска поговорка*

ДЕСЕТТЕ ЗАПОВЕДИ ЗА ВОЙНАТА СЪС СПЕЦИАЛНИ МЕТОДИ

СПОРЕД РИЧАРД МАРЧИНКО

- Аз съм Богът на войната и гневният Бог на бойните действия и винаги ще те водя отпред, а не откъм тила.*
- Ще се отнасям с теб както с всички останали — като с боклуци.*
- Не прави нищо, което аз не съм правил преди теб — така ще станеш воин по мой смъртоносен образ и подобие.*
- Ще наказвам тялото ти, защото колкото повече пот лееш в учението, толкова по-малко*

кръв ще лееш в боя.

- *И ако болката съпътства твоите усилия и страдаш силно, то значи правиш всичко както трябва.*

- *Не трябва да ти харесва — трябва просто да го направиш.*

- *Прави нещата просто, глупако.*

- *Никога не си въобразявай.*

- *И наистина, не ти се плаща за твоите методи, а за резултатите, което значи да убиеш врага си с всички възможни средства, преди той да те убие.*

- *Винаги носи във воинската си мисъл и душа последната ми и основна заповед: няма правила — побеждавай на всяка цена.*

ЧАСТ ПЪРВА
ПРИЯТЕЛЯТ НА МОЯ ВРАГ

ГЛАВА 1

Всичко по реда си. Часът е 02:30, а ситуацията — ОБВП^[1]. Сега, след като ви дадох пълния (и при това свирепо цветист) доклад за ситуацията, мога да продължа с изповедната част на темата.

Ето. Често съм казвал, че да стигнеш дотам е половината от удоволствието. Но днес, следвайки примера на президента, мога най-после да призная истината: аз ви заблуждавах. Неверни неща от край до край. Лъжи. Двуличие. Увъртане. След почти десетилетие с тези книги ви поднасям неподправената, откровена, искрена, прозрачна и напълно нефалшифицирана истина в съкращение: ДСДИНКММ. Да стигнеш Дотам Изобщо Не е Кефско Маmicата Му. Никак. *Nada*^[2]. *Vupkis*^[3]. Нула.

Оскъдно малко е веселото в това да скочиш от напълно стабилен шибан самолет във въздух с температура минус двадесет градуса, десет километра над земята, за да изненадаш престъпници, които държат заложници. Няма блаженство в това да напуснеш идеално шибана и здрава надуваема лодка и да се внедриш посредством търкаляне със зурлата напред през стотина метра просмукваща се и дълбока тиня, като през цялото време отблъскваш гадни, често смъртоносни гадини, за да разузнаеш селото на някакви негодници и след това да се оттеглиш незабелязано. Няма екстаз в това да препускаш десет мили през горещата пустиня с всичко освен шибаната кухненска мивка на гърба си, за да гръмнеш някоя шарена сбирщина танга от различни националности.

Разбира се, изживяванията, които описвам тук, могат да бъдат резюмирани в една съдържателна двусрична дума. Става дума, приятели, за БОЛКА.

Не карикатурната болка от телевизионните драми, нито от холивудските сопаджийски филми. Говоря за истинската болка. Онази, от която боли, и то с дни. За трайната агония от зле навехната става, когато се фраснете във водата по неправилния начин при скорост от тридесет километра в час. За продължаващата цял месец режеща болка от отказалия парашут по време на свободно падане, когато

найлоновото въже ви плясва през очите, откъсва очилата от главата ви и отлепя роговицата на очите. Неволното стягане на мускулите на сфинктера, когато куршумът от собственото ви оръжие рикошира от металната стена, отскочи от пода и се върне рязко към вас, за да ви резне отстрани, под пушените ребра, на сантиметър от мястото, където свършва бронезилетката ви.

Впрочем позволете ми да кажа, че всичките разнообразни разновидности на болката, съдържаща се в горните дейности: всяка една натъртена точка, всички мазоли, охлузвания, контузии и сътресения, порязванията и разкъсванията, и обикновените и без екстри тупаници по главата, бледнеят пред настоящата ми ситуация.

И каква точно е, питате, моята настояща ситуация? Вашите любопитни съзнания искат да разберат, така ли?

Ще кажа, че настоящата ми ситуация е взета направо от наръчника за НАСХИО^[4]. Искам да кажа, че са ме драскали, фраскали, тряскали и пляскали; че са ме ръгали, ритали, блъскали, тръскали; че са ме газили, рязали, щавили и давили. Но до тази нощ не и мазен.

Да, мазен. Като евтин пържен картоф. Искам да кажа, така дебело намазан с машинно масло, както паметника на Херндън в деня, когато новобранците във Военноморската академия се катерят по онова шибано нещо като последен акт на първата им учебна година^[5]. Искам да кажа подгизнал. Като поничка. Искам да кажа омазан, като с лой. Както Гъртруд Идърли^[6] на първия ѝ опит да преплува шибания Ламанш.

Е, добре де, ако плувате в Ламанша и носите от онези, целите вълнени бански костюми от тридесетте години, може би ще е добре да се намажете със свинска лой или вазелин (или пък от онези, еротичните кремове, ако щете — хич не ми пука). Но аз имах малко повече багаж от Гъртруд. Носех водолазен костюм, в който се чувствах некомфортно горещо в топлата вода, в която в момента опитвах да плувам. Върху костюма се намираше комплект черни БУТ, което, както всички навярно знаете след цели седем книги, означава безсмисленото боен униформен тоалет. Перчех се и с винаги ефектната тактическа бронезилетка за стрелба от упор, клас III-A, с трикилограмовата гръдна плоча, закрепена право върху старото свирепо сърце. Върху всичко това носех надуваемата си тюленска жилетка ЗББ^[7] — и добре, че я носех, защото заради целия този допълнителен товар бих потънал

по-бързо от онова, което моят дългогодишен приятел шваба, *komrade*^[8] по оръжия, бригаден генерал Фред Колер, би нарекъл *ein Backstein*.

Да потъна като камък? О, да — тази вечер мъкнех почти тридесет и пет кила оборудване. Около кръста ми беше затегнат тактически боен колан. От него се спускаше и крепеше към свирепото дясно бедро един кобур от черна найлонова материя, в който се съдържаше моят „Хеклер и Кох“ USP-9 със заглушител и пет резервни пълнителя с по петнадесет патрона.

За равновесие другото ми бедро крепяха шест тридесетпатронни пълнителя за автомат, заредени с куршуми „Уинчестър силвъртип“ по четиристотин грама. Към гърба ми, на лесно достижимо място, се притискаше закрепен с ремъци калъф с вездесъщия автомат MP5 в деветмилиметрово превъплъщение, със завит на цевта заглушител „Найт“ за работа под вода, и седми пълнител с патрони „силвъртип“. В модулни торбички, закрепени към бронезилетката ми, имах шест зашеметяващи гранати „DefTec № 25“, както и осигурено срещу подслушване радио, микрофон на джуката и слушалка, шест метра взривна лента на дървена макара, жица и електрически детонатор, чифт четиридесет и пет сантиметрови клещи за рязане на тел, отвертка като за електротехник, клещи за специалисти по инсталациите, къса стоманена щанга и аптечка. Тъй като аз съм от онази школа на тюленството, при която продаваме краставици на краставичари, си носех и два двулитрови мехура с вода за пиене. „Бананът“ на кръста ми съдържаше шепа найлонови връзки и малка ролка здраво тиксо.

Към десния си прасец бях закрепил боен нож „Мед дог тайхо“ с немагнитно острие. Около кръста ми беше навита шестметрова пещерняческа стълба с модулни пръчки от титан, свързани със стоманено въже.

Предвид всичките тези боклуци по тялото ми преплуването на хилядата метра от точката на внедряването до целта би било, да кажем, трудно дори и в най-добри условия. Но нямах избор. Освен това всички бяхме натоварени горе-долу еднакво. В края на краищата, като свършихме плуването, нямаше да има откъде да се снабдяваме. Ако съществуваше вероятност да се нуждаем от нещо, ние или го мъкнехме със себе си, или щяхме да се оправяме без него, като му дойде времето.

Като казах всичко това, трябва да призная, че тазвечерните условия бяха, абстрактно погледнато, не съвсем нетърпими за мен и

моите момчета. Всъщност много елементи работеха в наша полза. Водата беше топла и спокойна, с някакви си двадесетинасантиметрови вълни. Течението се движеше услужливо от точката на внедряването ни към целта. Тънкият като кожичка над нокът резен на луната, ниско на изток, постоянно се скриваше от високи издължени облаци, което осигуряваше на мен и на единадесетте мъже, които плуваха с мен, известна невидимост.

Поради което, мисля, мистър Мърфи, познат със своя закон, реши, че задачата ми е прекалено проста и целта ми твърде лесно достижима. Една щурмова група от дванадесет души, преплуващи около хиляда метра, би трябвало да стигне до целта си за около четиридесет минути^[9]. Ние бяхме изминали половината разстояние за по-малко от двадесет минути — и следователно изпреварвахме графика.

И така, с обичайното си чувство за хумор мистър Мърфи прибави един допълнителен затрудняващ елемент към събитията от вечерта. Едно непредвидено, неочаквано и напълно недооценено нефтено петно мазнеше водата, през която плувах. Забелязах го едва след като се озовах три метра навътре в него — достатъчно време, за да махна на момчетата да го заобиколят, но твърде късно за мен. Не говорим за суров нефт в големи количества. Пяната беше не повече от сантиметър в най-дебелата си част. Но нека ви кажа нещо за суровия нефт: не трябва много, за да ви го начукат, и единият сантиметър нефт ме изтакова съвсем добре. Проклетата мръсотия залепна за мен. Покри оборудването ми с лепкава, отвратително миришеща мазна гадост. И ме повлече надолу — почти удвои тежестта на товара, под който плувах.

Освен това нефтените петна се водят в графата на онова, което прегръщачите на дървета в Агенцията за опазване на околната среда наричат ОПМАТ, а то означава, разбира се, ОПасни МАТериали. Разбира се, съгласно действащите правила за работа на тази агенция (наистина съм ги чел) човек не трябва да влиза в допир с нефтените петна, освен ако не носи 1: одобрен от агенцията комбинезон за опасни материали; 2: одобрен от агенцията противогаз за опасни материали; 3: одобрени от агенцията ръкавици за опасни материали; 4: ботуши за опасни материали; и 5: одобрена от агенцията предпазна каска (само в

яркооранжево или яркожълто, ако обичате). Нарушителите се глобяват жестоко. Имената им се записват в Книгата.

Но тъй като в диапазон от шест хиляди мили нямаше прегръщачи на дървета от Агенцията за опазване на околната среда и тъй като съм посветил живота си на това да действам независимо от белите, които мистър Мърфи или някой от роднините му хвърлят на пътя ми, продължих да плувам. Мамицата му, преди няколко години се гмурнах в един шибан басейн с ядрена вода. Излекувах получената в резултат луминесцентност (вероятно съм единственият Ричард, чийто малък Ричард е светил в тъмното) с джин „Бомбайски сапфир“ — и оттогава не съм забелязвал проява на синдрома на светеция гущер. Е, ако с „Бомбай“ се лекуват въздействията на басейн с ядрена отпадъчна вода, нямах причина да смятам, че една доза, или две (или три, или четири) след това малко упражнение, също не биха свършили работа.

Добре де, добре, отклонявам се от темата. Искате да разберете за тазвечерните празненства. Всъщност нищо особено няма. В момента опитвах да премина през Каспийско море, като плувах на една страна, към нефтодобивна платформа „16-Браво“ — основната от общо петте, разположени на девет мили от брега и на около петдесет мили право на юг от столицата на Азербайджан град Баку. Кулите бяха собственост на „СОКАР“, нефтодобивен консорциум, контролиран съвместно от „Сентекс“ (това е „Сентръл Тексас ойл корпорейшън“) и азербайджанското правителство, със смесен експлоатационен персонал от дузина работници от „Сентекс“ и от Англия.

Но не затова се намирах тук. Намирах се тук, защото в момента „16-Браво“ беше под контрола на група от осем терористи. Те бяха превзели платформата преди двадесет и четири часа, като под прикритието на тъмнината се намъкнали на борда от двойка яркожълти надуваеми лодки „Зодиак“, които в момента бяха завързани за североизточната понтонна колона и се поклащаха върху леките вълни. Тангата завладели платформата, взели работниците за заложници, а после със собствените си свръхмодерни мобилни телефони се обадили в главния офис на „Сентекс“ в Хюстън, Тексас. Съобщението след превода от азербайджански на английски беше съвсем ясно: ние сме проирански настроени азербайджанци, на които не им харесва това, че вие, неверниците, експлоатирате нашата нация. Махайте се от Азербайджан или си понесете последствията.

По една случайност два часа след превода на телефонното обаждане на лошите бях опрял колела на пистата в Баку с взвод тюлени, с които изпълнявахме мисия от клас „стелт“, *m-u-x-u-ч-к-о* предприета по повеление на министъра на отбраната и председателя на Обединеното командване. Но добре планираната секретност изхвъркна през прозореца в мига, в който американци станаха заложници. Азербайджанците знаеха всичко за възможностите ми на заложникоспасителната арена, каквито не притежаваше никоя от местните военни или полицейски служби (всъщност точно за това се намирах в Баку).

И така, правителството на Азербайджан поиска аз и момчетата да свършим тазвечершната мръсна работа. И честно казано, откликнах с огромно удоволствие. В края на краищата най-добрият начин да обучаваш е чрез примери. А превземането на тази платформа щеше да послужи на нашите азербайджански ученици за истинска демонстрация на скачане, вмъкване, стреляне и плячкосване.

Това беше хубавата новина. Ето лошата: някой беше казал на пресата, че идвам, и на летището гъмжеше от камери и прожектори. Американските телевизионни мрежи искаха да снимат мен и момчетата, а също и да ни интервюират. Вероятно за да може някоя шибана прокурорка да използва записа, когато ме обвинява в използване върху терористите на неоправдана жестокост, нервнопаралитичен газ или друго незаконно вещество.

Да, ама не, мамицата му. Разреших проблема, като помолих азербайджанците да изхвърлят репортерите, което те изпълниха с много веселие. Но пред моето весело нощно мародерство стояха още две пречки. Те бяха, по реда на появата им, Нейно превъзходителство, почетната госпожа Марибет Медисън, извънреден и пълномощен посланик на Съединените американски щати в Република Азербайджан, и Негово високотъпанарие, мистър Роско Гроган, вицепрезидент по охраната (за Централна Азия) на корпорация „Сентекс“.

Почетната госпожа Медисън просто не искаше мен и моите боклуци в своя вилает. Пристигнали бяхме за СКОО мисия, което означава Съвместно Комбинирано Образователно Обучение, *sans*^[10] предизвестие, *sans* телеграми, *sans* нищо. И посланичката ми каза мнението си така... дипломатично и същевременно твърдо: „Никой,

полковник, дори и вие с явно високото си шибано ниво на тестостерон, не може да ме препъне така и да му се размине.“

Тъй като разбирам такава реч, обясних на добрата посланичка, че СКОО не е под нейно юридическо разпореждане. Обясних, че не провеждам дипломатическа мисия. Намирах се тук, за да обучавам своите тюлени, защото всъщност СКОО е обучение за нас, а не за азербайджанците, макар че те със сигурност биха извлекли полза от това да гледат какво правим и да се учат как го правим.

— Това, полковник Марчинко, е двоен товар конски фъшкии и двамата го знаем — изрече посланичката и поклати идеално направената си в пръскано руса прическа. — Аз чета проклетите документи, телеграмите също. Знам какво представляват мисиите СКОО. Каквото и да ми разправяте, тук сте, за да обучавате азербайджанците, и ако не го правите в Иран или Русия, или в Република Грузия, или пък не ги закарате в добрите стари Щати, ще бъдете нарушител в моята територия.

Права беше, разбира се. Но това не ме е спирало преди. Не ме спря и сега. Разбира се, след едно телефонно обаждане до министъра на отбраната във Вашингтон и още едно от министъра на външните работи на Азербайджан до главния заместник-помощник държавен секретар на нещо си от бившия Съветски съюз (с когото успява накрая да се свържат по клетъчен телефон, докато си правеше кефа за държавна сметка в някой Стан^[11]), идеално направените нокти на модно кльоцавогъзата шанелооблечена и чантостискаща лъскава посланичка Медисън се магнаха от гърба ми.

Тъпакът от охраната Гроган, бивш специален агент от ФБР (да се чете ездач на бюро), с тъничка вратовръзка, от Далас, вероятно за последен път беше имал значими отношения с правозащитата, когато Роналд Рейгън караше първия си мандат, посланик Медисън е била в основното училище, а обувките на Тони Лама^[12] струваха само двеста долара чифта. С него по-трудно можеше да се справи човек, отколкото с посланичката. Тя поне разбра накрая, след, въ, известна намеса от страна на Вашингтон, че тук е Азербайджан, че те бяха поискали да помогна и че се ползвах с подкрепата на председателя на Обединеното командване и министъра на отбраната. Макар да не й харесваше присъствието ми тук, политическите фактори просто я засипаха. И

така, бидейки реалист, тя преклони глава пред тези фактори и се отмести.

Роско не се притесняваше от подобни политически или дипломатически сладости. Ставаше дума за проклетата нефтодобивна платформа на неговата фирма и той настояваше да свърши нещата по своя начин.

И какъв е неговият начин, питате. Е, обмисленото му мнение беше, че ако оставим някоя местна организация, работеща на принципа „помогни си сам“, да пъхне на тангата около сто хиляди американски гущерчета, онези ще се метнат в лодките си и ще направят бърз „оревоар“ на Баку.

Казвате, че не ми вярвате? Ами да видим видеозаписа.

Както виждате, двамата с Роско стоим на пистата, нос в нос, зад изцапаната с грес рампа на големия черен необозначен самолет С-130, на който долетяхме аз и момчетата, за да сме насаме. Вижете как палците му са вмъкнати в гайките за колана като на някакъв каубой от евтин роман.

Да чуем.

— *Виж, Дик, разправям се с тези шибани задници от две и половина шибани години и трима американски посланици чрез шибаната фондация „Сирджик“. Турската шибана мафия. Чеченската шибана мафия. Грузинската шибана мафия. Руската шибана мафия. Арменските шибани националисти. Азербайджанските шибани разбойници. Шибаната фондация се оправя с всички тях. Тя има една шибана система и виж как действа: аз им подавам едно куфарче с гущери — за в Щатите го минаваме като дарение за благотворителни цели и всичко е о'кей, и „Сентекс“ дори получава данъчни намаления. След това може би фондацията си взема нещо, може би не, но честно казано, хич не ми е през онази работа, сецаш се. После тя плаща колкото си иска под формата на взаимопомощ за въпросните лица, след което шибаняците изчезват. Само през последните шест месеца съм го правил десетина пъти и затова знам нещо, което ти не знаеш. Въпреки че точно тези шибаняци решиха да вдигнат шибаната миза, като взеха заложници, те не са шибани терористи, Дик. Те са шибани бизнесмени.*

Да бе. Е, обяснявам на шибания Роско в своя чаровно старомоден свиреп шибан стил, че във войната със специални методи

шибаният технически термин за шибаняци, които вземат шибани заложници, е „шибани терористи“. Добавям също (без да е необходимо, както си мислех тогава), че ние не плащаме шибани подкупи на шибани терористи и че със сигурност не работим с шибани фалшиви фондации.

Виждате ли как ръката на Роско се вдига като на катаджия?

— Чакай, Дик — не говоря за шибан подкуп. Това няма да е редно, мамка му. Всъщност направо ще си е незаконно. Ние, в шибания сондъорски бизнес, му викаме „експедиране“ и шибаната посланичка там, която вероятно знаеш, че е в същия шибан бизнес вече дванадесет години, е съгласна с мен.

Стори ми се странно, че шибаната посланичка би могла да участва в каквато и да е дейност от дванадесет години. Не ми изглеждаше на повече от двадесет и пет години. Разбира се, според досието ѝ, което четох по пътя за насам (може да изглеждам като побойник, но повярвайте, аз си готвя домашното много по-грижливо дори от главния аналитик на „Мерил Линч“^[13]), тя беше на тридесет и седем години, вдовица на дванадесетия по богатство мъж от Тексас, и управляваше корпорация с повече пари от брутният национален доход на повечето от страните в Третия свят. От статията за нея в списание „Форбс“ разбрах, че тя е адски корава, способна да подсилва речта си с нецензурни думи така лесно, както използваше френския с парижки акцент, научен в Мадейра и Сорбоната, или пък икономико-говора, попит в бизнесшколата в Харвард.

Трябва също да призная, че дори снимките в списанията „Таун енд кънтри“ и „Аркитекчъръл дайджест“ не я показваха в пълния ѝ блясък. Марибет Медисън може и да беше на тридесет и седем години. Но имаше мускулите и твърдата кожа на жена, която редовно тренира с частен треньор, и затова изглеждаше с десет години по-млада от истинската си възраст.

Но целият ѝ опит от бизнеса, високите дипломи, способността да използва нецензурни думи и всичките мускули не ѝ бяха от абсолютно никаква полза, когато ставаше дума за заложници. Всъщност тези неща бяха в неин ущърб. Защото по някаква причина — може би поради факта, че онези бяха съ-тексасци, или пък просто защото не можеше да взема решения, когато става дума за живота на хора — тя беше се съюзила с Роско Гроган и неговите приятели във фондация

„Сирджик“, каквото и да представляваше тя (отбелязах си наум да го проверя). А Роско, както видяхте, представляваше един отговарящ на всички норми първокласен рубиненочервен свръхголям шибан задник с огромни пропорции.

Е, мога да ви опиша в детайли реакцията си при неговата тъпа рубиненочервеногъза логика, но така бих губил и своето, и вашето време. Достатъчно е да кажа, че посланичката и Роско си отидоха в посолството намусени (всъщност пътуваха в бронираната ѝ лимузина), а аз тръгнах да работя.

През следващите осем часа аз и момчетата се преместихме на петдесет мили южно от Баку. С помощта на азербайджанската армия тихичко създадох оперативна база на платформата най-близо до „16-Браво“. Докато моите два екипа снайперисти (и четиримата мераклии от азербайджанските специални сили, на които позволих да наблюдават операцията отблизо) започнаха да оценяват ситуацията през телескопите си за нощно виждане, аз се обадох по осигурения срещу подслушване мобилен телефон и пузнах в действие разузнавателната си мрежа в Щатите.

Не трябваше да мине много време, преди да установя, че ВТ (вижте го в речника^[14]) изобщо не бяха азербайджанци, а ирански негодници. Те принадлежаха на отцепническа групировка от революционната гвардия и се наричаха „Юмрукът на Аллах“. Според Разузнавателното управление на Министерството на отбраната те бяха се промъкнали откъм Иран — всъщност започнали бяха операцията си от стария подслушвателен пост на ЦРУ в планините над иранския град Астара, малко на юг от азербайджанската граница. Кой казва, че фундаменталистите нямат чувство за хумор?

Аз — казвам го най-малкото в случаите, когато стане дума за убиване на хора от западния свят. Защото през последните шестнадесет месеца „юмруците“ бяха убили седем американци, трима англичани, един шваба и едно франсе. Пък и не ограничаваха дейността си само в Европа и Близкия изток. Имаха едно нападение в Япония и две други в Канада.

Както и да е, малко след стъмване установихме, че на „16-Браво“ има осем лоши. Не е голяма войска, но стига да нанесе на нас и на заложниците значителни щети. Знаехме от думите на азербайджанците

и от собственото си разглеждане на ситуацията, че тези танга действат ефективно, обучени са професионално и са добре оборудвани.

А, да — и за разлика от мен не бяха изцапани със суров нефт.

Избърсах гадостта от лицевата си маска (плувах буквално сляп, мамка му), изпуснах повечето от въздуха в тюленската си жилетка, потънах под повърхността като гореупоменатия камък и започнах да ритам и да се въртя, за да отърся колкото се може повече от лепкавия гъст нефт. Май това не ми помогна много. Всъщност така губех ориентация. Но все пак беше по-добре, отколкото да плуваш през тази гнусотия отгоре. Загребах под вода в посока, която според мен беше към „16-Браво“, изминах тридесетина метра, а после се претърколих и се отправих към повърхността, за да си поема въздух, като ритам с плавниците си и удрях с ръце, за да разкъсам нефтеното петно на повърхността.

Точно в този момент Бумеранга, който смятах, че плува на десет метра ляво на борд от мен и шест метра назад от моята кърма, ме изрита право в лицето. Брадичката ми се озова на пътя на петата му — и добре ме улучи.

Праас! О, как ме заболя. Не. Адски шибано ме заболя. Ударът отхвърли маската ми и изкара всичкия въздух от дробовете ми. Аз изскочих на повърхността по-добре от който и да е кит, поех въздух и погълнах към галон смесена с нефт морска вода. Изхрачих водата, след това отново се гмурнах, като напразно махах с ръце, за да хвана маската, и получих още един удар от свръхразмерен, свръхтвърд и екстраздрав плавник, този път право по голямата ми словашка зурла. Инстинктивно стиснах агресивния придатък и тръгнах към повърхността.

В миг плавникът се отскубна от ръцете ми и дългото и тясно лице на Бумеранга се появи в периферията на обърканото ми зрение, стиснал в дясната си ръка моята маска. Задържа ме стабилно, докато измия стъклото, доколкото това беше възможно, докато надяна ремъка на главата си, сложи си маската на място, продухам я, а след това я поставя добре на шибаното си голямо и косматото лице. По очите му разбрах, че чувства болката ми. Моите очи, които щипеха адски силно

от въздействието на суровия нефт и замърсеното Каспийско море, му казваха, че изобщо не може да си представи какво ми е.

Заставах вертикално на място, напълних жилетката си с въздух, за да остана на повърхността, и се ориентирах. Намирахме се на триста метра от платформата, доста далеч от кръга светлина от кехлибареножълтите натриеви лампи, от осветителните тела по мостчетата и стълбищата, от мигащите светлини по парапетите и от другите, в червено и бяло, върху крана, а също и от зеления флуоресцентен блясък от сектора на сглобяемите жилищни кабинни.

Тази вечер щурмувахме в състав от дванадесет души. Другите четирима тюлени от взвод „Ехо“ се намираха на една от другите четири нефтодобивни платформи в тази група от общо пет платформи, като ни пазеха гърба със снайперистки пушки 50-ти калибър, със заглушители, които можеха да улучват на разстояние две хиляди метра с ръчно обработените патрони „Хорнейди“. Тази вечер щяха да стрелят на половината от това разстояние.

02:32. Докато си поемам дъх, позволете да обясня за една-две минутки какво смятахме да правим. Има само три начина да превземеш нефтодобивна платформа. Можеш да се приближиш с плуване, да се покатериш нагоре по скелетната рамка и да победиш лошите. Можеш да дойдеш с хеликоптер, като летиш ниско, на височината на вълните, после изведнъж да се издигнеш над площадката, да скочиш по въже и да победиш лошите. Или можеш да изпълниш ВСНО (висок скок с ниско отваряне на парашута) от самолет, да падаш пет мили, да отвориш парашута на километър и половина над водата, да кацнеш на платформата с парашута и да победиш лошите.

Откровено казано, подходът с парашута е най-рискован, защото няма гаранция, че така ще можеш да разположиш достатъчно хора върху платформата едновременно, за да свършат работа, например да овладеят платформата и да убият всички лоши, преди те да успеят да пратят заложиците на боклука. Спускането по въже от хеликоптер, изглежда, е най-ефикасният метод. Всъщност ако съчетаете нападение с хеликоптер с операция по вода (бойно плуване), ще можете да разположите едновременно сума ти бойци на платформата. Но тази вечер спускането по въже не беше сред възможностите, защото ми беше дадено да разбере, че в цялата шибана страна няма хеликоптер,

който да е в състояние да носи повече от четирима. И така, налагаше се да действаме по старомодния начин, като използваме техниката, която наричам ЗН/СП. С други думи, щяхме да се *Замъкнем*, после да се *Наберем* нагоре, за да направим онова, което тюлените умеят най-добре, да *Стреляме* и *Плячкосваме*, т.е. да убием враговете си, преди те да успеят да навредят на заложниците.

02:34. Накрая, след като излязох от нефтеното петно, потеглих към платформата. Бумеранга не изоставаше от мен, като продълговатата му, тясна глава подскачаше като тапа в лекото течение. Зад нас, подредени ветрилообразно, плуваха останалите от щурмовата група. Сърцето на взвод „Ехо“ — Бумеранга, Дюи Пачия крак, Нод Дикарло, Харис Малката бира, Мийд Пиколото, Шепард Алигатора и тюленът-дребосък, когото наричам Гризача — работеше с мен вече четири години. Тери Девайн, когото наричах Таймекса, защото носеше на бой и не оставаше в покой (риташе задници)^[15], загуби девствеността си при мен миналата година в Германия.

Останалите в групата са нови — но способни. Копача О’Тул, от Холивуд Бийч например...

Хей, кой шуми там бе, мамицата му? О, шибаният редактор. Искане да разбере защо на тази мисия съм повел тълпа новаци.

Приготвил съм ти две думи, редакторче. Не, не, „мамицата ти“, макар че си помислих за тях. Двете думи са *задържане* и *преназначение*. И двете са в немилост в настоящите политически коректни и бездефектни военноморски сили. И така, мнозина от моите стрелци бяха станали цивилни. Но все още има шепа ВОИНИ, между които мога да избирам. А тези момчета бяха каймакът на боклука.

Та както казвах, Копача О’Тул от Холивуд Бийч, Флорида. Копача е от онези торби за боклук, дето никога не се отказват, и точно такива са необходими за подобни операции. Няма място, където не би отишъл, или нещо, по което да не би се покатерил. Ранди Майкълс Скапания и един жилав дребен ингилиз, когото наричам Найджъл (истинското му име е Рупърт^[16]). Но кой, по дяволите, би го наричал така в тези дни на анонимност?), допълваха щурмовата група. Ранди Скапания имаше фигура на футболист-защитник — т.е. едър и голям — и се движи като светкавица, когато трябва. Наричаме го Ранди Скапания, защото беше изкарал десет години като рейнджър в сухопътните сили — а ако това не е скапано съществуване, не знам кое

е такава. После взел правилното решение: разбрал, че животът трябва да е приключение, а не просто работа, и дойде във Военноморските сили. Премина базовата подготовка, където го научиха да крещи „Ууу-хааа“, а не „У-хаа“ на зрялата възраст от двадесет и девет години. В момента е със звание Е-9. Това е главен старшина за вас, кексоядните цивилни.

Аз го отвлякох от „Тюлен осем“, след като го видях в действие. Ранди, приятели, е от онези Воини, на които трябва да опрете гръб, когато *merde*^[17] се удари във *ventilateur*^[18], и ви превъзхождат по численост с осем към едно. Трябваше му към половин секунда, за да се запише доброволно в свирепата ми банда. Единственото му искане беше да взема и човека от плувната му двойка, Найджъл, който тежи само петдесет и два килограма. Найджъл е роден под името Рупърт Колинс в Ийст Лондон, на улица „Олд Кент Роуд“ — и си личи по говора му. Той е живо доказателство за това, че единственото, което ни дели от англичаните, е общият език.

Както и да е, Найджъл дошъл тук единадесетгодишен, получил гражданство на осемнадесет години и първата му работа била да се запише във Военноморските сили. Той може да тича тридесет мили за пет и половина часа. Не е много, казвате. Прави сте. Но Найджъл може да го прави в пустинята. Докато носи тридесет и пет килограма бойно снаряжение. И след като пробяга своите тридесет мили, може да ви нашиба по задника, независимо за колко голям и лош се представяте.

На площадката, която използвах като база на предна линия, се намираще моята четиричленна снайперна/разузнавателна група. Мустанга, водещият помощник-снайперист, е половин сиукски (мисля, че другата половина е планински лъв) Воин, израснал в Монтана. Прилича малко на пощенска кутия, което кара хората да го смятат за тромав. Груба грешка. Мустанга е в група с Джонсън Чука, който се е научил на гадния си занаят в морската пехота, преди да реши да се махне от Заблудените деца на Чичо Сам^[19] и да стане тюлен. Чука веднъж уцели нечия глава от две хиляди и шестстотин метра с петдесеткалибровата си снайперска пушка, която помогна да разработят за „Пустинна буря“. Оръжието, с което стреляше тази вечер, представляваше пушка от четвърто поколение, два пъти по-точна от базовите предишни модели.

Снайперска група номер две се състои от Бъч Уелс, умно хлапе от Рийдинг, Масачузетс, с протяжен акцент от Нова Англия, и Цирея. Цирея (ако има фамилно име, то не го е казвал на никого) е другият снайперист на взвод „Ехо“. Той е помощник-боцман първи клас от Джорджия и може да уцели муха в шибаното око от хиляда метра.

02:45. Гадната ми дванадесеторка се закрепил за дълга тръбна греда, която преминаваше между дебелите вертикални понтонни колони. Ние вече бяхме се изтозили, мамка му — а още не бяхме започнали работата за вечерта. Двамата с Таймекса откачихме от мен двойката двулитрови мехури с вода. Дадох единия на Пиколото, а другия на Пачия крак, за да пият. Таймекса подаде един мехур на Копача и отпи от другия. Аз легнах по гръб във водата и опитах да си поема дъх. Не беше лесно. Температурата на водата беше към двадесет градуса, на въздуха — към тридесет и пет и жегата изсмукваше малкия ми запас от енергия.

Изчаках всеки да зареди вода, след това взех един от мехурите и го пресуших. Цели кофи пот бях пролял по време на плуването — и колкото и да ми тежаха мехурите, се радвах, че бях настоял да носим достатъчно, та да може всеки да получи две трети литра, преди да нападнем. Научил съм през годините, че дехидрираният Воин не действа така добре както хидрираният Воин.

02:49. Платформата се извисяваше над нас като скелет, огромна и внушителна; меланж от ярки светлини и сенки и механични ръбати форми. „Шестнадесет-Браво“ се намира във води, дълбоки към петдесет и пет метра. Тя беше неподвижен тип, което означаваше, че е закрепена към дъното на Каспийско море. Ако тук водата беше например двеста метра, платформата щеше да е полупотопена, да плава върху огромни понтони и да се задържа на мястото си от дълги котвени вериги.

Напълно възможно е да се чудите как можахме да доплуваме безнаказано, като знаем, че лошите са нащрек. Отговорът е прост. Първо, самата платформа е огромна, по-голяма от двадесет и пет етажна сграда. Също така практически невъзможно е да се гледа към водата, освен ако човек не увисне от някоя от стълбите под основната площадка. Светлините си правят номера с очите ви. Повърхността на

водата на петдесетина метра по-долу е неясна. Адски трудно е да откриеш някой плувец дори и в спокойни условия като тазнощните.

Второ, на нефтодобивната платформа има много странични шумове. Металът скърца и стене; самата платформа се движи във водата. Модулните складови и жилищни постройки се местят с теченията отдолу. Освен това има и генератори, които захранват електросистемата, крановете и самите сондажни машини. Дори и ако 90 процента от шибаната платформа са спрени — както тази, — на нея пак е шумно и човек се обърква. Такова обкръжение аз мога и използвам в своя полза.

02:51. Време е да тръгваме. Но първо трябваше да се почистят от нефта. Тъй като изповядвам веруюто на Рой Хенри Боъм, кръстник на всички тюлени^[20], попаднах в петното първи и затова си изпатих най-много за разлика от другите момчета, повечето от които бяха видели какво става и бяха минали под него. Моят БУТ беше почти изцяло покрит с нефт. Също и жилетката ми. Но под нея модулната ми бронезилетка си беше доста чиста. Също и водолазният костюм. С движения на тялото се освободих от надуваемата жилетка, бронезилетката и бойния униформен тоалет. След това надянах бронезилетката върху водолазния костюм, откачих джобовете от жилетката за близък бой и ги нагласих върху залепящата повърхност на бронезилетката си, сложих си колана с пистолета, кобура на бедрото, джобовете за пълнителите и бойния нож. Калъфът за автомата ми не ставаше за нищо. Но мазната гадост не беше стигнала до самия автомат.

02:56. Включихме слушалките и микрофоните в осигурените срещу намокряне радиоапарати и проверихме дали работят. Е, предполагам, че осем от общо дванадесет не е чак толкова зле, макар да ви обещавам, че когато се върна в Щатите, ще кажа на хората в „Моторола“ някои недобри неща за мнимата водонепроницаемост на продуктите им.

Обадих се на моите снайперисти, застанали в тъмното на триста метра от нас, и им казах, че се мятаме през борда.

— Тъй вярно, скипере — чух гласа на Мустанга в ухото си. — Виждам ви през телескопа. Готови сме. Свързващото мостче над вас е чисто. Виждам едно танго върху кабината за контрол на сондажа. Има оръжие с прибор за нощно виждане. Цирея има друга цел върху

кабината на кулата. И той е с очила за нощно виждане. Изглежда, държи детонатор.

Прехвърлих светкавично в мисълта си схемата, която бях запаметил по-рано през деня. Добре: един лош контролира отвисоко, в кабината на краниста. Значи е на двадесетина метра над площадката. От тази позиция можеше да контролира достъпа до хеликоптерната площадка, модулните жилища и повечето от площадката. От думите на Мустанга се разбираше също, че оня контролира и експлозивите.

Един квартет цъкания в ухото ми потвърди, че съобщението е прието.

03:03. Преминахме под платформата и със сигнали поставих началото на щурма. Копача завърза за себе си двадесетметровото тънко найлоново въже, което носеше през рамо, вдигна се върху дебелия вертикална греда и започна дългото катерене нагоре. Последваха го Дюи Пачия крак и Скапания Ранди Майкълс. Гледах ги как се катереха по хлъзгавата повърхност. Не харесвам превземането на нефтени кули. Преди години загубих един човек при операция на една платформа в Мексиканския залив. Но, както казва Божията заповед на войната със специални методи, не трябва да ни харесва, а да го правим. Моите катерачи напредваха. Но виждах колко енергия изразходваха — телата им изпускаха топлинни вълни.

Докато Копача, Пачия крак и Ранди се катереха, Бумеранга, Нод и Гризача седяха на напречната греда, насочили дулата на автоматите си нагоре към пътеката на двадесет метра над водата, и търсеха цели. Ако някое танго реши да си вземе почивка за цигара или да се изпикае, работата им беше да неутрализират този кучи син, преди той да вдигне тревога или да рани катерачите. Истински уязвими бяхме, докато първите трима стрелци не стигнат до пътеката. След това, докато Пачия крак и Ранди пазят гърба му, Копача щеше да спусне въжето, да вдигне парчетата на пещерняческата стълба, да ги свърже, да закрепи стълбата към парапета и да я спусне, за да можем ние, останалите, да се качим. Съвсем не е весело да се катери човек по пещерняческа стълба. Но катеренето по тях е по-безболезнено, отколкото по вертикалната греда, която триото мои стрелци катереше в момента.

03:11. Осем минути е шибаняшки дълго време, когато си уязвим, и точно толкова ни отне изкачването на стълбата. Аз се качих последен. Да, винаги вода отпред. Но възрастта ми е повечко,

отколкото на моите стрелци, и те могат да изтичат нагоре по стълбата, докато аз се боря с нея стъпало по стъпало.

Изчаках, докато тесният задник на Найджъл се издигна на три метра над водата, а после се издигнах колкото можах нагоре, хванах се за едно от тънките титанови стъпала, издърпах се нагоре килограм по килограм, докато сложа предната част на дясната си свирепа обувка в тесния отвор. Господи, колко болка ми причини това. А, да, аз вдигам по двеста килограма и правя по 155 коремни преси всеки шибан ден, в дъжд, киша, сняг или слънце, на открития гладиатор във вила „Свирепия“. Имам много силно тяло. Всъщност аз съм забележително силен майкоосквернител. Но всичко това не струва и едно лайно, когато трябва да напъваш мускули нагоре по усукващата се, тясна, хлъзгава и мокра стълба в бойни условия.

Споменах ли, приятели, че преплувах през нефтено петно? Казвате, че си спомняте този факт. Е, браво на вас, защото имате подобра памет от моята. Аз ли? Аз бях забравил, че долната част на неопреновата ми обувчица беше хлъзгава като черво. Стъпалото ми се хлъзна, кракът ми се вмъкна през стълбата, ръцете ми изгубиха захвата си, паднах на към тридесетина сантиметра и се заклиних — ооох — чак до чатала върху шибаната пръчка.

Нека бъда по-подробен. Цялата ми тежест — всеки пуд, всеки килограм, всеки фунт, унция и грам, а да не споменавам и добавената тежест на всичко, което носех — сега лежеше върху дясната ми топка. Същата топка, която в момента се превръщаше във фъстъчено масло върху титановата пръчка. О, по дяволите, о, мамицата му, о, майната му на Дики, което, досещате се, че означава, че в момента бивах чук-чукан на вьетнамски^[21]. Чук-чукан и още как — ако не сторех нещо, скоро щях да изпълнявам остатъка от тази шибана мисия като проклет алт.

Фокусирах очите си, преглътнах въздух и се задърпах с ръце, докато накрая се освободих и тръгнах отново нагоре. Само че сега всяка стъпка от това болезнено катерене беше съпроводена с пулсирането в бърз ритъм на десния ми тестис. О, нека ви кажа, че когато най-после се прехвърлих през парапета на мостчето, изпитвах болка във всяка молекула на тялото си, а от начина, по който ми стоеше водолазният костюм, прецених, че вероятно съм загубил още два-три килограма от теглото си. Аз не съм така пъргав, както по времето,

когато започнах да изпълнявам водеща роля в тази серия книги, приятели, и точно такива изкачвания правят този факт болезнено очевиден.

Но както съм казвал преди и ще продължавам да казвам, болката съществува, за да ми каже, че съм жив. И тъй като си бях съвсем жив, извадих своя автомат, заредих един пълнител и дръпнах затвора. Идваше време за представлението.

Нашата точка за навлизане представляваше малко мостче близо до факела на една линия за разделяне на нефта и газа. Повечето кули имат две такива факелни устройства. Мостчетата, с една вертикална и една хоризонтална газова дюза, са закрепени към края на двадесетметрова стрела, подобна на тези на кулокрановете. В позиция „спуснато“ мостчетата към факелите се намират на около три метра под най-ниската точка на площадката. Това ги правеше достъпни за нас, без да разкриваме фланга си. И тъй като е възможно да се изкачи човек по тази стрела, моите стрелци щяха да останат невидими за всеки на площадката, докато не достигнат до прикритието на резервоарите в нефтопреработвателния сектор.

Ако погледнете към тази конкретна площадка направо, това ще рече, че хеликоптерната площадка е разположена в посока дванадесет часа, едната факелна група за масло и газоразделителят се намират в посока пет и тридесет; другата — единадесет. Ние бяхме преминали под платформата и се покачихме на позиция единадесет часа на малката стрелка, защото това място беше напълно скрито от огромната надстройка на сондажната кула и от топлообменниците на основните двигатели от гореупоменатите танга, които контролираха кабината за контрол на сондажа и покрива на кабината на кулата.

Сега, когато се намирахме на борда, трябваше само да оставаме невидими, докато стигнем до щурмовите си позиции, като се молим останалите лоши — онези, които все още не бяхме видели — да нямат оборудване за нощно виждане, инфрачервени прицели на оръжията си или топлинни целеуказатели, както двете си приятелчета.

Нещастната и гадна истина, приятели, е, че в наши дни тангата могат да се снабдят с почти всички техноигралки на „Делта Форс“, „Група Р“^[22] или всяка група, която използва най-новите технологии. Може би не най-последно поколение, но все пак по-добро от онова, което имат повечето от въоръжените сили по света.

Добрата новина беше, че дори предвид жегата — все още над тридесет градуса — металът на платформата беше с температурата горе-долу на нашите тела. А това щеше да ни помогне, докато заемаме позиция, в случай че лошите имаха някакви топлинни целеуказатели.

03:13. Време да тръгваме. Бяхме здравата стеснени на мостика с размери два и половина на четири метра, а в подобни условия тълпите ме изнервят.

Отърках подметките си по грубия под, докато отстраних нефта от тях. След това дадох безшумен сигнал да се разпръсваме.

Двамата с Бумеранга, придружени от Нод и Пачия крак, щяхме да пазим равновесие върху дългия метър и двадесет парапет на мостчето на факела и щяхме да се изтеглим върху главната площадка, скрити от боядисаното в червено и бяло помещение за машините на крана. Оттам щяхме да претичаме през десетте метра незащитена територия до една стоманена стълба, да свием зад ъгъла и да се впуснем по тясна пътека към задната част на жилищния сектор.

Докато правехме това, останалите от взвода щяха да се движат по стрелата. Когато стигнат края ѝ, Таймекса, Алигатора, Ранди и Найджъл щяха да тръгнат ляво на борд. Щяха да пропълзят под резервоарите за нефт, да се прокраднат зад помещението за експлозиви, а после да стигнат до предната част на модулната жилищна част и да чакат сигнала ми за нападение върху главната група танга и освобождаване на заложиците. Докато те правеха това, Малката бира, Пиколото, Гризача и Копача щяха да тръгнат дясно на борд, където внимателно да се изнижат край най-външните резервоари и помещенията за сондажното оборудване, а после да се разделят на две човеколовни групи от по двама души, за да неутрализират евентуалните танга в комуникационната постройка и складовия район. Предстоеше ни да се справим с осем лоши. Открили бяхме двама — съгледвачите. Знаех от опит, че повечето от другите ще се намират около заложиците.

Бумеранга се стрелна край вертикалната факелна дюза към края на парапета. Вдигна поглед към основната площадка, която се намираще на около три метра над главата му и на два метра встрани. Качи се върху парапета и с атлетичното равновесие на балетист отскочи към половин метър право нагоре.

Пръстите му хванаха стоманения ръб на площадката и той започна да се набира, сякаш изпълнява последното от продължителна серия набирания. След това лявата му ръка се подхлъзна. Облечените в ръкавица пръсти загубиха сцеплението с мазната повърхност на площадката и се подхлъзнаха. Опита да се хване отново, но това не беше възможно. А носеше прекалено много оборудване, за да се изтегли с една ръка.

Гледах го как пада в пространството. Да, вертикалното разстояние от долната страна на площадката и горната част на парапета беше само към половин метър. Но човек трябваше да отчете и двата метра хоризонтално разстояние. Ако Бумеранга не се беше отметнал назад в мига, в който кацна върху парапета на факелната площадка, щеше да падне във водата на двадесет и пет метра по-долу. А с цялата тежест по себе си падането от двадесет и пет метра във водата щеше да е равносилно на падане върху шибан бетон от същата височина.

Гледах вцепенен. Това беше един от онези мигове, когато времето спира. Бумеранга висеше в пространството. Но не падаше. Вместо това извъртя тялото си на 180 градуса. След това, подобно на онези гении на цирковия трапец, с тяло, обърнато към факелната площадка, се насочи напред. Едва тогава падна. Приземи се върху краката си точно върху широкия пет сантиметра парапет. Единственият признак на усилие, който забелязах, беше напрежението по лицето му.

Устните му мръднаха. Не чух нищо, но разпознах безмълвното „Съжалявам, шефе на пичовете“.

Обърна се, прецени разстоянието още веднъж, свали ръкавиците си от „номекс“ и ги затъкна на колана си, след което скочи. Вторият отскок беше доста по-висок от първия. Дългите ръце на Бумеранга се увиха около ръба на площадката. Той се изтегли нагоре, нагоре, нагоре и накрая стисна с една ръка парапета на края на площадката. След това се люшна наляво, което му позволи да качи коляното си върху нея.

Вдигна се и се прехвърли през парапета, спусна се на колене, пропъзля под най-долната пръчка на парапета и подаде ръце. Лицето му говореше: „Хайде, шефе на пичовете — ще те хвана.“

Моето отвръщаше: „Да бе, точно така!“ Когато бях само попова лъжичка, най-гадният елемент на трасето с препятствия във

военноморската база в Литъл Крийк беше поредицата от парчета от телефонни стълбове, нарязани на различни височини и забити в пясъчните дюни. Наричахме го „Мръсната дума“. Човек трябваше да скача от един стълб на друг, без да падне на пясъка. Но това беше лесно да се каже, отколкото да се изпълни. Защото ако успееш да скочиш на височина, хоризонталното разстояние изглеждаше прекалено голямо. Ако успееше в хоризонталния скок, вертикалният изглеждаше непосилен.

Е, сивокосите и калени във войните старшини, които първи бяха направили шибаното нещо дълго преди аз да стигна до обучението, си бяха свършили добре работата с тази „Мръсна дума“. Направили я бяха с високата цел да накарат нас, смрадливите новобранци, да разберем, че няма нищо невъзможно. Искаха да изградят физическото възплъщение на философската догма, основополагаща за ТЮЛЕНството. Тази концепция е: ако си поставиш нещо за цел и ако духът ти е дух на Воин, думата невъзможно НЕ СЪЩЕСТВУВА.

И така, ние щурмувахме „Мръсната дума“, докато не я превземем. Покорим. Разгромим. И точно както искаха старшините, ние, поповите лъжички, разбрахме накрая с победата си, че когато се изправим пред преграда, каквато и да е тя, на ВОЙНА или в живота, можехме да триумфираме като победили от чиста воля, неподправена упоритост и абсолютна решимост.

Не трябва да ви харесва, казваха ни те — трябва просто да го направите. И така, в наши дни, когато се изправя пред нещо, физическо предизвикателство, бюрократична пречка или тактическо препятствие, си спомням „Мръсната дума“ и знам дълбоко във Воинските си вътрешности, че МОГА да спечеля битката и затова **НЯМА ДА СЕ ПРОВАЛЯ. НИКОГА.**

И така, макар да мога искрено да заявя, че не харесвам балансирането по хлъзгави метални перила, Просто Го Направих. Изкатерих се, балансирах тялото върху стъпалата си възможно най-добре предвид пулсиращата дясна топка, свих колене, вдигнах ръце високо над главата си и се метнах в пространството. Очите ми бяха фиксирани в тези на Бумеранга; концентрацията ми беше пълна. Усетих как приближавам шибаната площадка; усетих големината и физическата ѝ маса. И в този момент ръцете на Бумеранга стиснаха

китките ми, както онзи на трапеца хваща скочилия във въздуха акробат, и ме засили като голямо словашко махало нагоре и надясно.

Използвах тежестта на тялото си, за да помогна, като прибавих към скоростта си и ъгъла на траекторията. Не трябваше да го правя. Трябваше да оставя Бумеранга да направи каквото правеше, защото го правеше много добре. Но не можех да се примиря с „достатъчно добре“. И така, като се придвижвах нагоре, върхът на дясното ми коляно — чувствителната става, известна като патела — се удари в металния край на стоманената площадка.

Колко силно си ударих пателата ли?^[23] Достатъчно силно, за да ми излязат сълзи. Достатъчно силно, че да не мога да почувствам пръстите на крака си. Достатъчно силно, че да забравя колко ме болеше дясната топка.

Започнах да падам. При това неволно ритнах с крак и се извих. Лош ход, защото Бумеранга изпусна лявата ми китка.

О, мамка му, о, по дяволите, о, майната му на Дики. Сега Бумеранга ме държеше с една ръка. А дори и това не беше кой знае колко сигурно. Пътят до долу беше много, много дълъг. Не исках да се удрям в тази вода. Спомнете си: ако паднете от двадесет метра във вода, няма да е много различно от това да се ударите в бетон. А и според мен нещата бяха още по-сериозни: Аз не исках да извършвам шибаното катерене втори път. Стиснах зъби, замахнах с лявата си ръка нагоре и стиснах лявата му китка — която продължаваше да стиска като менгеме моята дясна китка — с двете си ръце.

— Държа те — каза Бумеранга през стиснати зъби. Пръстите на свободната му ръка се обвиха около китката ми и като се напъна, пак ме залюля като същото онова голямо словашко махало нагоре към площадката.

Този път го оставих да прави каквото трябва и оставих тялото си да иде там, където той искаше да иде то. Коляното ми се озова върху ръба на площадката точно както трябваше. Аз облегнах телесата си на този крак, измъкнах дясната си ръка от захвата на Бумеранга, посегнах и се хванах за парапета, вдигнах се и се проврях под тъмната метална тръба.

Претърколих се по гръб, неспособен да дишам, окъпан в пот, а с очите си виждах фосфоресциращи сини и оранжеви точки. О, мамка му. Не само бях задъхан, но и се намирах в проклето състояние на

смъртна умора. Преборих се с нея и си наложих да дишам равномерно. Съсредоточих се върху преодоляването на болката. Бавно възстанових контрола върху тялото и съзнанието си.

Когато се вдигнах и започнах да разтърквам удареното си коляно, Бумеранга, Нод и Пачия крак ме гледаха отгоре. Изпратих им онзи мръсен поглед, който уморените от битки ветерани пазят за наперените младоци, ритали задници цял ден и готови да гонят мацки цяла нощ. Изстенах силно и свих лицето си в гримаса.

Нод направо ме игнорира.

— След като скиперът си подремне — прошепна той на Бумеранга и Пачия крак, — може би ще е готов да дойде да си играе с нас.

— Не — поклати глава Бумеранга. — Сигурно преди това ще иска мляко и бисквити.

С усилие се изправих на крака, като усецах всяка година, месец и ден от изпълнения си със събития живот.

— Да ви го благонавра много, много силно на всички.

[1] Осрана без възможност за почистване. ↑

[2] Не (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Не (иврит). — Б.пр. ↑

[4] НАведи Се, Хуят Идва Отново. ↑

[5] Изкачването на намазания с грес обелиск на Херндън, носещ името на полковник Уилям Люис Херндън от ВМС на САЩ, би трябвало да представлява трите най-важни аспекта на живота във Военноморската академия на САЩ: дисциплина, работа в екип и кураж. Ех, ако това наистина бяха ценностите, на които обучават там. Тогава щяхме да имаме много по-добри военноморски сили. ↑

[6] Гъртруд Керълайн Идърли (1906), американка, която през 1926 г. става първата жена, преплувала Ламанша за 14 часа и 31 минути. — Б.пр. ↑

[7] За Близък Бой. ↑

[8] Другар (нем.). — Б.пр. ↑

[9] Според сегашната доктрина на ВМС за войната със специални методи преплуването на сто метра в бойни условия не би трябвало да трае повече от четири минути. ↑

[10] Без (фр.). — Б.пр. ↑

[11] Не, Стан не е фамилно име. Становете са бившите съветски републики, които сега са независими държави, като Казахстан, Туркменистан, Киргистан и Таджикистан например. ↑

[12] Известен играч на голф, производител на скъпи обувки. — Б.пр. ↑

[13] Името на най-голямата американска брокерска компания. — Б.пр. ↑

[14] Речникът се намира на последните страници на книгата. — Б.пр. ↑

[15] Игра на думи от известна реклама в САЩ на часовниците „Таймекс“. — Б.пр. ↑

[16] Офицер на жаргона на армията във Великобритания. — Б.пр. ↑

[17] Лайно (фр.). — Б.пр. ↑

[18] Вентилатор (фр.). — Б.пр. ↑

[19] Игра на думи със съкращението на Морската пехота на САЩ. — Б.пр. ↑

[20] — Предводителството — ръмжи Рой — може да бъде определено с две думи: „Следвай ме!“ ↑

[21] Игра на думи с изразите *Do-ma-nhieu* (виетнамски): Върви на майната си; и *Doot on Dickie*: Гибел за Дики. — Б.пр. ↑

[22] Така наричат „ТЮЛЕН-група шест“ в наше време. На воеонноморскоговор има дори съкращение ГРР, което означава ГРупа за Развитие към Военноморските сили. ↑

[23] Патела звучи глупаво, нали? Но да ви кажа, глупаво или не, много боли, когато се фраснете по нея като мен. ↑

ГЛАВА 2

03:17. Заех позицията на челен дозор, насочил готовия си за стрелба автомат напред, като се оглеждах и дишах, докато пристъпях от пети на пръсти покрай боядисаното на червени и бели ленти помещение за машините на крана. Зад мен автоматът на Бумеранга пазеше левия ми фланг. Следваше го Пачия крак, а зурлата на неговото оръжие покриваше дясната ми страна. Нод с готова за стрелба пушка „Бенсли“ за разбиване на врати играеше тилова охрана и цевта на пушката му бавно се движеше надясно/наляво, наляво/надясно.

До ъгъла на помещението за машините на крана имаше шест метра и ги изминахме без проблеми. Спрях на ъгъла, легнах на площадката, измъкнах регулируемите си очила за нощно виждане от калъфката и се приближих до ръба на червено-бялата стена. Не бива да представяте на врага си силует за стрелба и затова движението на нивото на земята е много по-ефективно от показването на големия свиреп нос иззад ъгъла на височината си от близо метър и деветдесет.

Бавно, бавно, бавно изпълзях напред, докато подадох достатъчна част от главата си иззад ъгъла. Знаех, че оттук не мога да видя покрива на кабината за контрол на сондата, но трябваше да мога да погледна към кабината на кулата.

Косата на тила ми застана право нагоре. Там беше, кучият му син. Виждах го. Имаше автоматично оръжие — приличаше на „АК-74“ — и окачен на рамото си прицел за нощно виждане. Носеше и нещо, което изглеждаше като използвания в момента и произвеждан в Кираса, Русия, армейски модел бронезилетка, с висок врат и дебели керамични плочи откъм носа и кърмата. Големият ръчно зареден патрон ще трябва да използва всяка своя молекула, за да свали точно този кучи син.

Тангото се виждаше от гърдите нагоре през прозореца на кабината и оглеждаше района от резервоарите дясно на борд до хеликоптерната площадка ляво на борд с чифт големи руски или източногермански очила за нощно виждане от първо поколение. В лявата си ръка стискаше нещо. Аз увеличих фокуса на своите очила за

нощно виждане, за да погледна отблизо. Да — шибан детонатор. Доколкото виждах, от съветските армейски детонатори.

Групата ми щеше да се движи откъм сляпата му страна, защото той трябваше да гледа през огромната надстройка на сондажната кула, за да ни види. Но щяхме да го отстраним, преди да забележи четиримата тюлени, които заобикаляха складовете за сондажното оборудване, за да отидат в комуникационната зала.

Аз се върнах бавно назад, преместих превключвателя на радиоапарата си и казах на Чука какво искам.

— Имаме проблем, скипере — прозвуча в ухото ми спокойният му глас.

Не обичам да слушам за проблеми. Особено в условия като тези, в които в момента действах.

Гласът на Чука продължи да играе в ухото ми.

— Цирея не може да направи нищо — каза.

Тъй като всички предавахме на една и съща честота, знаех, че всеки, чието радио работи, е чул думите на Чука. И така, казах в микрофона на устната си:

— Задръж, задръж, чувам те.

Ситуацията започваше да ме притеснява. Дали пък ВТ^[1] на Цирея не е тръгнало на лов нанякъде? Дали не е видял нещо и не е тръгнал да разузнае? Или пък просто източва гущера? Исках да знам това. Но нямаше да питам. Не обичам да използвам прекалено много радиото при такива операции. Възможно е да ви подслушат, независимо какво казват хората в „Моторола“ за сигурността на връзката. Ако се приближите твърде много до телевизор, излъчванията от вашия апарат могат да предизвикат смущения на екрана — и лошите ще знаят, че сте наоколо. Затова говоря малко. А когато говоря, го правя с двусмислици. Никога не казвам: „Застреляй тангото в червената риза от лявата страна на балкона.“ Защото ако упоменатото танго прослушва моите комуникации, ще се наведе и ще оцелее за още битки. Аз просто казвам: „Давай“, което не говори нищо на лошия или пък го кара да мисли, че предприемаме фронтална атака. Понякога използвам стария цветови часовников код на английските специални сили, при който на целта се присвояват различни цветове и числа. Но никога не излъчвам конкретни указания, които да бъдат разбрани от врага. Край на урока.

Да се върнем в реално време. Чух в ухото си шест цъкания. Проблемът беше, че не помнех колко радиоапарата не работят.

Не ми вярвате? Вижте, в главата ми хвърчаха едновременно стотици мисли и късчета от мисли. Проигравах всеки възможен шибан сценарий — а повечето от тях имаха лош край. Само в Холивуд или в книгите, написани от задници-мераклии, нещата стават всеки път без проблеми, без осирания и без мистър Мърфи да покаже грозната си мутра.

Какво ще стане, ако тангото, дето си източва гуцера, се натъкне на моите тюлени и започне да стреля?

Какво ще стане, ако една от моите групи от ловци-убийци не е получила съобщението да „задържи“ и започне атака, преди всички ние да застанем на позиция?

Какво ще стане, ако Цирея или Чука не улучат при първия изстрел и тангото в кабината на кулата детонира експлозива?

Какво ще стане, ако... е, схващате идеята.

03:20. Гласът на Бъч Уелс прекъсна поредицата от кошмари.

— Цирея е Г.

Което означаваше, че е Готов.

— Разбрано.

Отново се прокраднах напред. Очилата ми за нощно виждане се насочиха към тангото в кабината на кулата.

— Хайде, хайде.

Изстрелите не се чува, защото онези използваша заглушители на пушките си и ръчно заредени патрони с дозвукова скорост. Целта в кабината просто се загуби от погледа ми, сякаш ударена със секира. Е, точно това се случва, когато те фрасне петдесеткалибров куршум, по-голям от бебешки юмрук.

Не виждах целта на Цирея — онзи в кабината за контрол на сондажа. Но гласът на Бъч в ухото ми каза, че и той е неутрализиран.

Да, хубаво е да знае човек, че някои неща наистина стават така, както трябва.

После гласът на Мустанга се разля в ухото ми:

— Чисто.

— Ясно.

Съгледвачите бяха отстранени. Знаете ли какво означаваше този сигнал?

Прави сте. Той значеше, че нямахме време за губене.

Ако лошите вътре опитат да се свържат по радиоапаратите си с двойката съгледвачи и не успеят, ще разберат, че нещо е не както трябва. Ще преминат в защитна позиция. Ще вдигнат гарда. Тъй като двата най-жизненоважни елемента на спасителите на заложници са изненадата и жестокостта на действията, не исках тези танга да получат предупреждение. Защото предупреден, както ви е известно, означава предварително въоръжен.

Така че след като убихме съгледвачите, трябваше да преминем към незабавни и (ето хубавата част) жестоки действия.

03:21. Тръгнахме. Аз поведох по десетината метра открито пространство, изтичах нагоре по тясната стълбичка, праметнах се през нисък парапет и се втурнах по тясната външна пътечка към задния люк на жилищната част. Зад себе си долавях тихото търкане на обувчиците на Бумеранга, който ме следваше по петите.

Изчаках да ме настигне. След това дойде Пачия крак. И Нод. Заставахме в нишка от четирима. Минахме край една метална преграда. Приведохме се покрай два затворени с щори прозореца (да, бяха затворени и тъмни, но защо да рискуваме?) и се наредихме до вратата. Но сега позициите ни бяха се променили. Нод, разрушителят на врати, застава срещу мен. Пачия крак подсигуряваше тилвата охрана. Аз и Бумеранга щяхме да преминем първи през вратата, като неутрализираме всички заплахи пред себе си.

Притиснах ухо до металната врата и се заслушах. Не чух нищо. Отдръпнах се назад и цъкнах в микрофона. Исках да знам дали Ранди, Найджъл, Алигатора и Таймекса са на позиция — наредени точно като нас до предната врата на жилищната част. Отново никакъв отговор.

Не обичам липсата на отговор. Липсата на отговор ме прави неспокоен. Озадачен. Изпълнен с предчувствия.

Намирах се някъде между озадачението и изпълването с предчувствия, когато чух тихото ръмжене на Скапания Ранди в ухото си.

— Проблем, скипере.

Казах ли ви, че не обичам да слушам за проблеми? Е, тогава говорех сериозно, както и сега.

Изчаках мълчаливо. Гласът на Ранди продължи:

— Има нещо кофти в тая предна врата.

Без предупреждение косата на тила ми щръкна право нагоре. Инстинктивната реакция на заобикалящата ме среда ме е опазила жив дълго, дълго време. Тялото ми казваше, че тук има нещо много, много лошо. Изключително много лошо.

Първо, казах на Ранди да млъква ВЕДНАГА и се замислих какво ли става, мамка му. Най-напред прекарвахме много повече време в разговори по радиото, отколкото трябваше. Вече знаете, че не обичам да излъчвам по време на операции. Две цъкания и удряме майкотаковачите — ето така работя аз. Но тази вечер изведнъж ситуацията се влоши дотолкова, че моят водач на втората група трябва да ми *обшибаснява* новата ситуация в мъчителни подробности.

Когато крушката ми светна, примигнах, защото беше толкова ярка, че направо ме ослепи.

Онези прослушваха съобщенията ни. Те ни слушаха. Те знаеха, че сме тук, и мислеха, че знаят къде точно се намираме. Чакаха ни в засада.

Разбира се. Толкова очевидно беше. И след като открих, че ни чакат, проумях в дълбините на свирепата си душа как мога да ги победя. Разбереш ли, че има засада, можеш да я преодолееш. Можеш да обърнеш ситуацията и да убиеш врага си, преди той да убие теб.

Как? Гледайте и се учете, попови лъжички.

Първият елемент е измамата. Трябва да накарате врага си да вярва, че все още контролира положението. И така, аз се обадох.

— Обясни ми подробно проблема с предната врата — казах.

Настана пауза. Ранди не беше чувал от мен да искам нещо такова в ситуация като тази. След това гласът му прозвуча ясно:

— Електронна е и доста сложна, мамка й.

— Колко време ще ти трябва да я оправиш?

— Не знам — избръмча гласът на Ранди в ухото ми. — Ще ми трябва към половин час да я щунтирам, мамицата й, защото може да са си поиграли с вътрешната страна на вратата, не само с външната.

Разбира се, хората, които прослушваха разговора ми, знаеха, че нямаме половин час. Знаеха, че трябва да действваме скоро. Защо? Защото току-що ме бяха чули да казвам „давай“ и не можех да спра действието, след като съм пуснал войските си. Натиснах бутона за излъчване.

— Можеш ли да я взривиш и после да удариш отпред?

— Не без да избия хора вътре. Експлозивите са зад вратата. Ако избухнат, ударната вълна ще иде навътре, в помещението. А термодатчикът показва, че зад вратата има хора.

— Добри или танга?

— Откъде да знам бе, скипере, мамицата му? Термодатчикът не прави разлика.

Знаех, че разбиването на вратата не е сред вариантите. Смъртни случаи сред заложниците не трябваше да има. Не и тази вечер. Не и предвид политическата ситуация, също така опасна, както тактическата. Но исках да нарисувам определена картина за лошите и затова си изиграх ролята.

— Добре, сменяме плана. Можеш ли да пазиш предната част на помещението?

— Да.

— Тогава остави там Алигатора и Таймекса. Ти се домъкни тук с партньора си бързо. Ще ги ударим веднага отзад.

Ранди отговори веднага:

— Тъй вярно, скипере.

Аз изключих радиопредавателя си и дадох сигнал на Бумеранга, Пачия крак и Нод да сторят същото. Бумеранга ме изгледа с любопитство. От изражението му разбрах, че няма никаква шибана представа какво мисля. Знаеше само, че щяхме да влезем в онова, което в занаята е известно като фатална фуния, и че лошите ни чакаха вътре.

Разбира се, тангата следваха същия ход на действие, какъвто бих следвал самият аз на тяхно място: диктуваха действията на щурмуващата група. Караха я да се приближи така, както им се иска. И след това щяха да я нападнат от засада с голяма жестокост и да избият всички до крак.

Онези се опитваха да ме таковат. Да, но мен са ме таковали най-добрите и мога да ви кажа, че и аз съм се научил на цяла торба с шибани трикове.

Ето какво знаех. Според плановете, изпратени по факса от централата на „Сентекс“, жилищният сектор беше изграден от две двойно широки ремаркета — т.е. четири отделни секции с общ покрив. Ремаркетото, в което се помещаваха спалните стаи, образуваше вертикалната черта на неправилно главно Т; общата стая беше

напречната черта на онова Т, но ремаркетата бяха сложени така, че едната ѝ част беше по-дълга от другата.

Вертикалната черта на буквата Т се състоеше от стаи с двуетажни легла, четири от всяка страна, всички с общ коридор. В долния край на коридора се намираше външната врата. В горния или вътрешния край на групата стаи с легла се намираха две бани, по една от всяка страна на коридора. Районът на спалните беше разделен от общата стая от къс Г-образен коридор и талашитена врата.

Самата обща стая беше широко отворена. Предният вход представляваше люк в далечния десен край на жилищния сектор, ако го гледате отпред. Предната врата се отваряше директно към кухнята, в която имаше две дълги маси за пикник и четири пейки, както и кухня в ъгъла с електрическа печка с четири котлона, голям хладилник от ресторантски тип, място за подготовка на храната и микровълнова печка. Килерът — ако изобщо можеше да се нарече така — представляваше мястото над печката и зоната за подготовка на храната с редица дълбоки шкафове отдолу.

От лявата страна на кухнята се намираше големият хол. Там държаха широкоекранния телевизор с висококачествена звукова система, видео с компактдискове и касети, както и богатата библиотека с порносписания. За хората, които работят на нефтодобивни кули, са важни удобствата на съвременния живот. Над зоната на кухнята имаше огромен климатик с изолирани тръби, които се разделяха като паяжини и вкарваха охладения въздух в хола, в спалнята и в кенефите.

Та глупашки простият начин да превземе човек това място според книгата беше следният: ще ударим предната и задната врата едновременно и ще нахлуем в хола и спалнята, като стиснем лошите в средата.

Но се виждаше, че онези са чели същите книги. Затова бяха минирали предната врата така шибаняшки очевидно.

Защо ли? Защото така си гарантираха, че ще нападнем през задната врата. Където, разбира се, щяха да ни чакат.

Не всички обаче. Имахме да се оправим с осем танга. Двама бяха неутрализирани. За целите на спора да приемем, че един от тях е свободно плаващ елемент, който обикаля из съоръжението. Оставаха петима. Като минимум биха оставили един или двама при заложиците, за да могат да ги избият бързо. Така оставаха трима или

четирима. От тях вероятно един ще остане в общата стая. Той би бил резерва, ако мистър Мърфи осере минираната врата и тя не гръмне. Вероятно той би имал и гранати, а дори и експлозиви. Останалите биха застанали в позиции за засада така, че да могат да стрелят свободно, когато ударим задната врата.

Стооой. Хайде да спрем тук и да отделим време да проиграем този сценарий, след като ни го представиха.

Действие: удряме и се заемаме с двама или трима от лошите. Останалите танга правят заложниците на боклук — като ги застрелват или ги убиват с гранати или други експлозиви. След това те избиват колкото могат повече от нас, защото няма да сме ги превзели и да сме ги пратили със старото ВККВКА, което, вероятно се досещате, означава Вълшебното Килимче, Което Вози Към Аллах.

Приятели, не ми харесваше как се развива сценарият. Нямам нищо против да изпращам танга на среща със създателя. Но предпочитам да го правя, без да им давам възможност да убиват заложници или моите хора и мен, преди да сме им помогнали за аллахопосочното пътуване без завръщане.

Затова трябваше да пренапиша тяхната книга. Нямах да се бавя много време с работата над ръкописа, но се надявах да имам достатъчно време, за да осигуря развръзката такава, каквато аз я исках: ЧЩ^[2] за *moi* ВККВКА за тях.

Ранди и Найджъл се появиха. С ръце им обясних какво става. Те изключиха радиопредавателите си. След това аз смъкнах бойното си оборудване и бронезилетката и направих знак на Бумеранга да стори същото. После сигнализирах на Нод да се присъедини и тримата запълзахме в обратна посока, заобиколихме бързо жилищната част и се върнахме при кабината за контрол на сондажа, откъдето бяхме дошли.

Там отворих противопожарната барака в основата на сондажната кула и издърпах единия край на малокалибрен гумен противопожарен маркуч от макарата. Проверих дали дюзата е затворена, а после пуснах водата и маркучът започна да се надува от растящото налягане.

Дадох сигнал на Бумеранга да се върне с маркуча към задната част на жилищния сектор. С ръце му обясних къде искам да отиде и получих в отговор вдигнат палец.

Двамата с Нод тръгнаха. Аз се промъкнах до един малък люк в кабината за управление на сондажната кула и надникнах вътре. Пrazно

беше. Тръгнах към хеликоптерната площадка. Под нея се намираше защитно помещение за екипажа. Вмъкнах се в него.

Бинго. Там беше: сто и петдесет литров контейнер за боклук. Аз тихо го обърнах, извадих боклуците от него и проверих найлоновата торба.

Нямаше дупки. Идеално. Имаше ли още торби наоколо? Огледах се бързо из района. *Nada*. Е, майната му. Тази щеше да свърши работа.

Спринтирах обратно около хеликоптерната площадка и край парапета с торба в ръка. Найджъл и Ранди чакаха заедно с Бумеранга, Нод и Пачия крак зад жилищния сектор. Двамата с Бумеранга си навлякохме тактическото снаряжение.

След това посочих с десния си палец към покрива. Нод кимна — разбра какво искам. Приклекна, за да мога да стъпя на коляното и дланите му. Аз стъпих на коляното му, а с другия крак — в ръцете му. Той се вдигна достатъчно, за да стигна с ръце покрива и да се издърпам безшумно отгоре.

Погледнах надолу и сигнализирах на Бумеранга, Ранди и Найджъл да се качат и да вземат със себе си маркуча. От гадните усмивки на лицата ставаше ясно, че разбират какво възнамерявах да правя.

Нод помогна на приятелите си да се качат. Бумеранга изтегли едрото си и свръхдълго тяло на покрива. Нод подаде маркуча с дюзата напред на дългунестия тюлен, а после оказа покривопосочна помощ и на другите двама стрелци. Със смъртоносна ловкост и сила като на стадо големи котки в саваната тримата тюлени запълзяха напред след мен. Бавно, за да не предизвикаме шум или вибрации, ние се прокраднахме по покрива, докато стигнахме до шева между спалнята и общата стая. Под нас и вляво големият климатик мъркаше непрекъснато и вентилаторът за изтегляне на въздуха създаваше достатъчно вибрации, за да крие нашите движения.

Издърпах широката тънка дървена макара от джоба отзад на бронезилетката си, развих към четири метра от V-образния гъвкав заряд и го положих в кръг върху покрива, като върхът на буквата V сочеше нагоре.

Закрепих заряда към покрива с къси парчета залепяща лента. След това поставих един от тънките като моливи детонатори в оловния корпус с експлозива, съединих три метра електропроводник към

детонатора и после го свързах с джобния включвател, който носех цялата нощ.

Взех голямата черна найлонова торба за боклук и внимателно я положих върху формования заряд. Когато застава точно където смятах, че трябва да бъде, дадох с очи сигнал на Бумеранга да пусне водата.

Той постави дюзата в торбата и леко завъртя върха ѝ. Наблюдавахме как торбата се пълни с вода. Надявах се, че шибаната торба няма да се пръсне от тежестта и налягането на дюзата, защото нямах втора. Това беше ДНЛН^[3]. ДН се състоеше в това, че не ми трябваше много вода — към десет сантиметра стигаха. Наблюдавах как торбата се разширява и се пълни и открих ЛН, а тя се състоеше в два леки теча, които аз не исках да станат по-големи. Но трябваше да чакам, докато пълната с вода торба покрие целия контур на формования заряд, залепен с лента към покрива. В момента, в който това стана, прокарах пръст през гърлото си и Бумеранга спря водата.

Време за представление. С ръка направих сигнал на Ранди, Найджъл и Бумеранга, а после натиснах копчето за излъчване на радиопредавателя си.

— Удряйте при моя сигнал.

Един хор от цъкания ми даде да разбере, че всички са разбрали. Вдигнах пръсти до очите си и затегнах ремъка на очилата си за нощно виждане, които щяха да ми позволят да виждам в тъмното отдолу. С очила на място наблюдавах как моите фосфоресциращи стрелци правят същото. Преместих предпазителя на своя автомат и проверих два пъти дали пълнителят е на мястото си. Гледах как Бумеранга, Найджъл и Ранди правят същото. След като бяха готови и със заредено оръжие, извадих от джоба на гърдите си една бомба „DefTec“ за отвличане на вниманието, изтеглих щифта и стиснах ръчката силно със свирепоразмерната си лапа. С очи, ръце и лакти раздадох задачите. Ранди и Найджъл трябваше да идат към предната врата; аз и Бумеранга — към задната.

Време е да свършим мръсното дело. Кимнах на момчетата с широка усмивка и им показах голям, тлъст пръст, сякаш ни предстоеше да скочим от омазаната палуба на самолет „С-130“ от седем хиляди и шестдесет метра.

Вдигнатият среден пръст на Найджъл ми показва, че и аз съм номер едно за него. Бумеранга и Ранди също дадоха гадния сигнал

„готов“. И така, след като не ни оставаше нищо друго, освен да **ДЕЙСТВАМЕ**, завъртях ръчката на детонатора.

Ако не сте разбрали досега, аз просто направих едно ИВУ^[4], грубо копие на онова, което починалият Арли Макрей, гениалният специалист по експлозивите от полицията в Лос Анжелис, наричаше своята Арлиграма. Той я разработи с помощта на тръба и гъвкав взрив, за да пробива дупки в покривите на къщи-скривалища, та да могат неговите хора от службата със специални оръжия и тактика буквално да падат върху наркодилърите.

Е, тази вечер нямах подръка тръби, но пък ще ви кажа, че проклетата торба за боклук свърши работа. В покрива имаше чисто очертана дупка, голяма колкото улична шахта. И аз не изгубих нито милисекунда. Метнах зашеметяващата граната в дупката, а след това се метнах и самият аз — точно когато шибаната бомба гръмна.

Отвлечащите вниманието бомби „DefTec №25“ избухват със 188 децибела и блясъкът им е малко под два милиона лумена^[5]. Или казано на нетехнически език, те са **ШИБАНЯШКИ ШУМНИ** и **ШИБАНЯШКИ ЯРКИ**. Кое то си е както трябва, защото са създадени да отвличат вниманието на лошите в ситуации на живот или смърт.

Е, имат и лоша страна. Тя е следната: ако вие, спасителят на заложниците, сте твърде близо до шибаната бомба, когато тя избухне, ще бъдете почти толкова объркан, колкото и тангото, което се опитвате да извадите от равновесие. Ето защо се обучаваме по следния начин:

- Стъпка едно. Леко хвърли бомбата в центъра или далечния край на пространството, което опитваш да заемеш. **НЕ** я пускай до вратата.
- Стъпка две. **СЛЕД КАТО ГРЪМНЕ**, влез.

Тази вечер по причини, които в момента няма да бъдат обяснени, аз забравих двете основни правила на бомбаджийството за отвличане на вниманието, описани по-горе.

„DefTec № 25“ се взривяват със закъснение от секунда и половина. Но аз бях толкова завладян от желанието си да скоча с момчетата си в помещението отдолу и да завладея гаднярите, че не я хвърлих под ъгъл и не изчаках тя да гръмне, преди да вляза.

Не и аз. Не и Дики. Не и тази вечер. Аз просто я пуснах в дупката, мамицата ѝ, и скочих след нея в тъмното. Е, не точно. Предполагам, че съм изчакал към седем осми от секундата, преди да се спусна. Защото шибаната бомба гръмна с цялото си великолепие от 1,8

милиона свещи яркост и 188 децибела в момента, когато бях на метър от пода, във въздуха, и падайки направо върху нея, мамицата й.

Сътресението ме отхвърли на около метър и половина от курса. Моите свръхлеки, всесезонни, широкообхватни очила за нощно виждане от n-то поколение се извъртяха настрани, паднаха и увиснаха на каишката си, аз се праснах в една стена, отскочих надолу към палубата и се приземих в някаква проклета купчина, с десен крак превит зад рамото като в някаква шибана диаграма от книга с окултни тантри, заслепен и оглушен от собствената си свирепа ръка. Виждах само точки. Чувах само звън.

В който момент, разбира се, едно танго реши, че се забавлявам прекалено много и че неговата задача е да придаде известна сериозност на моето тазвечерно мероприятие.

Не чух изстрелите (все още бях прекалено глух), но най-после успях да различа през зелените и бели точки пред очите си отблясъците от цевта на онова, с което стреляше по мен, каквото и да беше то, мамицата му. Позволете да кажа, че не обичам особено силно ББ, или близкия бой. Той е опасно и рисковано занимание. Ако не внимавате, вие, зложниците, и собствените ви хора ще умрете. Но съгласно Божията заповед на войната със специални методи не трябваше да ми харесва, а просто да го направя. При близкия бой неутрализирайте първо най-близката цел. В моя случай това беше гореупоменатият задник, който стреляше по мен от по-малко от три метра разстояние. Аз се претърколих надясно, без да спирам (в подобни ситуации НИКОГА не спирайте), рязко измъкнах крака си иззад врата си и без да губя време, опитах да насоча оръжието, да се прицеля и да отвърна на стрелбата в посока към отблясъците от цевта. [6]

От лявата ми страна избухна друга зашеметяваща бомба и сътресението от нея направо ме отлепи от палубата. За щастие извърнах очи в същия момент и не бях заслепен. Онзи нямаше такъв късмет. Шибаната бомба го изненада. Извъртя се — забелязах силуета му, докато се обръщаше — и успях да го зашия с три двукуршумни залпа. Падна.

Изпълзях до него, за да се убедя, че е този, за когото го мислех. След това го довърших с два бързи изстрела в главата.

Казвате, че това звучи брутално? Да ви го начукам — не исках да ме нападне, защото съм си мислел, че съм го довършил.

Милисекунда по милисекунда възвръщах сетивата си. Сложих си очилата, където им беше мястото, нагласих ремъците им на главата си и ги затегнах силно. Сега виждах. Разкрещях се „Лягай, лягай, лягай“ на зложниците. Не е необходимо да вдигат глави и да бъдат уцелвани.

Зад мен Ранди и Найджъл започнаха да прочистват голямата стая. Стреляха с оръжие със заглушители. Но ги чувах да крещят „Лягай, лягай“.

Когато двамата с Бумеранга се събрахме и се впуснахме в тронав галоп по късия Г-образен коридор към осемте спални стаи и към задната врата, Найджъл извика „Чисто, чисто, чисто!“ по радиопредавателя си и аз разбрах, че голямата стая е обезопасена.

Нямаше време за губене. Ритнах вратата навътре. Или опитах. Тя беше кука, спомнете си, нали? Значи, ритнах и зарових десния си крак до коляното в двусантиметровия талашит.

Мамка му. Осрана работа. Майната му на Дики. По дяволите всичко — аз се втурнах през шибаната врата, откъртих я от пантите и се отърсих от нея. Без да губя нито миг, „срязвах тортата“ към късата част на буквата Г, извъртях автомата си нагоре и — еба си майката — две заплахи в посока дванадесет часа в три метра дългия и един метър широк коридор приклекнаха, опрели гърбовете си един в друг.

Най-близкостоящият държеше автоматичен пистолет и имаше тактическо фенерче на ръката си. Той изкрещя, подскочи и насочи светлината към мен. Кучият му син щеше да ме заслепи, ако не бях с очилата си за нощно виждане. Но това поколение очила свива ириса петдесет пъти по-бързо от човешкото око.^[7] Остана очевидно изненадан, че не замръзнах като елен срещу фар — и затова замръзналият беше той.

Априлска шега, майкотаковач смотан. Преди той да ми го направи, му го направих аз. Ударих го със залп от два куршума и той падна назад, към своя партньор по престъпление. Прескочих кучия син, като оставих Бумеранга да го простреля в главата, и се заех грубо с второто танго, чието внимание беше насочено към сътресението в задната стая (където Пачия крак и Нод бяха разбили вратата и хвърляха зашеметяващи гранати в коридора).

Доста добре се засилих по грапавия под и се метнах върху танго две, докато то се извърташе, ударих го с рамото си и отблъснах цевта на неговия „АК-47“ настрани от себе си. Това обаче не попречи на задника да натисне спусъка и да изстреля цял пълнител (или така ми се стори) адски шумни и адски смъртоносни куршуми 7.62×39 мм със стоманена сърцевина на пет сантиметра от дясното ми ухо. Пробиха тавана като пословичния ГНВМ^[8].

T2 реши, че съм прекалено близо за собствената му безопасност и комфорт. Измъкна се от захвата ми, като опита да издере лицето ми с мерника на своя автомат. Аз блокирах удара с лявата си длан, плеснах цевта в посока надолу, върнах я нагоре и го праснах с предлакътната си кост отстрани по главата.

Трябва да кажа, че онзи беше упорито дребно майкоосквернителче. Изпусна автомата, но след като двете му ръце останаха свободни, се метна към мен и успя да свали очилата ми за нощно виждане. Няма проблем, заднико. Мога да се бия и по азбука за слепи, ако трябва. Стиснах ръцете му с моите, приближих се, сграбчих го в меча прегръдка, отлепих краката му от пода и използвайки го като таран, се метнах през шибаната лека стена.

Паднахме с трясък — той отдолу — в една тоалетна. От удара една шибана мивка се откачи от стената и се разби на пода, като скъса тръбата и обля двама ни с мистър T2 с вода. Дори и *sans* осветление успях да видя в отблясъците от зашеметяващите гранати на моите момчета следното: пикалници и сралници вляво, душеве вдясно. По дяволите — дезинфектантът вонеше по-силно и от кордита. Но честно казано, няхах никакво време да се наслаждавам на декора, нито на вонята.

Защо ли? Защото T2 се измъкна, извърна се и ме ритна по главата със силен замах. От удара въженцето, на което висяха очилата ми, се скъса и те отлетяха — по-късно ще видим колко издържат на удари. Аз се заклатих назад, ударих се в стената и отскочих обратно към майкоосквернителя. Той отново опита рутинния си ритник, но аз хванах крака му, извих го, докато той изпищя, а след това се изместих на север, праснах го два пъти по коляното, за да го навехна. Той трябва да осъзна, че е загазил, защото се опита да се измъкне. Но не можеше. Защото сега аз държах малкия *sik*^[9] за ремъците на бронезилетката и нямаше къде да върви.

Доста жилав се оказа, дребният му задник, и беше ял чесън и боб и кой знае какво още, защото, когато го фраснах с коляно в топките, просто за да му покажа колко ме е еня, той пусна една пръдня толкова мощна, че трябва да е била включена в списъка на опасните вещества на УСООН^[10]. Говорим за задушаващ личинките-лайнарки смъртоносен зелен облак, хора. Толкова зле беше, че дори *toi*, смъркащият повръщано свиреп видиотен ядач на сополи, падна по задник от смрадта.

Но ето къде е разликата между Воините и мераклиите: Воините продължават напред, колкото и лошо да стане. И така, аз поех силно смрадлив дъх, стиснах уста, за да се предпазя от облака, и хвърлих T2 на пода.

От писъка му разбрах, че съм го наранил, кучият му син. Скочих върху него и установих, че съм го захвърлил върху мивката, която бяхме откъртили от стената. Е, по-малко работа за мен. Но както казах, жилав беше, дребният му задник, и макар и наранен, започна да се отбранява като луд. Изобщо не спираше. Ухапа ме по ръката. Издра лицето ми. Опита да ми извади очите с нокти. Аз накрая освободих едната си ръка и го праснах като с чук по носа — което е по-трудно, отколкото може би си мислите, предвид всичкото снаряжение по мен, а да не споменаваме и факта, че моят автомат висеше окачен на врата ми и се пречкаше, докато аз полагах най-големи старания да убия тангото.

Той изхрани кръв или сополи, или пък и двете и пусна главата ми — само за да ме хване за плитката с две ръце, да изръмжи „*Bilach, Bilach*“^[11] в ухото ми, докато се опитваше чрез нея да се изправи на крака. Главата ми се изви рязко напред, сякаш някой ме удари отзад — чух как във врата ми изпукаха хрущяли. Носът ми се удари в приклада на моя автомат достатъчно силно, за да ми се насълзят очите. Тези глупости трябваше да спрат — скоро.

Старите учители по зен ще ви кажат, че можете да се биете в пълна тъмнина, ако „виждате“ врага в главата си, ако си изработите концепция за мястото му и ако ударите. Да — точно така. Ще ви кажа как става в реалния живот: аз праснах кучия син с глава, за да го накарам да пусне плитката ми.

Груба грешка. Удрянето с глава е нещо, което не трябва да опитвате в пълна тъмнина, независимо какво ви казват учителите по зен. Напълно се разминах с оня — може би той се изтърколи встрани,

може би просто аз се осрах. Както и да е, ударих точно в десетката на мистър Мърфи, като праснах дебелото си словашко чело в счупената мивка.

Едва тогава разбрах, че изобщо не (или съвсем *нефт*) се намирам на някаква шибана нефтодобивна платформа. Тъхъ. Намирах се на шибаните награди на филмовата академия. И защо бях на шибаните награди? Защото виждах единствено шибани звезди. Големи звезди. Много звезди.

Предполагам, че съм бил разсеян, защото Т2 се изсули от захвата ми. Изтърколи се и прасна главата ми от двете страни с ръце, което изпрати ударни вълни до пръстите на краката ми и накара ушите ми да звънят по-силно от шибания Биг Бен^[12]. Възползва се от предимството си и грабна мивката, за да я вдигне и да ме удари с нея.

Няма да стане, мамка му. Аз се отместих, претърколих се и късметлийски го ритнах в лицето — чух звук от удара и неприятно пукане откъм врата му. Хубав звук — но аз бях поставил себе си в неловко положение. Бях проснат и уязвим и независимо че бях ранял майкоосквернителя, той схвана ситуацията.

Ритна към мен напосоки, улучи ме в опашната кост и изпрати в мен внезапна чиста, неподправена болка нагоре по гръбнака и до мозъка. О, наистина ме заболя.

Опитах да се извърна, за да го хвана отново, но той беше разбрал, че колкото повече се приближавам до него, толкова по-зле ще бъде. Поборичкахме се още малко, като дребното минетчийче удряше с глава и риташе, и се усукваше, и се извиваше натам и насам, но накрая успях да изпълзя върху него и незабавно се вкопчих в бронезилетката му.

Всъщност чуйте истината: аз съм едър, лош майкотаковач. Тежа над деветдесет килограма. Мога да правя петстотин лицеви опори на върховете на пръстите си и хиляда коремни преси, без да се изпотя кой знае колко. Освен това всеки ден вдигам огромна купчина тежести във вила „Свирепия“, моя имот от двеста и нещо акра змии и езера, който граничи с военноморската база до Куантико, Вирджиния. Освен голям и лош от гореказаното ставам и мнооого силен майкотаковач.

Затова, след като го бях стиснал в ръчичките си, той нямаше никакъв шибан шанс да се измъкне от мен — докато не реша да пусна трупа му. Да. Няма да стане, мамка му. О, той се бореше и напъваше,

риташе и хапеше и крещеше оскърбителни клетви на език, който не разбирах.

Но и пет фъшкии не давах за това. Вижте — аз знаех нещо. Знаех, че беше време да умре. Време мистър Т2 да се вози на вълшебното килимче към Валхалата^[13] на тангата — мястото, което ние с вас наричаме АД.

Притеглих го към себе си.

— *Kuz Eteq* — прошепнах. — Да чукам дупката на майка ти.

След това, за да му покажа точно какви са чувствата ми, отхапах към половината от ухото му.

Той изкрещя като откачен при тази моя имитация на Майк Тайсън. Никак не я хареса.

C'est dommage. Много жалко, шибаняко. Изплюх парчето хрущял и съпътстващата го ушна кал. Тоя куродъх педал не беше ли чувал за тампони за уши? По дяволите, ще ми трябва цял галон доктор „Бомбайски сапфир“, за да махна от устата си точно този дъх.

Au revoir^[14], майкотаковачо. Хванах главата му в дланите си, които са 45-ти номер, и я извъртях настрани. Докрай. Триста и шестдесет градуса. Чух костите във врата му да хрускат — неповторимо удовлетворяващ звук. Поне на мен ми се стори така.

Пуснах го в локвите върху линолеума. В този момент чух Бумеранга да крещи „Чисто, чисто, чисто“. Последваха го Пачия крак и Ранди, като викаха достатъчно силно, за да ги чуя през камбанения звън в ушите си.

— Заложниците са добре.

Започнаха да светват крушките и разбрах, че (както винаги) съм прекарал последните минутки на пода на някакъв шибан сралник в преследване на някакво анонимно лайно и съм изпуснал веселбата.

[1] Въпросното танго. ↑

[2] Честито и щастливо. ↑

[3] Добра Новина и Лоша Новина. ↑

[4] Импровизирано взривно устройство. ↑

[5] Лумен — единица за светлинен поток. — Б.пр. ↑

[6] Да, чувам, че крещите защо, мамицата му, не съм ранен, след като оня лош стреля по мен от по-малко от три метра. Е, работата е там, че в повечето случаи ББ се извършва на разстояния под пет метра

(повечето стаи са малки); и ако не сте обучавани за стрелба при близък бой, няма да улучите целта, защото ще забравите всички основни правила за стрелба в стресово състояние и куршумите ви ще летят настрана. Знаем за един инцидент в Детройт — имало престрелка на балкон с размери два на два и половина метра. Лошият изстрелял седемнадесет патрона от своя „Глок“ към един полицаи. Упоменатият полицаи изпразнил шестнадесетте патрона от своя „Зиг зауер“ 226 към злодеятели. И познайте какво станало? Никой не бил улучен. Полицаят трябвало да покори заподозрения с юмруци и в процеса си счупил ръката. Повярвайте ми, стрелбата е крехко умение. Само с постоянна практика можем да постигнем способността да улучваме онова, по което стреляме, в стресиращи условия като тези, които илюстрирам тук. ↑

[7] Искате данни? Добре. Модел 2722 на Специализираната техническа служба *Specialized Technical Services* (STS) са нископрофилни очила за нощно виждане от трето поколение. Имат автономно хоризонтално поле на видимост от 165 градуса, вертикално поле на видимост от деветдесет градуса и засилено поле на видимост от четиридесет градуса. Захранват се от две независими литиеви батерии и имат две нива на контрол на силата на светлината. Две инфрачервени лампи дават възможност за работа при пълно отсъствие на светлина. Можете да гледате с тях през оптически мерник. Можете да ги носите на парашутни операции. Издържат на потапяне до три метра в солена вода в продължение на два часа. И тежат само седемстотин грама — малко над фунт и половина. ↑

[8] Вижте го в речника, ако не можете да се сетите какво е. ↑

[9] Това е хуй (но не като Ричардовия) на азербайджански. ↑

[10] Управление за сигурност на ООН. Хората, които въпреки пречките от страна на държавния секретар Олбрайт опитаха да разкрият обектите за производство на оръжия за химическа/биологическа/ядрена война. ↑

[11] Така иранците ви казват да идете да се чукате. ↑

[12] Известна часовникова кула в Лондон. — Б.пр. ↑

[13] В норвежката митология, залата на бог Один, в която отиват душите на падналите в боя. — Б.пр. ↑

[14] Довиждане (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

03:32. Осигурихме безопасността на платформата. И открихме какъв късмет сме имали всъщност. О, планът ми беше свършил работа точно както си знаех, че ще стане. Арлиграмата ни позволи да изненадаме лошите, да им развалим засадата и да ги спипаме изотзад. Найджъл и Скапания Ранди бяха прочистили предното помещение — то беше празно — и после бяха дошли на помощ на Бумеранга. Нод и Пачия крак бяха разбили задната врата и бяха успели да убият двойката танга, които пазеха заложниците, преди онези да им направят нещо.

А Малката бира, Пиколото, Копача и Гризача бяха елиминирали самотното танго, сгушено в комуникационната кабина посредством предаването. С това докарахме бройката до осем — ловната норма за тази нощ.

Изненадата дойде, когато проследихме жиците от детонатора в кабината на сондажната кула. Бях предположил (ето една грешка), че тангата са разположили експлозивите така, че да ни хванат в засада. Оказа се, че не съм прав. Претърсихме платформата от горе до долу. Изобщо не бяха слагали противопехотни взривове. Никъде. Вместо това бяха прокарали жиците в жилищното помещение. Там, в спалнята, където заложниците лежаха вързани като прасета, имаше три кила „Семтекс“. Ако Цирея беше пропуснал онзи първи изстрел и ако лошият беше успял да завърти лостчето на детонатора, заложниците — абе заложниците, целият жилищен сектор щеше да се изпари.

Цирея и Чука, дошли с обслужващото корабче, се качиха с крана на покрива на кабината за контрол на сондажа и провериха трупа на мишена номер едно. Чука беше щастлив при вида на точното си попадение — входно отверстие зад ухото и пръсната цялата отсрещна страна на черепа на сфинктера. Не е лошо като за държавна заплата, особено от хиляда метра. След това се качиха по кулата до горната кабина и разгледаха ръкоделието на Цирея. Цирея беше ударил тангото в окото, от което главата му се беше пръснала като шибан пъпеш. Препоръчвам ви патрона „Хорнейди“ 750 и снайпер-пушката 50-ти

калибър за случаите, когато целта трябва да бъде абсолютно раздробена навреме.

След това откачиха детонатора от жиците, свалиха го на палубата и го пуснаха в мазолестата ми длан.

— Радвам се, че не ми каза къде води това нещо, скипере — каза Цирея, като посочи с палец зложниците. — Много щеше да ми дойде.

Разгледах устройството. То беше действащ руски модел за специални операции — дето ги използват морските спецназ групи.

— Да, само че между нас да си остане, бих ти казал, ако знаех.

Можете да се обзаложите, че бих му казал. В края на краищата на Цирея му плащат сума ти пари точно за да носи много, нали така? (Тук съм ироничен. Старшините, които вземат решения за живот и смърт ежедневно; които управляват и контролират високотехнологично оборудване за милиарди долари, получават нищожни заплати — по-малко от половината на обикновен новопостъпил в адвокатска кантора.)

Изпратих Нод, Цирея, Ранди и Мустанга да събират разузнавателни сведения. Исках всичко по тангата да бъде сложено в торбички и надписано. Не намерихме много. Тези момчета бяха изпразнили джобовете си, преди да тръгнат насам. Но имахме пръстовите им отпечатъци и им направихме снимки с цифровия фотоапарат, който носехме във водонепропусък плик. Изненадващо е какви неща носи една добре оборудвана антитерористична група в наши дни, нали?

Останалите от нас прекараха малко повече от час в разговори с работниците, преди да ги натоварим на нашето корабче и да ги пратим към брега. Важно е да се разговаря веднага след инцидента. Трябва да научите всичко възможно за враговете си, а зложниците често пъти дават съществено важна информация. Те може да не я смятат за важна — но може да е от съществено значение. И така, отворихме шкафа за бира, сложихме екипажа на платформата да седне и отделихме време за приказки.

Открих, че тангата от „16-Браво“ говорели азербайджански, руски и английски освен родния си фарси. Дошли със схеми на платформата. Това означаваше, че имат вътрешен източник на информация. Бяха вързали екипажа със същия тип найлонови примки и залепяща лента, каквито носех и аз. И не говорели пред

заложниците. Разбира се, те ги ФВС^[1], свързали ги към експлозивите в спалнята, в която ги държаха, и ги оставили да умрат сами. Всичко горепосочено ми даде да разбера, че кофти копелетата, които бяхме пратили при Аллах, не бяха от ежедневното пушечно танго-месо, а елитна група, изпратена с конкретна задача.

Този факт ми стана още по-ясен, когато разгледах снаряжението, което те си бяха донесли. Все високотехнологични неща. Вече знаете, че бронезилетките бяха от тези на въоръжение в руската армия. Също и автоматите „АК-74“, които са за „АК-47“ това, което „САР-15“ представлява за „М-16“^[2]. Комуникационното им оборудване беше по-добро от нашето — осигурени срещу подслушване, цифрови спътникови телефони френско производство. А тангото върху кабината на кулата беше оборудвано и с най-модерен преносим скенер/декодер, който му беше позволил да слуша всички наши думи. Той можеше да ни създаде доста проблеми, ако Чука не беше му пуснал един куршум в главата.

Разбира се, единствените предпазни мерки, които лошите не бяха предприели, се отнасяха до снайперската стрелба на свръхдълги разстояния. Но това можеше да се очаква. „16-Браво“ се намираше на повече от хиляда метра от най-близката платформа и, предполагам, сметнали са, че е много малко вероятно някой да уцели с първия изстрел на такова разстояние нощем. Е, априлска шега, майкотаковачи — трябвало е да знаете моята Божа заповед на войната със специални методи за въобразяването.

И да, имаше един значим факт във връзка с мъртвото танго в комуникационната кабина, който мисля, че трябва да ви предам. Въпросното танго беше русокосо. Имаше сиви очи, изтърколени нагоре в остатъка от черепа му. На дясното си рамо имаше и татуировка „Спецназ Афганистан“.

Това беше значимо. Не. Това беше много повече от значимо, особено в светлината на тайната мисия, която ми бяха възложили тук, в Азербайджан.

Казвате, че не знаете нищо за никаква тайна мисия? Казвате, че сте помислили, че са ме изпратили тук просто за да обучавам азербайджанците на контртероризъм. Е, не сте имали право на тази информация, задници — никой нямаше право, включително, очевидно, посланик Марибет Медисън. Но тъй като я няма наоколо, мисля, че

мога да обясня, при условие че вдигнете дясната си ръка и се закълнете да не казвате на никого.

Тъй като тази книга започна с една изповед, предполагам, че е време за второ душеизлияние. Свирепо откровение. Ето: моята мисия в Баку беше прикритие за една по-съществена и напълно тайна задача. Изпратен бях тук, за да оценя онова, което Пентагонът нарича политическо-военната ситуация в Азербайджан. Трябваше да се огледам, да видя кои от политическите самци имат най-добър шанс да се превърнат в слона в стъкларския магазин през новото хилядолетие и да опитам да се насоча към някои азербайджански военни, на които Съединените щати биха могли да разчитат в бъдеще. Вижте, понякога ние можем и наистина се учим от опита си. Когато имахме проблеми със сърбите, мародерстващи из Косово през 1999 г., Съединените щати действаха на сляпо. ЦРУ нямаше агенти на място в Косово, нито пък вербувани лица от сръбската армия. Държавният департамент нямаше точна оценка за косовските лидери. И така, когато започна етническото прочистване и когато големи късове *merde* се заудряха във *ventilateur*, ние се оказахме напълно неподготвени. Нямахме аварийни планове и се осрахме много повече, отколкото трябваше.

Защо нещата преминаха от СНВО към НСНО и към ПОБНП? Защото политиците, които водеха шоуто, и генералите, които работеха за тях, забравиха (или по-вероятно не бяха чували) старото ПОУЧЕНИЕ ЗА СЕДЕМТЕ „П“ на старшините от военноморските сили. Което гласи: „Правилното Предварително Планиране Предотвратява Пикливото Пръдливо Посиране.“

Затова се намирах в Баку: да направя необходимото да се подсигури във връзка с всичките „П“. Така ако нещата тук, в Кавказкия район, се вкиселят, ще разбираме динамиката и ще знаем с кого да се занимаваме. Това беше Част първа на моята задача.

Част втора беше да оценя степента на явното/тайното бъркане в работата на Азербайджан от страна на Русия и Иран. О, знаехме, че руснаците играят двойна игра. Те от години опитват да подкопаят азербайджанците, като подкрепят арменците и като провеждат провокиращи военноморски учения в Каспийско море, като в същото време учредяват смесени предприятия с азербайджанския нефтен консорциум. Знаем също, че иранците гледат на Азербайджан така, както Саддам Хюсеин гледа на Кувейт, т.е. като на провинция, която се

нуждае от повторно завладяване. И за да стане мечтата реалност, подкрепяха фундаменталисткия ислям в полумесеца около Азербайджан. Но тъй като ще трябва скоро да вземем окончателно решение за това как да прехвърляме всичкия азербайджански нефт до Запада, напоследък възникват много въпроси за това какво ивановците и моллите са си наумили за тази част на света, и май никой не може да им отговори, или поне не така, че да удовлетвори министъра на отбраната.

ЦРУ само вдигат рамене и казват:

— Не знаем.

Е, не могат да не свият рамене. Аз направих проверка при моя най-добър контакт от Християните в действие^[3], Джим Уинк^[4], две седмици преди да тръгна за Баку. Той вдигна очи, изохка и каза, че начинът, по който неговото управление разузнава, не би могъл да е лош дори ако начело на американския разузнавателен апарат поставят руски или китайски агенти — нещо, което той не изключваше напълно от обсега на възможностите.

О, ние продължавахме да сме повече или по-малко наясно с откритите ходове на иван. Като ракетите земя-въздух „S-300“, които разположиха в Армения миналата година. Или фактът, че подновиха руското авиокрило в Ереван от „Миг-23“ с „Миг-29“. Но по отношение на дългосрочните им цели Уинк ми каза, че макар и невероятно, Вашингтон не знае абсолютно нищо.

— Да, знаем, че руснаците опитват да разширят сферата си на влияние, откакто азербайджанците прекратиха през деветдесет и девета година двустранното споразумение с Москва за отбрана — каза той. — И затова опитваме да следим военните неща и да разберем кой какво прави и на кого. Същото е и с Иран. Използваме спътниково разузнаване и Агенция Безименна^[5] ми изпраща томове прехванати материали. Но става почти невъзможно да се намерят хора на земята, които да ни дават добра, стабилна вътрешна информация.

— Не говориш сериозно — казах.

Той поклати глава, за да каже, че да, сериозно говори, пресуши своята бира „Корона“, погледна към бутилката, сякаш сериозно мислеше да изстиска всяка капчица от нея, а после ми отправи тъжен като на хрътка поглед.

И сякаш информацията на Уинк не беше достатъчно депресираща, та трите маймуни, с които говорих в Държавния департамент (поради законите за клевета ще ги наричам Невиждам, Нечувам, Неказвам), отказаха да признаят, че има каквито и да е проблеми в Кавказкия район. Всъщност Невиждам каза: „Доколкото ни е известно, там всичко е гот.“ Наистина така го каза.

А останалите агенции на правителството — и те не знаеха нищо. Един двадесет и някой заместник-министър по енергетиката (а за да станете помощник-секретар, трябва да ви одобри Сенатът, но, разбира се, това беше действащата администрация), нямаше представа дори къде се намира Азербайджан. Помисли си, че това е някъде в Персийския залив.

— Това не е ли до Катар... или може би Онан?

Да оставим чикиярите, но как, по дяволите, се прави политика, когато си в инфовакуум, не знам, и предполагам, че не знаят и министърът на отбраната, и председателят на Обединеното командване. Поради което, за да получат малко информация от реалния свят, те изпратиха *тоi* тук, за да правя онова, което тюлените умеят най-добре, т.е. да се промъкват и надзъртат и дадушат и надничат, без да предизвикат дори най-малкото вълнение. И когато свърша с прокраждането и душенето, щях да представя на председателя пълнен, неподправен с лайнарщини доклад по ситуацията тук, в шибания Азербайджан — кой какво прави, на кого и защо.

Нека добавя, че генерал Крокър беше много конкретен във връзка с правилата за влизане в бой. Първо, не трябваше да безпокоя посолството. Трябваше да ги галя и коткам. Второ, трябваше да стъпвам много внимателно, като стане дума за ивановците.

— Азербайджан — напомни ми той — беше част от Съветския съюз и въпреки положението в момента руснаците все още имат собственическо отношение към тази страна. Освен това в момента провеждаме някои много деликатни политически ходове с Москва и не искам нещата да се объркат.

Значи, третото беше, че аз трябваше да бдя, да гледам и да слушам. Но не и да действам.

— Това е мисия за събиране на информация, Дик — припомни ми той. — Нека остане такава.

Имаше нещо странно в заповедите на председателя. Не си спомням да се е оттеглял от схватка. А и двамата знаехме, че някой се бърка в работите на азербайджанците. Но той носеше звездите, а аз — белезите и затова отдадох чест и казах:

— Тъй вярно, сър — и то съвсем сериозно.

Но както всички знаем, нещата се променят. И тъй като прикритието ми беше свалено още преди да допрем колела на пистата, и тъй като посолството вече беше с кипнали лайна, и тъй като аз бях успял да убия един иван и седем иранци, а още нямаше и два дни от идването ми тук, всички добронамерени правила за влизане в бой на председателя заминаха. Аз имах обезпокоителното чувство, че вероятно ще се наложи да си пробивам път със сила през останалата част от мисията. Кое то, разбира се, означаваше, че няма да съм така потаен в прокрадването и надзъртането, както генерал Крокър би желал (желал? — е това ако не е слабо казано, не знам кое е).

Но всички ние — дори председателят на Обединеното командване — трябва да осъзнаем, че животът невинаги върви по нашия план. Искате пример? Вземете Босна. Вземете Косово. Вземете Могодишу. И когато плановете не вършат работа, човек трябва да се нагажда. Моят начин да се нагодя беше да стана агресивен. Много, много агресивен.

Стига размисли. Да продължаваме с разказа. Фактът, че бях открил един мъртъв иван сред тълпа ирански танга ми казваше, че руснаците — или поне някои руснаци — работят заедно с моллите. Прерових тялото му с пословична детайлност. В джоба на руската си маскировъчна куртка имаше топ листа от тефтерче с надписи на кирилица. Аз взех листата и ги натиках в „банана“ на кръста си. Щях да се занимавам с тях по-късно.

Двамата с Ранди опаковахме руския труп в двадесет метра верига и го метнахме през борда. Не исках никой — особено азербайджанците — да го открият. Фактът, че при този щурм е имало руснак, щеше да бъде моята малка тайна.

Другата въпросителна беше с кого е говорил иванът. Използвал е радиоапаратурата на платформата. Тя беше включена на честотата на охраната в американското посолство. Защо ли? Очевидно, не знаех. Но

предполагах, че е подслушвал разговори, за да прецени как посолството реагира на инцидента.

Но той не беше излъчвал. Нека да се изразя по друг начин. Той не беше говорил в радиоапаратурата. Знаех това, защото микрофонът дори не беше включен в системата. Но тангото беше разговаряло с някого. Говорил е по направен в Русия клетъчен телефон от най-ново поколение, откраднат (руснаците обичат да крадат американски технологии) от „Стар так“ на „Моторола“. Всъщност Гризача и Малката бира са се приближили до него посред някакъв разговор. Кучият син трябва да е дочул нещо, защото взел своя „Калашников“ и изстрелял цял пълнител по тях.

Те направили от него боклук *sans* жалост. Но при това гръмнали и малкия клетъчен телефон, в който онзи говорел. И тъй като в момента имитираният „Стар так“ представляваше само пластмасови парчетии и жички, телефонният номер (и абонатът към него), с когото се е водел разговорът малко преди ненавременната гибел на онзи, оставаха тайна.

Но ако този единствен въпрос без отговор представляваше единственият проблем в тазвечершните събития, то аз можех да приема това положение и да помъкна задник към брега. Заложниците бяха живи и здрави. Можех да допълня инвентара със сувенири, които щях да дам на Тони Меркалди от Агенцията за националната сигурност, когато се приберем у дома, един унищожен руски клетъчен телефон и работещ руски модерен скенер. И освен обичайните дребни натъртвания, чукования и одрасквания ние с момчетата бяхме невредими.

Влачихме лодките на тангата зад корабчето. Съвсем до остров Глинянний (*островъ Глинянный* за онези от вас, които говорят руски) помолих азербайджанския капитан да спре двигателите. Огледах брега с бинокъла за нощно виждане на големи разстояния на Чука. Да — точно както си мислех. Проклетото пристанище беше пълно с хора. Имаше телевизионни прожектори и камери. Имаше един шибан конвой от три коли „Мерцедес“ и на задната врата на всеки от тях се виждаше логото на „Сентекс“ — карта на Тексас и нефтодобивна сонда в голям бял кръг. В края на кея, окъпан в светлината на прожекторите, седеше

малък хеликоптер „Аероспесиал дофин 2“ с цивилни номера и малки американски и азербайджански флагчета, изрисувани до пилотската кабина.

Ще обясня какво става, мамицата му. Казано ми беше, че в цялата страна няма хеликоптер, който да може да натовари повече от трима души. Чуйте, „Дофин 2“ може да носи двадесет и двама стрелци — а дори и още двама, стига да нямат нищо против малко интимност — на стотици мили разстояние. Зачудих се на кого ли е този.

Щях да разбера, но по-късно. Сега беше време да направим фокус с изчезване. Аз взех момчетата и цялото ни снаряжение, скочихме в надуваемите лодки и се отправихме на спокойствие към острова, за да могат азербайджанците да закарат заложниците до кея в Алят.

Питате защо постъпих така?

Отговорът е прост. Първо, не исках повторение на случая от Мобадишу, където шибаните морски пехотинци бяха превъзхождани по брой на фотожурналистите десет към едно. Второ, нашата работа не беше да изглеждаме добре пред камерите или да даваме приятни кратки отговори на репортерите. Нашата работа беше да убиваме терористи. Каквото и бяхме сторили. Освен това, както вече знаете, макар и да не се свеня да си припиша заслуги за това, че създавам Воини по свой образ и подобие, не давам и пукната фъшкия за перченето и представянето в добра светлина на вечерните новини. Това не е част от длъжностната ми характеристика.

Затова останахме и гледахме от балкона, както казват в театъра. А когато телевизионните прожектори угаснаха и хеликоптерът се вдигна, и кавалкадата от лимузини тръгна, дадохме газ на двигателите и се юрнахме към пристана.

06:14. Аз се изтеглих по ръба на празния кей, взех въжето от Мустанга и завързах лодката за един дебел кнехт. Слънцето още не беше изгряло, а температурата вече стигаше тридесет и седем-осем градуса.

— Полковник Дики...

Обърнах се при споменаването на името ми. Един висок, мустакат офицер с потна и прашна униформа заобиколи двуетажния склад, разтвори ръце, за да ме дари с онова, което моите кубински приятели наричат *un gran abrazo*^[6].

Озовах се притиснат в азербайджанска мечешка прегръдка, обгърнат от миризмата на застоял тютюн и алкохол. Отвърнах на прегръдката.

— Араз, радвам се да те видя.

Араз Курбанов, находчивият полеви офицер, който ми беше помогнал да подготвя нападението над „16-Браво“, ръководеше азербайджанските специални сили. И двамата знаехме, че това е оксиморон^[7]. Азербайджанците нямат специални сили — освен на хартия. Затова ни бяха изпратили тук: да направим едно базово обучение на ротата на Араз, та да могат да действат в кризисни ситуации и да не избиват себе си или заложниците, които се опитват да спасят.

— Господи, вие, тюлените, май наистина обичате да се галите, колкото и да се правите на мъжкар пред публика, а?

Аз пуснах Араз, отстъпих и се обърнах към гласа. Една висока, стройна и червенокоса жена, майор-бурканоглавец с поизносена зелена камуфлажна униформа и лъснати до блясък цинтарки, с черно куфарче от изкуствена материя и пистолет в кобур на кръста с въженце, заобиколи внимателно купчина сухи магарешки лайна.

— Малко рано сме навън, нали, майор Еванс?

— По дяволите, полковник Марчинко, аз съм дипломат, а ако не знаете, ние, дипломатите, работим двадесет и четири часа на ден, седем дни в седмицата, триста шестдесет и пет дни в годината, както е по устава на морската пехота. Ние, дипломатите, се отнасяме много сериозно към работата си.

Жената-майор се усмихна и освети утрото с идеалните си зъби.

— Освен това посланичката ми заповяда да ви наглеждам и да не допускам да се забърквате в неприятности.

Тя сбърчи нос, като се приближи на една ръка разстояние от мен.

— Господи, Дик, доста смърдиш. Може би трябва да ви наглеждам с бинокъл.

— Смърдя ли? По дяволите — това е миризмата на битката. Много време си живяла в комфорт, майоре. Вечери. Приеми. Коктейли. Всъщност трябва ти едно добро, продължително назначение в град като Лагос.

Тя поклати глава.

— Не, Дик. Вече съм била там и съм го правила.

Всъщност не бяха много нещата, които майор Ашли Еванс от Морската пехота на САЩ не е правила. Израснала е в Тенеси, а после се е записала във Военноморската академия на САЩ, където спечелила грамота за стрелба с малокалибрено оръжие. Като специалист по морското разузнаване е била под обстрел в Сомалия, Нигерия и Сиера Леоне; оцеляла е при катастрофа с хеликоптер в планините отвъд Сплит, Хърватия. И беше работила като свръзка с Конгреса за печения и агресивен командващ Морската пехота. Сега работеше за Разузнавателното управление на Министерството на отбраната на САЩ като едно от двете военни аташета тук, в Азербайджан.

В това си качество (както всички аташета) тя попадеше в командната верига на посланика. И шефката ѝ беше наредила да не ни позволява НШД, което вероятно всички се досещате, означава Никакви Шибани Дивотии.

Но за мой късмет — и за тази книга — Ашли Еванс беше пропита с воински дух. Тя беше ми дала да разбера, че е на наша страна, още когато се срещнахме на летището и когато бях все още един приятно миришещ тюлен. Събрала беше тихичко разузнавателна информация и я бе пуснала в посока към мен. Насипала ми беше телефонни номера, прошепнала отговорите на организационни въпроси и уредила Араз Курбанов да бъде един от малкото Добри, на които мога да разчитам тук, в азербайджанската провинция.

Няколко минути след първото ни ръкостискане тя беше ми дала да разбера също — с поредица от кимания, свивания на рамене и други разнообразни похвати на езика на тялото, — че нашите работни отношения, каквито и да са те, трябва да бъдат тайни по характер. Аз инстинктивно схванах какво иска да ми каже. Знам от личен опит (може да не изглеждам от този тип хора, но съм бил военен аташе), че макар аташетата да се изпращат от Разузнавателното управление, те работят за посланика и ако този посланик е ядосан до посирание на аташето, то работата на това аташе може да стане трудна, а дори и невъзможна. И макар да не ми пукаше, че посланик Медисън търси начин да сложи плитката ми в чинията си, нямаше да ми се отрази добре, ако тя види предател в някого от собствения си персонал.

Е, толкова за онова, което ние в писателската професия наричаме увод в сюжета. Нека сега се захванем със самия сюжет.

— Какво знаеш, Ашли?

— Не адски много. Дойдох с Гроган. Господи, истинско изпитание беше. Ако онзи боклук опита да ме опипа още веднъж, ще му счупя пръстите на шест места.

Ние всички наблюдавахме връзването на втората надуваема лодка. След това Араз сложи два пръста в устата си и изсвири. Половин дузина войници в униформи, още по-потни и по-прашни от неговата, изтичаха зад ъгъла. Азербайджанецът изляя нещо на родния си език и те се втурнаха да помагат на моите момчета да разтоварят лодките.

Азербайджанецът дойде при мен и Ашли, до склада.

— Изпуснал голям цирк — каза той на английски със силен акцент. — Голям шоу. Си Ен Ен на живо предава и всичко останало.

— Не искахме да се показваме по телевизията.

Той кимна в знак на съгласие.

— Разбирам.

Замълча.

— Освен това онзи толкач дамак^[8] от нефтодобивната компания, той давал всичко... — настана нова пауза, докато Араз търсеше думата на английски. — Ъ... интервютата, и поел отговорност за всичко неща, и, разбира се, посланичката.

Араз се изплю през дебелия си сталинистки мустак върху пращия цимент на пристана, за да покаже какво мисли за Гроган.

— Казва, че ако бил позволен да прави неща по свой начин, през фондация „Сирджик“ — Араз отново се изплю, за да покаже какво мисли и за тази организация, — то всички, как казваш, държачи на заложенници, се предадат мирно и няма нужда ти да правиш такива жестокости.

Разбира се. Можеше да се досети човек. Гроган беше от онзи тип хора на висок пост, които изместват подчинените си с лакти, за да си припишат всичко, което е станало както трябва, но са на километри разстояние, когато нещата станат кисели, и които прекарват цялото си време в догадки какво мислят другите. Изненадан съм, че не е пенсиониран четиризвезден адмирал, а само освободен специален агент на ФБР.

— Чий беше онзи хеликоптер, на Гроган ли?

В негов стил би било да ме изкофти.

Тъмните очи на полковника се плъзнаха по бледото небе, което просветляваше с всяка минута от север.

— А, „Дофин“ — каза с копнеж той. — *Пох*^[9], бих дал едно яйце направо за него.

Потупа с пръст чатала на униформения си панталон, сякаш прави симултанен превод. Араз забеляза усмивката ми и цвета на бузите на Ашли. Извади пакет цигари от джоба на куртката си, тупна го в дланта си и ми предложи изскочилата цигара с жълта хартия и черен тютюн.

Аз вдигнах длани към него.

— *Нет, спасиба* — не, благодаря.

Той сви рамене, извади цигарата, сложи я между устните си, запали я с евтината си газова запалка, вдъхна дълбоко, а после изпусна въздух като дракон през дългия си нос. Аз отбелязах облекчението по лицето на Ашли, когато не настоях за незабавен отговор на въпроса си. Нали знаех, че това би било невъзпитано.

Не, не съм бил досега в Азербайджан. Но ми трябваша само няколко минути на място, за да разбера, че тук хората са по-скоро средноазиатци, отколкото европейци, а Средна Азия е начин на мислене, култура, светоглед, които разбирам така фундаментално, както всеки ислямски фундаменталист. И така, човек не бърза в нищо; човек не притиска ненужно домакините си. Човек не „излиза крачка напред“ и не прекъсва един полковник. Затова Ашли, която знаеше отговорите на всички въпроси, държеше дипломатическата си уста затворена и очевидно се радваше, че и аз правех така.

Още дим. Още замислени погледи към небето.

— Дофинът — каза накрая Араз с копнеж в гласа си. — Той е на твой посланик Медисън. Тя го донесе от Съединените щати.

Знаете ли, приятели, кипват ми лайната, когато разбера, че животът ми е могъл да бъде по-лек, а да не говорим за по-малко опасен, ако ми е бил даден някакъв авоар, намиращ се наблизо.

Позволете тук да направя достатъчно дълга пауза, за да обясня нещо за Войнството. Воинът не търси смъртта без нужда. Той не се бои да умре, но не иска да умре без причина или поради глупост — негова или на друг. И така, докато опасността и рисковете са част от живота му, истинският Воин винаги търси начин да направи задачата си по-малко рискована. Хеликоптерът на посланика би ми осигурил

алтернативен начин да превзема платформата. А винаги е за предпочитане да има алтернативни начини — което придава гъвкавост на операцията, — отколкото да се налага да използваш един-единствен скован план.

И така, оттук нататък ще видите, че ще се разправам с посланик Марибет Медисън внимателно. Ще се отнасям към нея със свирепото уважение, което ѝ дава нейният ранг, както ще поздравявам президента, защото той е главнокомандващият в страната, макар и да знам, че е долен, страхлив, убягващ военна служба, галещ зърна на гърди, опипващ катерички, измамен и лъжлив минетчия (а всички знаем, че това е възхвала на най-добрите черти на Били Минета).

Също така знам, че мадам посланичката е изложила живота на моите момчета на по-голям риск от необходимото, но пак ще се отнасям към нея с уважение. Но ще се разправа с нея така, сякаш е мой враг, а не съюзник. Точка. Край.

Но сега трябваше да действаме. Заложниците бяха в безопасност, а на нас ни предстоеше обучение.

— Араз — казах. — Хайде да се връщаме в Баку, мамка му. Скапан съм от умора, а и майорът тук вече ми каза, че смърдя. Искам горещ душ и студена бира — и не непременно в този ред.

Не казах какво мислех в същия момент: че искам да се върна в Баку, за да проверя тази организация „Сирджик“, защото не ми звучеше да е съвсем както трябва. Но това не беше работа на Араз.

Азербайджанецът ме изгледа странно. Виждах как преводът изплува в мисълта му. След това отметна глава назад и се засмя, като през цялото време от носа му излизаше цигарен дим.

— В такъв случай тръгваме — изрева той. — Аз донесе камиони. Ние товарим. Ние отиваме в Баку. Аз измивам с маркуч тебе. После пием много водка, ядем топки от козел на скара, после козел и после пием много водка още.

Може и да не говореше за джин „Бомбайски сапфир“, но предложението ми харесваше.

— *Спасиба* — благодаря — казах.

Араз и хората му наблюдаваха как моите момчета подреждат оборудването, презареждат пълнителите и привеждат снаряжението си в работен ред.

Много са малко групите, които биха сторили това веднага след операция. Но моите тюлени нямаха равни на себе си. Освен това знаеха, че са тук, в Азербайджан, като учители — втълпители, които трябва да показват с примери, че вниманието към детайлите и постоянната готовност са голяма част от всичко, свързано със специалните операции.

Разбира се, бяха изтощени. Несъмнено. Но в тях се усещаше радостта от постижението — онзи език на тялото, който говореше на азербайджанците, че няма нещо, което да не могат да направят, дори и изморени докрай, изстискани и съсипани от работа.

Отправихме се по пътя в 08:00 с тридесет и един километра в час (това са шеметни деветнадесет мили в час) в трио, останали от Съветската армия дизелови камиони, модел от около 1968 г., използван при нахлуването в Чехословакия. Сигурно сте виждали такива автомобили в документалните филми за Студената война. Говорим за големи, високи, ръбести, грозни камиони с неудобни дървени пейки за сядане, брезент, през който духа отвсякъде, и без ресори. Аз се возех на седалката до шофьора в първия камион. Майор Еванс седеше в средата. Араз караше, като се бореше със скоростната кутия с осем предавки с неработещи синхронизатори и с изстискащото всяка сила сталинистко кормило през всеки сантиметър от пътя. Помислих си, че трябва да попитам Ашли за фондацията „Сирджик“, но не исках да го правя пред Араз. Не че му нямах доверие, но не го познавах достатъчно добре, за да му подсказва за какво мисля. Така действа Воинът: да пазиш мислите си за себе си и да караш своите врагове да се чудят.

Ние си проправихме път по виещите се тесни улици на Алят, спуснахме се в слалом между продавачи на зеленчуци с магарешки каручки и трактори с големи колела, които теглеха плоски ремаркета с разнообразни боклуци в тях, и накрая с ръмжене излязохме на главния път, който водеше на север — двулентов, от бетон, чиито надупчени от куршуми пътни знаци показваха, че се намираме на път „А-322“, успореден на двойната високоскоростна (добре де, относително високоскоростна) електрифицирана линия по посока север — юг.

Влязохме в Гобустан в 09:35. Аз ръгнах Араз и посочих към малък навес отстрани на пътя, където един сбръчкан старец с бродирано кепе продаваше чай от блестящ самовар и сладки от месингов поднос.

— Хайде да спрем и да си вземем нещо за пиене.

Позволете да ви кажа нещо за Азербайджан: тук е горещо. Освен това камионите (които бяха като пещи), прахта (която влизаше навсякъде) и вонята на суров нефт (която беше вездесъща), и безжалостната горещина от дизеловите двигатели караха дори мен, човека от желязо, да се чувствам замаян.

Араз кимна. Рязко завъртя руля наляво, натисна спирачката и спряхме със силни вибрации. Аз слязох и се протегнах, за да отпусна насъбралото се в гръбнака ми напрежение.

10:10. Отново пътуваме. Отпуснах глава на горещия метал на кабината и затворих очи за кратък боен сън. Още не бях започнал да си почивам, когато Ашли Еванс ме прасна по гърдите.

— Хей, Дик — ставай.

Разтърсих се, за да се събудя, и опитах да се ориентирам. Погледнах часовника си. Беше почти 11:00.

— Къде сме?

— Близо до Сангчали — отговори Араз иззад една мъгла от гъст, лютив цигарен дим, сякаш името значеше нещо за мен.

Ашли посочи на изток.

— Виж там...

Ръката ѝ сочеше напред и надясно, където черен дим се издигаше от нещо зад обраслите дюни между шосето и Каспийско море.

Аз махнах към черния дим.

— Какво има там?

— Стара руска военновъздушна база — каза Араз. — Сега е изоставена. Празна.

Огледах пътя пред нас. На около половин километър забелязах знак за отклоняване от пътя, поставен на дървен кол. Главният път беше блокиран от две големи купчини трупи и към тях беше прикачен международният знак за пътностроителни работи. По черните камънаци на пътя имаше забити горящи факли. Една стрелка сочеше надясно и водеше трафика към морето.

— Мисля, че трябва да тръгнем натам.

— Но това е пътят към базата, а не към Баку. — Араз се почеса по главата. — Не беше така, когато идвах насам, полковник Дики.

— Не беше така и когато двамата с Гроган съпровождахме лимузините насам — добави Ашли. — И това беше преди два-три часа, след като е преминал Араз.

Малката червена лампичка в главата ми светна — онази, зад лайнарометъра и путкодетектора — и почна да мига като луда. Косата на врата ми застана право нагоре.

Не възнамерявах да карам на сляпо по този шибан път. В никакъв случай.

— Отбий. Ще огледаме, преди да правим каквото и да е.

Хората на Араз отстраниха барикадата и изгасиха факлите. След това налякахме до пътя, докато Араз нарисова с пръчка груба скица на летището върху прашния банкет. Нарисова пътя, на който се намирахме. След това дългата писта, която вървеше успоредно с него. После тесния неасфалтиран служебен път, който водеше за летището и имаше Г-образна форма, като от юг към летището водеше само един половинкилометров път. Втори, малко по-дълъг Г-образен път водеше за летището от север.

Взех на заем пръчката за показалка.

Докато говорех, Ашли превеждаше.

— Ти иди там — посочих северния път — и се насочи към летището. Аз ще тръгна по южния път.

Посочих в онази част, където северният път правеше завой на деветдесет градуса.

— Ето в тази точка трябва да се внимава — казах.

Араз погледна към Ашли и кимна. Пръстът му проследи кривата.

— Лошо място за засада? — запита.

Двамата с Ашли кимнахме едновременно. След това тя изстреля тридесетсекунден картечен залп на азербайджански, а ръцете ѝ говореха дори по-бързо от устата. Когато свърши, Араз погледна към своите хора. Те всички поклатиха глави в знак на съгласие и взеха да си говорят, продължавайки стрелбата, започната от Ашли.

— Какво им каза?

— Казах, че е много по-ефективно да се прави засада на завой, отколкото на прав път. Първо, можеш да използваш две посоки за стрелба. Второ, казах им, че е нормално да забавиш скорост на завой,

което осигурява повече време за убиване на враговете, и затова трябва да се внимава много, когато приближават завоя.

— Добре — да се захващаме за работа.

Бързо разопаковахме достатъчно снаряжение за контразапада. Нод провери дали работят радиопредавателите ни.

Аз огледах войската, с която разполагах.

— Бумеранг, вземи седем души със себе си и всички азербайджанци.

Дългият пръст на Бумеранга посочи Мустанга, Бъч, Цирея, Чука, Ранди, Копача и Найджъл.

— Вие, пичове, идвате с мен.

— Това означава, че аз трябва да ида с него — каза Ашли и посочи Бумеранга. — В случай че му трябва превод.

— Нямам нищо против — казах.

— Ще ми трябва оръжие.

Откачих тактическия си кобур с моя пистолет „USP-9“, три торбички с резервни пълнители и ѝ ги подадох.

— Иди и щурей — казах.

Тя извади оръжието, пусна пълнителя в дланта си, дръпна затвора и извади вкарания в цевта патрон, след това застопори затвора в отворено положение и с око на познавач разгледа пистолета от носа до кърмата.

Удовлетворена от видяното, върна затвора, заслушана в звука. Прицели се и направи изстрел на сухо към един храст край пътя.

Пистолетът получи одобрение. Тя отново застопори затвора в отворено положение, пъкна пълнителя на мястото му, отпусна затвора и вкара патрон в цевта, после извади пълнителя, пъкна в него патрона, който беше извадила от цевта, и още веднъж го вкара в северна посока, а после закачи кобура и торбичките за пълнителите към колана си. Когато свърши, ми се усмихна.

— Хубаво оръжие. Правил ли си нещо със спусъка?

Винаги е приятно да се работи с професионалист.

— Радвам се, че го забеляза.

Тя се усмихна пак.

— Има едно нещо...

— Какво?

— На твое място бих оставила четирима азербайджанци тук.

— Защо?

— За да насочват движението по пътя. — Тя замълча за малко. — В тази страна обичат да зяпат.

— Добра идея. Ти го направи.

— Слушам.

Двамата с Араз се разговориха на азербайджански. Той изръмжа нещо към квартет младоци, които свалиха автоматите си от ремък и застанаха на позиция до пътя.

Добре де, какво чакаше тя, шибан медал ли?

— Какво чакате?

Наблюдавах групата на Бумеранга, докато се качи в първите два камиона и тръгне в северна посока.

Ние останалите клекнахме край пътя и стояхме така към шест минути, скрити край пътя към летището, достатъчно далеч от шосе „А-322“, за да не се виждаме оттам. След това, когато Бумеранга се обади, че е разположил охрана и на северния служебен път, при преградата, която откриха там, и че са заели позиции, ние тръгнахме към брега.

Аз водех, като се движех встрани от пътя, за да не вдигам прах. Проправихме си път през храсталаци и тръни, с които бяха осеяни дюните, движехме се бавно с готови за стрелба оръжия. Не беше трудно да се ориентираме, защото черният дим не можеше да не бъде забелязан независимо откъде го гледа човек.

Изминахме половин километър за около петнадесет минути и напредвахме по грубия терен. В по-голямата част на този терен виждах пътя под нашата позиция. След това, когато доближихме една огромна, дълга и десет метра висока земна дига, пътят се изгуби настрани и към морето.

Дадох мълчаливи сигнали, че отивам да огледам. Залегнах. Запълзях бавно нагоре по дигата, намерих един процеп, образувал се от ерозията, и б-а-в-н-о се повдигнах и наврях мутрата си в отвора.

Старата писта се простираше под мен. Беше пуста. Огледах наляво/надясно, надясно/наляво с бинокъла и внимателно проучих района. *Nada*. Нищо. Никой не се виждаше. Никакви признаци на живот. Никакви засададжии, макар че бяха оставили много доказателства за неотдавнашното си присъствие тук. Бетонната контролна кула, очевидно разрушена от сапъори, представляваше

руина с покрив, хлътнал върху сринатите стени. Самата писта също беше взривена — напукана и разкопана от взривове. Но това беше отпреди. В кратерите по пистата имаше растения. Малки, издръжливи диви цветя си пробиваха път в разрушената сграда и осяваха сивия чакъл с яркожълтите си цветове. Израснали бяха и трънливи храсталаци — кървавочервените им пъпки изпъкваха на фона на тъмния бетон и макадам.

Под себе си видях мястото на засадата. Устроена беше по класическия Г-образен вид. Идеална като по учебник. Целите — три лимузини „Мерцедес“ серия 600 — са се движили по пътя от ляво на дясно към старата контролна кула и са забавили при завоя под прав ъгъл.

Точно в този момент от засадата са задействали серия противопехотни мини и други експлозиви. Четях всичко като в шибана книга. Първият „Мерцедес“ е бил обезвреден от експлозив, който му е откъснал предната ос. В същото време задната кола е била ударена с ракетен снаряд и е била обезвредена. Така, след като триото коли е било обездвижено, са го подложили на съсипващ, смъртоносен огън от гранатомети и автомати. Пътниците не са се спасили — били са като в капан в бронираните коли, запалени от фосфорни гранати, и са изгорели. Отстрани на трите лимузини имаше шест други разрушени автомобили — две коли, някогашно „Пежо“, едно древно „Рено“ комби и три малки камиона „Зил“. В някои от тях различих обгорелите трупове.

Знаете също толкова добре, колкото и аз, какво виждах. Това беше конвойт със същите шибани зложници, които бях спасил в Баку. Другите коли возеха невинни странични наблюдатели, попаднали не където трябва и не когато трябва.

Едно нещо е присъщо на страхливеца в тероризма, приятели, и то е, че вреди на невинни хора. Повярвайте ми, нямам проблем да убивам. Но задниците, които убивам, обикновено си го заслужават. Ако предизвикам онова, което във военния занаят в наше време е известно като „странични загуби“, което означава загиване на цивилни, нито аз, нито моите бойци се чувстваме добре. Е, знам съвсем добре, че няма война без загинали цивилни, често пъти умират много цивилни. Това е война, а тя е мръсна, гадна, кървава работа.

Но аз не убивам цивилни просто за убиването — за терора. Терористите убиват слепешката. Аз поставям терористите, наши и чужди, в една категория с онези, които бият жените си, с педофилите и с онези, дето таковат животни. Всеки, който бие жени, изнасилва деца или животни, е куродъх, гноемъд, тънкохуест путкогъз страхливец. Всеки, който убива безредно, който се цели по невинни хора, без да му мисли, не е по-горе от калта на човечеството, която изнасилва бебета за удоволствие. Не ми пробутвайте никакви глупости за смекчаващи обстоятелства. Няма смекчаващи обстоятелства. Терористите са страхливи пътьовци, които заслужават да бъдат убити — и моята цел в живота е да убивам толкова повече от тях, върху колкото мога да сложа мазолестите си ръце. Точка. Край.

Изправих се и дадох сигнал на хората си, че е чисто, а после се обадох по радиопредавателя на Бумеранга, обясних ситуацията и му казах да провери дали северният път е чист, а сетне да си вдигне задника и да дойде тук, на летището. Аз огледах района с бинокъла. Шибаните танга бяха оставили всичко след себе си, сякаш знаеха, че в един момент ще се появя. Това беше техният начин да ми покажат среден пръст.

Мамка му — ще трябва да пипаме внимателно, защото лошите сигурно са минирали района. Дали бях сигурен? Разбира се, че не. Но не мислех да рискувам и да загубя някой човек само защото не съм взел предпазни мерки.

13:22. След като се уверих, че сме огледали мястото от носа до кърмата, позволих на Араз да предупреди азербайджанските власти и на Ашли да се обади в посолството. Не че лошите бяха оставили кой знае колко неща при изтеглянето си. Тангата бяха дошли по море — и си бяха отишли по същия път. Виждах къде са спрели със своите три ТНЛ^[10], минали през дюните и установили позициите си покрай служебния път. От следите се виждаше, че са били цяла дузина плюс-минус един или двама.

А за другите улики — нямаше много. Оставили бяха осем тръби за изстрелване на реактивни гранати. Записах си номерата на партидите. Изразходвали бяха и огромно количество муниции — все патрони калибър 7,62 по 39, каквито се използват в автоматите

„Калашников“. Взех шепа кафяви, произведени в Китай гилзи и ги пуснах в джоба си. Оставили бяха една неексплодирала мина, която Пиколото обезвреди. Това беше руска мина, в момента на въоръжение. Отбелязах си с известно иронично веселие, че е произведена в същия ден през ноември 1995 г., когато нашият главнокомандващ беше получил минет, докато водел разговор по телефона и лобирал един конгресмен да подкрепи военните действия в Босна. Да, разбира се, че пазя в главата си подобни глупости. Не е ли така и при вас?

Когато Ашли се обади в посолството, за да докладва клането, я свързаха с кабинета на посланика. Тя докладва видяното и описа част от откритите от нас неща. След това застана с телефон до ухото и с пепеляво лице, когато посланичката изпадна в онова състояние, което в дипломатическия занаят е познато като кипване на лайната.

Най-после изключи телефона и го прибра в джоба на куртката си.

— Не е много щастлива.

— И аз не бих бил щастлив.

Ашли се намръщи.

— Не разбираш. Тя е недоволна, защото пред телевизията си приписа заслугата за спасяването на хора, които сега са мъртви. Сега, ако искаш да знаеш, според мен тя ще опита да обвини за всичко това — и тя махна с дясната си ръка към района — теб.

Това не би ме изненадало, особено при политически служители като почетната Марибет Медисън. Те стигат там, където са, защото имат пари или влияние, или пък са направили малко минетче на президента (или на някой от най-добрите му приятели). Конгресът одобрява назначенията им, защото така става във Вашингтон — всеки в правителството се мазни на други в правителството. И всъщност натакованите са хората — вие и аз.

Ако питате мен, но никой не ме е питал досега, посланиците би трябвало да се избират, защото са професионалисти, напълно запознати с мястото, в което отиват. Те биха говорили езика и биха направили всичко, мамицата му, за да защитят Съединените щати, а не собствените си тесногръди и ограничени политически интереси. Не, аз не харесвам особено, нито се погаждам с тълпата в Държавния департамент, която носи раирани костюми, дрънка стотинки в джобовете си, клати се на пети и плещи глупости. Но те са по-добри от шибаните политически служители. Защо ли? Защото може и да са

бюрократи, но са професионални бюрократи. А на професионалните бюрократи може да се разчита, че ще действат, каквито са си апаратчици. Кое то ги прави лесно преодолими, защото знам какво правят и как го правят. А онези от График В^[11] — не може да се предвиди колко нерационално биха постъпили, което прави живота ми значително по-труден и обяснява доста от сивите косми по огромните ми свирепи топки.

Та ако бях посланикът, щях адски силно да се напъвам да разбера как, мамицата му, купчина танга са успели да отклонят и причакат в засада цял конвой наскоро освободени заложници. Откъде са знаели по кое време ще минат? Как са дошли? Как са си отишли? Кой им е дал информация? Откъде са тръгнали? И къде са се върнали?

Но доколкото знаех, почетната богата кучка Марибет Медисън, извънреден и пълномощен посланик, не търсеше отговор на горните въпроси. Вместо това търсеше как да лепне вината на *toi*.

Е, да ѝ го начукам — нека опита. Аз имам големи, широки, здрави рамене и съм носил вина колкото цял товар лайна. Така че, каквото и да опита мадам посланичката, няма да ме изненада, защото ще съм го виждал и преди — а не са много нещата, които не бих могъл да контролирам.

Освен това имах по-важни неща от тревогите за вина или политическа коректност. Искях да разбера кои са тези танго-задници, откъде са дошли и, най-важното, кой ги е вкарал в играта. Операции като тези, в които участват хора от много страни, не стават просто така. Винаги са част от много по-големи и сложни събития.

Някой разработваше сложен, комплексен и многослоен сценарий: план, заради който ивановци от специалните сили (помните русокосия труп на платформата) и фундаменталистки иранци провеждаха съвместна терористична операция. Само този факт можеше да има сериозно значение за сигурността на Съединените щати. А аз ли? Аз исках да знам кой участва и къде щеше да свърши всичко това. Щях да се нуждая и от помощта на Ашли. Когато я дръпнах настрана и поисках помощ направо, тя каза, че ще стори каквото може. Но нямаше да можем да си комуникираме пряко. Не и без посланичката да узнае за това.

Замислих се.

— Познаваш ли един полковник от военновъздухарските сили към Разузнаването на Министерството на отбраната на име Меркалди?

— Тони? Разбира се. Той ми беше наставник в школата.

Добра вест. Можехме да минаваме през него. Ашли кимна утвърдително.

— Става.

И така, оставихме трима от азербайджанските бойци на Араз при телата и още шест да блокират сервизните пътища. След това ние останалите се натоварихме в отворотелните руски камиони и се отправихме назад към Баку.

[1] Фраснали, Вързали и Скрили. ↑

[2] „САР-15“ е късата версия на „М-16“, калибър 0,233; далеч по-подходяща за специални операции. ↑

[3] Игра на думи със съкращението CIA (ЦРУ) — *Christians In Action*. — Б.пр. ↑

[4] Не, името му не е Джим Уинк. Ако беше така, нямаше да ви го кажа. ↑

[5] Това е шпионскоговор за Агенцията за национална сигурност. ↑

[6] Голяма прегръдка (исп.). — Б.пр. ↑

[7] Метафора, при която се използват очевидни противоречия, например „жестока милост“. — Б.пр. ↑

[8] Руски жаргон за далавераджия и азербайджански за задник. ↑

[9] Мамка му. ↑

[10] Твърди Надуваеми Лодки. ↑

[11] Служител, назначен по График В (Schedule C), е политическо протеже. ↑

ГЛАВА 4

Минаваше 16:00, когато Араз ни въведе в хладното мраморно фоайе на хотел „Гранд Европа“, който се намираше на прашното шосе на два километра североизточно от старата част на Баку. По това време вече воняхме далеч по-силно. И всички мои мечти мисията ми да остане тайна се изпариха напълно, когато се изнизяхме през вратите от дебело стъкло. Защо ли? Защото, като разузпах фоайето, разбрах, че сме се натъкнали направо на шибан шпионски конгрес.

Ето там — ляво на борд — чифт турци/грузинци/азербайджанци/кой знае какви мафиотски мускули с подутини от пистолети под мишниците на старомодните си костюми стояха до будката за сувенири и говореха по мобилни телефони. Трима глупаци в зле скроени, зле прилягащи двуредни костюми, модел КГБ, се опитваха да изглеждат незабележими, сякаш това беше възможно, както се бяха струпали един до друг на тясна кушетка, прекръстили крака по еднакъв начин, зачетени в едни и същи вестници. Един местен тихостъпалковец се мотаеше около рецепцията и имитираше неудачно Боги^[1] с увисналата от ъгъла на устата си жълтеникава цигара. Един грузински сводник с пригладена назад коса като на латиноамерикански танцьор от тридесетте години подкара своето стадо от дузина бойни курви към осветения с неонов знак вход на хотелския бар, който според надписа на витрината предлагаше наливна бира „Бас“ и пържени пилета по луизиански.

Е, дотук с местния колорит. Из фоайето бяха пръснати половин дузина различни видове шпиони, които се наблюдаваха един друг и всички останали. Откъде знам, че са шпиони ли? Знам, защото съм в този занаят от много време и човек развива силно чувство за това кой кого. Изглеждаха по определен начин. Изпращаха вибрации. Сигнали. За мен сякаш имаха имплантирани маяци. Видях реакцията им, когато влязохме през вратите, и разбрах, че до половин час пристигането ни ще бъде надлежно отбелязано, вписано и регистрирано в сума ти правителствени служби, в сума ти страни, в сума ти географски зони.

Шпионите не бяха единствените излъчватели на сигнали. Забелязах изражението на хората зад рецепцията, когато влязохме през вратата. Една надута жена със стегнат кок и сбръчкан от отвращение нос и блуза, колосана по най-снобарски английски маниер, вдигна длан към мен съвсем като директорка на училище и се развика на език, който не разбирах, но за който нямаше нужда от превод. Цитирам: „И къде мислите, че отивате, дявол да ви вземе?“

Но Араз не обърна внимание на чиновническия ѝ протест. Спря посред фойето и даде сигнал всички да свалят снаряжението си. След това, последван от Ашли и мен, той влезе изправен като стълб в офиса на управителя, пушна автомата си на бюрото му и започна да крещи заповеди.

Според Ашли, която говори местния език, Араз и управителят си говорели на малки имена, което ще рече, че той казвал на управителя „Фазил“, а управителят му казвал „Полковник, Ваше превъзходителство“. Не знам какво говореше Араз на бедния дребосък, но то караше Ашли да изглежда развеселена. И след около три минути над нас се спусна орда пикола като азербайджански скакалци и всички ние бяхме отвеяни (относително казано; все пак това е Баку) на деветия етаж и въведени в осем съседни стаи.

Ашли се отправи към своята квартира, за да се почисти. Араз отиде долу в бара. А *тоі*, аз свалих опикания си и потен водолазен костюм и се отправих към голямата душ-кабина в голямата мраморна баня, преди Бумеранга, който делеше стаята с мен, да успее да ме изпревари. Да, винаги храня хората си, преди аз да ям. И винаги проверявам дали имат пиене, преди да си поръчам нещо за задоволяване на собствената си жажда. Но стане ли дума за горещ душ, рангът си има своите привилегии — а пък имах и привилегията смръдната на моите лайна да е на по-висок ранг от тази на Бумеранга.

Докато Бумеранга се измие, аз навлякох едни униформени бански гащета и се захванах за работа. Включих радиото силно, а после се обадох на стария си приятел Тони Меркалди в Разузнаването на Министерството на отбраната по осигурения срещу подслушване клетъчен телефон „СайфърТак“ 2000 и го изкарах от една среща. Прочетох му номерата на партидите от експлозивите, които намерихме

на мястото на засадата в летището, исках да ми каже какво знае за фондация „Сирджик“, а после включих секретния факс към втората линия на телефона, изпратих му шест страници надписи на кирилица, които бях взел от мъртвия иван, и поисках превод максимално бързо.

След това позвъних на един друг задник, когото познавам от години, една стара катерица от разузнаването в Агенция безименна, който е рискувал работата си заради мен няколко пъти. Той е бивш морски пехотинец, когото наричам Чушката, защото отглежда хиляди тайландски чушки в предния двор на огромния си имот в Крофтън, Мериленд.

— Ей, Чушка, да ти го начукам, тъп кръглоок педал такъв.

Настъпи кратка тишина. След това:

— О, мамка му — знаех си, че животът не може да е чак толкова хубав.

Друга пауза.

— Как я караш, Дик?

— Ами след като питаш...

Описах ситуацията накратко. Представях си го как клати глава, докато му говоря.

— Е — каза той накрая, — не се обаждаш просто от скука. Искаш нещо. Така че казвай.

Исках пълно разследване. Исках Чушката да провери записите в Агенцията за националната сигурност и да ми каже към кого е излъчвал мъртвият иван и какво са му казали. Исках прослушване на всяко шибано телефонно обаждане, което излиза или идва в тази част на света от онзи ден и напред, докато не му кажа да спре. И тази информация ми трябваше добре сортирана, категоризирана, подредена и нагласена и освен това я исках НЕЗАБАВНО. Исках промяна на маршрутите на спътниците. Обясних, че тангата са дошли по море — от стария подслушвателен пост на ЦРУ при Астара, Иран. Исках да знам всичко за тяхната база. Исках шибаната ѝ скица. Исках толкова силно увеличени изображения, че да мога да прегледам шибаните пишки на всеки един, ако се наложи. И после с тази актуална информация и генерирани на компютър карти щях да направя една свирепа светска визита на тези куродъхави педали в нула нула часа.

— Знаеш ли какво ми харесва в теб, Дик? Това, че си толкова невзискателен пич — каза Чушката с плътния си нюйоркски акцент. —

Никога не искаш нещо, което да размъти водата.

След известно прекъсване, през времето на което го чух да сърба вечната си чаша кафе, продължи:

— От мен не са искали толкова информация дори когато бомбардирахме шибания Осама Бин Ладен в Афганистан.

— Това е така, защото БМ^[2] не искаше да убие никого, когато търсеха Осамчо. Но ти ме познаваш по-добре.

— И още как — изкикоти се той и сърбна. — Почвам. Ще ти се обадя, като разбере нещо.

Телефонът млъкна.

В който момент, точно като по сигнал, хотелският телефон на нощната масичка между двете легла издрънча.

Изключих радиото и вдигнах слушалката.

— Марчинко.

— Добре дошъл в Баку, *haver*^[3].

Гласът ми беше познат. Мигнах два пъти и не се досетих чий е. Мигнах още два пъти. Все още *nada*. След това мозъчната ми пръдня се раздвижи и устата ми се включи:

— Ави, шибан кучи сине, как си и къде си, мамка му?

— Във фойето. Качвам се. Чао — отвърна той и прекъсна разговора. Точно като Ави. Израелците не обичат празните приказки, а Ави е израелец.

Нека ви го представя, докато се качва с асансьора. С Ави Бен Гал се запознах през осемдесетте години, когато той беше млад капитан на служба в АМАН^[4], израелската военна разузнавателна организация. Изпратени бяхме на съвместна мисия в Сирия, където станахме приятели и досега сме такива. Миналата година го повишиха в *tat aluf*, което на иврит означава бригаден генерал. Аз ходих в Тел Авив за церемонията. Не, летях за Тел Авив за партито, което той направи след това. Партито продължи три дни, през което време успях да осъществя кратка, но все пак изключително значима връзка с красива, млада, чернокоса лейтенантка от АМАН, която се казваше Рашел. Това е то Израел — всеки ден купон, всяка нощ — също.

Както и да е, Ави е от онези оператори, на които спокойно бих опрял гръб всеки път и навсякъде. Той е нисък и сигурно не тежи повече от шестдесет кила. Но има душата на старозаветен Воин и куража на, въ, израелец. Няма място, където не би отишъл, или нещо,

което не би свършил, ако мисията го изисква. И това включва скачане от самолет, което той по една случайност мрази. Говори английски, испански, руски, арабски, фарси, немски, френски и турски освен родния си *hevrit*^[5]. И, да, женен е за една от най-красивите жени на света, красавицата Мириам, която се извисява над него, както София Лорен се извисяваше над Карло Понти.

Бих ви казал как си заслужи трите *Tzalashim* — малките прекръстени кинжали, които са вторите по важност военни декорации в Израел, — но го чувам да тропа по вратата, а той е доста скромнен, като стане дума за собствените му постижения.

Погледнах през шпионката, за да съм сигурен, че той чука, а после отворих вратата, дръпнах го вътре и го стиснах в свирепоразмерна мечешка прегръдка.

Не беше се променил много от последната ни среща. Може би имаше малко повече сиви коси. Но все още си беше дребният, кльоцав моряк, с когото се бях запознал в Ливан преди повече от десет години. Отстъпи назад, изгледа ме нагоре-надолу и преди да успее да се обадя, каза:

— Значи, младежо, още не си направил един ден тук, и собствената ти посланичка иска да те депортира като персона нон грата.

Свих рамене.

— Предполагам, че това просто се дължи на естествения ми чар, когато работя.

Ави отметна глава назад и се засмя.

— Е, винаги можеш да поискаш убежище в Израел. Ще те вземем — след известна дребна хирургическа намеса, разбира се.

Скръстих крака в престорен ужас.

— Ще запомня думите ти, ако реша да избягам.

Тръгнах към минибара.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Разбира се — една минерална вода би ми подействала отлично.

Ави посочи вратата на банята.

— Кой е под душа? Да не е посланик Медисън?

От тази мисъл ме побиха тръпки.

— Тъх, не бих я докоснал. Не дори и с твоя *schwantz*^[6].

Отворих минибара, намерих половинлитрова бутилка минерална вода, метнах я към Ави и след като отвори капачката и отпи, му обясних накратко за Бумеранга.

После той сложи бутилката върху стъклената масичка за кафе и премина към същността:

— Е, Дик, какво те води в този край?

Аз му предадох официалната версия, но ако се съди по лицето му, той не повярва нито дума.

После дойде мой ред да любопитствам. Последния път бяхме работили заедно в Москва^[7]. Ави действаше под политическо прикритие, като аташе по селскостопанските въпроси. Запитах какъв пост са му дали тук, в Азербайджан.

— Нещата се промениха — отговори той усмихнат. — Тук съм това, което съм: военен аташе. Имам хубав апартамент в един от новите многоетажни блокове. Имам право на кола и шофьор двадесет и четири часа в денонощието. И най-хубавото е, че тъй като всички деца вече не живеят с нас и тъй като се ползваме с дипломатически отстъпки с „Ел Ал“^[8], Мики реши, че Израел може да мине и без нея три години, и затова дойде с мен.

Аз се ухилих:

— *Mazel tov*. Това е чудесна новина.

— *Todah rabah* — благодаря и да, така е.

— Как е работата, Ави?

Дребничкият израелец сви рамене.

— Не е лесно. Вероятно знаеш, че сме в близки отношения с азербайджанците. Дори има и директен полет между Баку и Тел Авив веднъж в седмицата. А да не говорим за съглашението за сигурност, след като вие, американците, не искате да помогнете в тази област. И им помагаме да оправят екологичната каша, която Съветите са бъркали толкова години.

Екологична каша ли? Слабо казано. Не бях тук от дълго време, но мога да ви кажа, че Азербайджан е екологично бедствена зона. От шестдесет години Съветите дупчат за нефт и всяко късче отпадък от процеса, всеки отровен химикал, който са използвали, е изливан в Каспийско море. Дори земята на Азербайджан мирише на мръсно. Вони на гнил петрол и химикали. Десет хиляди тона потрошено съветско оборудване е било оставено да ръждясва и да се разпада.

Стотици квадратни километри от територията на Азербайджан са необитаеми: обширна, гола, опустошена, изоставена, токсична пустиня.

Но Ави не беше тук, за да чисти нефтени разливи, което и му казах.

Той протегна ръце, сложи ги на раменете ми и ме притегли към себе си.

— Прав си, младеж. Но и ти не си тук, за да учиш Араз Курбанов да се катери по нефтодобивни платформи — прошепна той.

Свих рамене и се освободих от ръцете на Ави, след което посочих към тавана. Не мислех да говоря за нищо такова в място като това.

Затова отидох при телевизора и го включих. Почакахме малко, но накрая Си Ен Ен се появи на екрана.

Ави погледна косо към екрана, плесна се по дясната буза и разклати глава напред-назад.

— *Ou, vay iss mir*^[9] — каза на престорен иврит той с палава усмивка на кръглото си лице. — Това е Улф Блицър^[10]. Голяма работа е. И тук не може да му се измъкне човек.

Ави вдигна дистанционното и натисна един бутон, за да усили говора. След това ми кимна да дойда при него, като ми правеше сигнали, че вероятно стените имат големи уши.

Кимнах в знак на съгласие и го подканих да засили говора още. Той се подчини. След това, докато Улф Блицър говореше гръмовно за най-новия скандал в Белия дом, аз му дадох топчето руски писмена, което взех от трупа на платформата, той бързо прочете материала, при което на лицето му се изписа гримаса на сериозна загриженост, а след това двамата се захванахме с нещо, което може да бъде наречено единствено тих, задълбочен и напълно откровен разговор.

Мога да ви предам всичко, което той ми каза. Но няма — много време ще трябва, а освен това тъпият редактор иска да преминавам към следващата екшън сцена. Достатъчно е да кажа, че двамата с Ави се споразумяхме отново да сме в отбор. Защо ли? Защото целите ни не се различаваха кой знае колко. Ави например имаше интерес да направи така, че както и да свършат нещата в Азербайджан, Израел да

има непрестанен източник на нефт от Каспийско море. Това означаваше да държи руските и иранските ръце далеч от крановете на тръбопроводите. Според мен тази идея никак не беше лоша.

Ави се притесняваше също и от разпространението на оръжия за масово унищожаване, каквито руснаците имаха лошия навик да продават на всеки с достатъчно зелени гуцери. Мисълта, че руски ядрени или пък химически и биологически оръжия се продават на Ирак, Иран или на някой от пикливите диктатори на Балканите, плашеше и мен.

Ави се притесняваше също и за по-голямата картина. Иранците и руснаците вече работеха по дестабилизирането на района. Каза ми, че през деветмесечния му престой тук са убити повече от дузина политически ръководители, журналисти и бизнесмени. Четири коли-бомби са убили десетки азербайджанци. Каза ми и че превземането на нефтодобивната платформа е най-новото от серия терористични прояви. Имало шест навлизания откъм Иран и два пъти повече от арменски сепаратистки крепости в Западен Азербайджан. На по-лично ниво през последните шест месеца са били убити шест от най-добрите източници на Ави — което беше неговият начин да ми каже, че има поне една мрежа от агенти.

— И — добави той — не съм единствен. Имам основания да смятам, че и единствената мрежа на ЦРУ тук е елиминирана.

Мислех си, че ЦРУ са напълно слепи в Баку, но ако Ави смяташе, че са имали мрежа и тя е елиминирана, бях склонен да му вярвам. Разбира се, ако е така, никой не е докладвал абсолютно нищо по въпроса, дори слухове. Защото бях заобиколил системата, за да получа нелайнарската версия от приятеля си Уинк, а той не бе казвал нищо за елиминиране на агентурни мрежи тук, в Баку.

Но дори и без загубата на разузнавателни активи беше очевидно, че азербайджанците са притиснати от две страни. И никой не предприемаше нищо по въпроса.

Всъщност според някои от оставащите източници на Ави американското посолство не докладвало за повечето от инцидентите.

Запитах дали знае защо.

Ави поклати глава.

— Мога да ти кажа какво се чува от, как го казваше, слуховото разузнаване — каза той.

— Е?

— Виж — каза Ави. — Посланичката е в нефтодобивния бизнес. Нефтът означава големи пари. Ако този регион е нестабилен, то нефтодобивните компании няма да инвестират толкова пари, колкото биха инвестирали в една стабилна обстановка.

Кимнах в знак на съгласие. Виждате ли накъде биеше Ави? Ако не, позволете ми да ви поднеса малко геополитическа предистория, за да разберете динамиката на нещата и залозите. Първо, трябва да разберете, че целият каспийски район е мюсюлмански. Ави, а и ние също имахме интерес да направим така, че мюсюлманите в Азербайджан, Таджикистан, Узбекистан и Казахстан (до една потенциално богати от нефт колкото всяко от емирствата в Персийския залив) да поддържат уравновесени, а дори и сърдечни отношения със Запада, за да може всичият им нефт и природен газ да бъдат изпомпвани на Запад и използвани в Европа и Съединените щати.

Иранците обаче гледаха на каспийския район като на продължение на тяхната марка фундаменталистки ислям. За Иран големите петролни залежи на Каспийско море представляваха политическа опорна точка за използване срещу Запада. И така, Ави каза, че Техеран е предприел систематично изпълнение на програма за шпионаж, подмолни действия и сплашване, за да държи подръка мюсюлманите от каспийския район. Откритите прояви се състояха в статиите в техеранските вестници. Ави извади от куфарчето си фотокопие на новинарско съобщение, подчертано с жълт флумастер.

— Виж тази водеща статия^[11] от „Кайхан интернешънъл“.

Видях я и познаяте какво? Тя беше съвсем истински фарс(и).

Ави, който говореше свободно ирански, ми преведе.

— Не е в интерес на Баку — зачете той, като пръстът му се местеше по подчертания текст — да дразни своя гигантски южен съсед. Иран не желае разполагането на чужди сили покрай границите си.

Това беше иранската гледна точка. Ето и другата: руснаците все още смятат целия каспийски район за част от Велика — и определено неислямска — Русия. Прилежно прилагат усилия през последните пет години да поддържат бившите съветски републики в състояние на дестабилизация и извън иранския лагер, като използват различни свои марионетки, за да обявяват партизанска война на местните населения.

Доказателства? Искате доказателства? Ами листовете, които току-що бях показал на Ави, руското оръжие, оставено на мястото на засадата, както и модерните руски комуникационни средства, които тангата използваха, доста добре доказваха руско участие. Ави се съгласи с мен. Косвените доказателства според него показваха, че ивановците помагат за оборудването и обучението на ирански нередовни бойци, които да бъдат използвани за безпокоене на азербайджанците от юг, докато подкрепяни от руснаците арменски националисти нападат от запад.

Фактът, че руснаците и иранците работят заедно, ме объркваше. Защото, изглежда — поне на повърхността, — че Техеран и Москва имат силно различаващи се цели в този район и никаква причина да си сътрудничат. Но, приятели, обикновено онова, което се вижда отгоре, не е истината. Руснаците винаги показват, че правят нещо, а всъщност правят точно обратното. Така че, макар на пръв поглед да помагаша на иранците, осъзнах, че руснаците всъщност работят за собствените си национални интереси.

И какви са тези национални интереси? Сбито казано, двеста милиарда — да, точно така, милиарда — барела нефт и неизброими кубични тона природен газ, закопан под повърхността на Каспийско море. Руснаците разбираха, че тези резерви от нефт и газ, както и трилионите долари, които биха генерирали, могат да възстановят бившия Съветски съюз като стратегически играч на световната сцена. Ние знаем, че Съветите са се съюзявали с много от враговете си, от хитлеристка Германия до Ирак, Иран, а дори и Китай, ако бъде сметнено, че от това има политическа изгода. Е, аз не се съмнявах, че руснаците не биха използвали същата тактика, както в миналото.

И според Ави точно тук се появяваше фондация „Сирджик“.

Носът ми трябва да е мръднал, защото той го забеляза.

— Чувал си за „Сирджик“, нали? — запита.

— Гроган искаше да я използва като посредник.

Ави кимна.

— Логично е — каза той, — доколкото го познавам.

Погледнах го.

— Изплюй камъчето, Ави — за какво става дума, мамицата му?

— А — отговори той, — „Сирджик“ е мнооого интересна, Дик.

Той ми обясни, че фондацията е завряла пръсти в почти всяко гърне от Москва до Баку. Официално „Сирджик“ е НПО (неправителствена организация) с кантора в Ню Йорк, в старата къща „Уитни“ на Пето авеню. Оттам, както и от нейната мрежа офиси във Вашингтон, Лондон, Париж, Москва, Прага, Тбилиси, Баку и Ереван, директорът на „Сирджик“, Стив Саркисян, финансираше икономическото и социално развитие по целия бивш Съветски съюз и Варшавски пакт.

— Саркисян? Онзи, за когото все чета по финансовите вестници?

— *Biduk* — точно така.

Това добавяше нещо ново. Стив Саркисян беше богат кучи син, направил парите си кой знае как. Аз знаех само каквото бях чел и то казваше, че вестниците го наричат вашингтонски силов играч с либерални убеждения, макар винаги да се изтъкваше, че има приятели по високи места в двете политически партии. Той винаги пишеше уводни статии в „Уолстрийт джърнъл“ и в „Ню Йорк Таимс“ по икономически въпроси, обикновено за свободния пазар. Е, това са те, либералите. Подкрепят съществуването на училищни автобуси, но пращат децата си в частни училища; противят се на инвестирането на парите за социална издръжка в акции, но с инвестиции финансират собствените си пенсии. Учредяват офшорни корпорации, за да избегнат данъчното облагане и други финансови контролни мерки, а после наемат човек, който да напише вместо тях уводни статии, изискващи контрол на пазара и по-високи данъци.

Но Ави не даваше и пет фъшкии за политиката на Саркисян. Неговите приятели създаваха притеснения на Израел. Неофициално, поне според Ави, „Сирджик“ беше организация за пране на пари, свързана с организираната престъпност по целия свят.

— Можеш ли да го докажеш?

— Не — отговори спокойно дребният израелец. — Но това ми казва инстинктът.

Инстинкта на Ави си го биваше. Той беше го опазил жив толкова време, прекарано в операции във враждебна среда. А мисълта за фондация с идеална цел, която действа като проводник за пране на пари, беше интересна — в нея имаше истински потенциал. Но без доказателства...

Израелецът наруши нишката на мисълта ми. Забрави за „Сирджик“ сега, ми казваше. Имаме по-належащи проблеми.

Имаше право. Например фактът, че идването ми не остана незабелязано. Още не бях прекарал два пълни дни тук, а мрежите на Ави бяха доловили вълнението. Руснаците и техните марионетки тук работеха извънредно, готвеха се за нещо. Мафиози идваха от Тбилиси и от други места на запад. Иранците също се раздвижиха, въпреки че проследяването им беше много по-трудно от това на руснаците.

Предвид ограниченото време и неизбежността, че рано или късно (и определено по-вероятното беше рано, а не късно) някой гаден злодей би опитал всичко, за да направи задника ми на боклук, Ави се замисли на глас как да се справим с такава потенциално опасна ситуация. Отговорът ми беше да правим нещата просто, глупако. Щяхме да действваме. Щяхме да поемем инициативата. Щяхме да ги убием, преди те да убият нас. И по този начин **НЯМА ДА СЕ ПРОВАЛИМ**.

Позволете да ви представя първото правило за влизане в бой на Свирепия: **КОГАТО ТЕ НАПАДНАТ ОСЕМ ГАДА, ЕДИНСТВЕНИЯТ ТИ ВЪПРОС Е „КОГО ДА УБИЯ НАЙ-НАПРЕД?“**.

Тангата, които бяха нападнали нефтодобивната платформа и причакали заложниците в засада, бяха предприели атаката си от Иран. Дори в момента Чушката се трудеше, за да разбере откъде са дошли. Предложих, като открием местонахождението, да направим една визита на лошите на тяхна територия. Това би било подходящо послание за Техеран — и иранците биха се кротнали за известно време.

След това щяхме да се захванем с арменските сепаратисти, които бяха убивали чужденци, и да изпратим и до Москва подобно послание в смисъл „спирай и се въздържай“. Щяхме да ги ударим на тяхна територия. Здравно и безмилостно.

— Ти искаш *hock choiniks* на всички — каза Ави, като използва иврит за израза „да потрошиш чашите“.

— Позна. Ще ги ударим, за да им кажем „Да ви го начукаме — очаквайте още по-цветисто послание“. След това наблюдаваме. За да видим кой ще мигне. Кой ще реагира. Ще гледаме как играят. И след това ще вдигнем летвата малко нагоре. Ще движим нагоре по командната верига, а като стигнем на върха, ще отсечем главата.

От изражението на Ави отсъдих, че хареса идеята.

— Мога да намеря тактически данни чрез своите канали — каза той. — Но, честно казано, Дик, ако съдя по видяното, твоето посолство никога не би позволило това, което предлагаш.

Аз раздвижих вежди в нелоша имитация на Гручо Маркс^[12].

— Моето посолство? Кой е казал, че ще споменаваме нещо пред посолството?

[1] Хъмфри Богарт (1899–1957), американски актьор. — Б.пр. ↑

[2] Тюленоговор за Бил Минета, предводителя на свободния свят.

↑

[3] Приятел. — Б.пр. ↑

[4] АМАН е съкращение от *Agaf Modiin*, което се превежда от иврит като Разузнавателен отдел на главния щаб. ↑

[5] Иврит. — Б.пр. ↑

[6] Член на немски. ↑

[7] За това може да прочетете в „Свирепия: Код Злато“. ↑

[8] Израелските авиолинии. — Б.пр. ↑

[9] О, горко ми. — Б.пр. ↑

[10] Говорител, станал известен с предаванията за войната в Кувейт. — Б.пр. ↑

[11] „Водещи статии“ е онова, което много европейци и блискоазиатци наричат уводни статии. ↑

[12] Американски комедиен актьор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

„Измамата — пише великият китайски Воин, генерал Тай Лян — е ключът към всяка победа.“ И тъй като винаги вземам присърце уроците на генерал Тай, започнах серия измамни хитрости, с които да заблудя враговете си.

Първо, използвах хотелския телефон, за да се обадя до СРС — това е Служител по Регионалната Сигурност — в посолството и поисках среща насаме за инструктаж на следващата сутрин в 10:00 часа. Това би позволило на всеки, който отговаря за проследяването ми, да организира наблюдение. След това се обадих на Араз Курбанов. Обясних, че започваме обучението на следващата сутрин в 06:00, и че курсът ще продължи две седмици, по седем дни в седмицата. Казах, че макар че ще се навъртам да наблюдавам обучението, главен старшина Скапания Ранди Майкълс всъщност ще отговаря за ежедневното въглпяване.

След това свиках най-старшите си хора, Бумеранга, Ранди, Пиколото, Малката бира и Пачия крак, за да им раздам инструкциите. Комуникирахме на хартия и с жестове, като радиото и телевизорът гърмяха с пълна сила. В края на петнадесетминутния ни разговор моите старшини знаеха точно какво искам от тях.

В продължение на две седмици от 06:00 до 20:00 всеки ден азербайджанците ще бъдат подложени на изтощителен, концентриран тактически курс за изграждане на екип, който да им даде основите на войната със специални методи — всичко, от динамичното влизане и близкия бой до проследяването, залагането на засади и основи на работата с импровизирани експлозивни устройства. Щяха да научат за морските операции, щурм по въздуха и умения за оцеляване. А докато се учат, ние щяхме да гледаме. По този начин, когато се върнем във Вашингтон, Скапания Ранди ще може да състави оперативен наръчник за начина на действие на азербайджанските специални сили. За да може, ако някога се наложи да действваме срещу тях, да знаем как водят война. Това, приятели, е същността на програмата за съвместно обучение.

И докато обучението продължава, двамата с Ави, подпомагани от Бумеранга, Пачия крак, Алигатора и Нод, щяхме съвсем тиихичко да подготвим две тайни нападения. Едното в Иран, а другото — в Армения.

Как щяхме да го сторим? Като се поучим от собствения ми опит. Щяхме да използваме обучението на азербайджанците като прикритие за нашите много тайни и смъртоносни операции.

Вижте, най-после може да се каже истината за това как съм успял да проведя над две дузини успешни тайни антитерористични операции, когато командвах скандално славната „Червена клетка“ по повеля на легендарния адмирал Джеймс Ейс Лайънс.

Мисията на „Червената клетка“ поне на хартия беше да провежда ПУ — полеви учения — във военноморските бази по света. Ученията бяха предвидени да повишат общата осведоменост на ВМС за методите на проникване и вземане на заложници от страна на терористите. Операторите от „Червената клетка“, повечето от които всъщност бяха опитни стрелци от „ТЮЛЕН-Група шест“, проучваха военноморските бази. След това провеждаха фалшиви терористични нападения, като се възползваха от установените слабости и показваха на охраната на базите как тези слабости да бъдат променени и позициите заздравени, с което животът на всяко истинско танго да стане много по-труден и скъп.

Всъщност адмирал Лайънс беше замислил „Червената клетка“ като тайна операция. О, провеждахме си обучението без проблеми — хората ми тероризираха дузини едно-, дву-, три- и четиризвездни адмиралите със сума ти месинг по шапките (а да не говорим и колко лайна вместо мозъци). И с гордост мога да кажа, че обучихме цяло едно поколение моряци за борба и защита от тероризма.

Но това не беше истинската ни мисия. Истинската ни мисия беше да убиваме терористи. И така, практически при всяко учение тук, в Съединените щати, и зад граница изчезвах за известно време и водех малко ядро стрелци в добре координирано и напълно тайно нападение срещу истински танга. Ако някога се осеряхме, това щеше да означава край на кариерата на Ейс (моята вече беше пусната в тоалетната). Но на Ейс не му пукаше. За него очистването на света от няколко дузини лоши типове на световно ниво си струваше риска от военен съд.

Искате примери. Добре. Когато изпитвахме сигурността в базата за ядрени подводници в Гротън, Кънектикът, истинската ми цел беше един моряк, който продаваше на Съветите тайни за графиците на нашите подводници. Според вестниците от Кънектикът той паднал във водата, ударил си главата и се удавил, бедничкият. И така стана. Аз бях възхитен: толкова чисто пипахме, че Съветите така и не разбраха, че съм неутрализирал един от най-добрите им източници. По-малко се притеснявах да оставям цапаници след себе си във Филипините, където „Червената клетка“ прекара три седмици в залива Субик. Всъщност (пък и на видеолента!) ние извадихме един самолетоносач от действие, като доказахме, че терористите биха могли да пробият незащитената му страна с високоскоростна лодка, натоварена с експлозиви, и да го направят негоден за плаване. Друга от моите групи към „Червената клетка“ взе в плен двеста офицери и мъже в офицерския клуб на базата. Отвлякохме жени и деца от „Макдоналдс“. „Взривихме“ една радиокула и прекъснахме комуникационната мрежа на базата за осем часа.

И докато ставаше цялото това объркване, до голяма степен прикривано от пресата, трима от най-добрите ми оператори и аз се загубихме от погледа за дванадесет часа и се отправихме към бордеите на Манила. Там, облечени в местни дрехи и *sans* подкрепа, проследихме петимата предводители на бригадата на Алекс Бронкайо, основния наказателен взвод на новата Народна армия, което е военното крило на комунистическата партия на Филипините.

Три месеца по-рано, един екип врабчета^[1] от същата бригада беше убила полковник Джим Роу от американската армия. Познавах Джим още от времето, когато Христос служеше като готвач в казармата. Джим беше истински герой; изпечен в боя Воин; мъж, отдал себе си на идеите на демокрацията и свободата. Джим беше един от малкото американци, успели да избягат от виетнамски затворнически лагер през Виетнамската война. Можеше да се пенсионира. Но не го направи. Вместо това се записа да служи във Филипините. Наградата? Двама бандити от бригадата на Алекс Бонкайо го убиха, когато си тръгвал от работа.

Но за щастие (ако този инцидент изобщо би могъл да има щастлива страна) убийството му се случи по времето, когато Джордж Буш беше президент. Джордж Хърбърт Уокър Буш може и да

приличаше на мекушав банкер. Но повярвайте ми, имаше такъв кураж, сякаш топките му са направени от уран-235. Когато му казаха, че Джим е убит, той лично се обади на Ейс Лайънс и му казал:

— Ейс, тази работа не може да остане така. Ти се разправяй.

И така, Ейс ми заповяда да организирам полево учение в залива Субик. Времето ми за подготовка беше деветдесет дни — едва стигаше да събере необходимата тактическа разузнавателна информация за подобен удар в пълна тайна^[2]. Носехме снаряжението си в специално направени сандъци с тайни отделения, които ни позволяваха да прекараме оръжие, муниции и друго специализирано оборудване за убиване.

Моите разузнавателни данни — а те бяха страхотни — ги събра старият ми корабен приятел Тони Меркалди, един от може би тримата души в света, които знаеха какво всъщност прави „Червената клетка“. И той винаги се проявяваше както трябва.

Със сигурност беше блестящ в Манила. Трябваше му шестдесет и осем дни работа, без да създаде и една вълничка по водата, но накрая успя да открие тайната квартира, където ръководството на бригадата се срещаше веднъж месечно. Ние я ударихме. И да, избихме ги всички. Кърваво. С онова, което задниците, писатели на сценарии за Холивуд, наричат „изключително предубеждение“. След това обезглавихме труповете и оставихме тангата, облежани на стената, хванали собствените си глави в безжизнените си ръце като знак за техните другарчета, че ние, янките, сме страшно сериозни и печени копелета. След това повлякохме задници към залива Субик, с достатъчно време един пъткогъз четиризвезден ревльо да ми разшири задника, защото моите „танга“ от „Червената клетка“ били много груби с неговите бедни моряци. Ех, ако знаеше.

Тук сега щях да изиграя нещо подобно. Тъй като, тайното ми пристигане се взриви, щях да се възползвам от учебната мисия за прикритие. И войската на Араз щеше да бъде нашият неволен камуфлаж. Щяхме да организираме ученията си в граничните зони, от които да провеждаме реалните си нападения. Азербайджанците ще разположат оборудване за своето обучение — а и самите ние щяхме да го ползваме. Разбира се, нещата щяха да са сложни. И ако Араз беше толкова умен, колкото го считах, може да стане леко подозрителен. Но той, пък и всеки друг, нямаше да може да докаже нищо.

Разбира се, графикът, който си предвиждах, означаваше съвсем малко сън за мен и моята банда стрелци-плячкаджии. Но пък човек не става тюлен заради хубавите графици и лекотата на операциите.

Рано-рано изпратих Бумеранга, Ранди Майкълс, Нод, Малката бира, Пиколото, Мустанга и Цирея да се срещнат с Араз и да започнат предварителните работи с неговите бойци. Докато те се занимаваха с това, пуснах Гризача, Алигатора, Бъч, Найджъл, Копача, Таймекса, Пачия крак и Чука да разузнаят града. Искрах да видя кой кого следи. Моите момчета бяха добри улични оператори. И тъй като им позволявам да изглеждат като обикновени боклуци, те не се различаваха от хилядите англичани, американци, франсета, италианци, норвежци и турци, дошли тук да работят по нефтените находища и да изкарат малко данъчно необложени пари. А аз ли? Аз използвах първите си двадесет и четири часа в събиране на информация за ирано-руския съюз.

Не трябваше да се притеснявам за арменската страна на въпроса. Ави вече имаше информация за всичко, което ставаше в тази ОЗ^[3].

Как така ли? Ами израелците са гъсти с турците, както и с азербайджанците. Турски пилоти се обучават в Израел. Също и елитни турски войски. И както вероятно знаете (ако не знаете, трябва да внимавате повече в час по география), Ереван, арменската столица, се намира на не повече от двадесет километра от турската граница и на около шестдесет мили право на север от мястото, което турците наричат Буюкагри даги, а ние — планината Арарат, където се предполага, че е спрял Ноевият ковчег след потопа. Това е мястото, близко до Армения и Иран, където израелците са разположили половин дузина подслушвателни станции, където изсмукват ТЕХРАЗ, СИГРАЗ и ЕЛРАЗ^[4] информация от въздуха. Освен това с помощта на малки, практически неоткриваеми БВС (Безпилотни Въздушни Съдове) от шесто поколение с обшивка от „кевлар“ и снабдени с ПНИ (Предно Насочени Инфрачервени) сензори и високоразделителни телевизионни обективи те редовно разузнават една радиална дъга от двеста мили, която започва от арменския анклав в Карабах до иранския град Хой.

Вижте, за разлика от нас израелците не дават пукната фъшка за нарушенията на арменския или иранския суверенитет. На тях им трябва информация — и правят каквото трябва, за да я получат. Без добра информация могат да бъдат прегазени и страната им унищожена, преди да успеят да реагират. И така, те действат инициативно за собствените си национални интереси. Всъщност понякога ни ядосват до страшно посиране, защото от време на време израелските национални интереси нямат нищо общо с националните интереси на Съединените щати и в такива ситуации САЩ се оказват на топа на устата. В такива ситуации сме склонни да мислим за другия. Израелците — не. Ако се стигне до решението нас или тях, те ще се погрижат за себе си и не мога да ги виня. Всъщност, ако питате мен, можем да се понаучим от израелците как да действваме като ВОИНИ, а не като путки.

Но моментът не е подходящ за една от моите проповеди как политиците и бюрократите правят страшна каша от националната политика. Време беше да намеря малко информация за иранските танга. И да ви кажа, страшно много дължа на приятелите си Чушката и Меркалди. Вече знаете, че тангата от ЮА^[5], които бяхме очистили на нефтодобивната платформа, използваша за база стария подслушвателен пост на ЦРУ при Астара.

Е, Чушката рискува работата си и ми изпрати по факса някои интересни изображения. Както изглеждаше, на обекта е имало мисия от групата за обучение Алфа на Спецназ. Откъде познах ли? Познах, защото бяха нагласили трасе с препятствия, помещения за стрелба и за снайперисти така, както съм ги виждал през Студената война, когато разучавах спътникови снимки на обекти за обучение на Спецназ в Съветския съюз. За да съм сигурен, изпратих по факса снимките до Тони Мерк в Разузнавателното управление към Министерството на отбраната.

Мерк ми се обади по секретния телефон след не повече от шестдесет секунди от факса.

— Посрани Боже — цитирам, — защо, мамицата му, никой не ни е изпратил тези неща?

Добър въпрос. Защо това значително събитие не е станало очевидно за нашата армия квалифицирани аналитици в Ленгли, Форт Мийд и военновъздушната база в Болинг? Отговорът е, че тези

аналитици никога не са виждали въпросните снимки. Нарезданията на администрацията бяха спътниковите снимки да се съсредоточават върху области с напрежение като Индия и Пакистан (където нямат дори един-единствен агент), да наглеждат севернокорейската ядрена програма (също защото ЦРУ няма право да използва агенти, които може да са извършвали престъпления) и да използваме своите наблюдателни устройства, които, за да стоят в орбита, ни струват 2,3 милиона гущера дневно, за да помагаме за запазването на мира в шибаната Северна Ирландия, където политическата ситуация се е превърнала напоследък в пословично насиране.

Вижте, и вие, и аз знаем, че да използваш спътник „Лакрос“ за милиарди долари, за да следиш положението в Северна Ирландия, е пълно прахосване на пари. Ще сме по-добре, ако ЦРУ има половин дузина агенти в отцепническите групировки на ИРА и в протестантските военизирани групи. Но това може да означава, че трябва да се вербуват хора, които в някой момент от живота си са правили нещо лошо. А в наши дни бездефектното ЦРУ иска само от чисти по-чисти агенти. Може би ще вербуват група двегодишни деца. Но БМ иска да покаже на британските си приятелчета какъв „ангажимент“ сме поели във връзка с мирното споразумение от Разпети петък. И така, миналата година изхарчихме дванадесет милиарда долара, за да кръжи нашият спътник над Белфаст. Освен това имаме и два „Кийхоул-13“, които седят на двадесет и две хиляди мили над Колумбия и Перу. Познайте какво — дванадесетте милиарда долара, които те ни струват, не означават, че пускаме поне един грам кокаин по-малко в Щатите.

— Тези спътници са просто политически приоритети — беше ми казал Чушката. — През последните шест години администрацията ни оряза бюджета с четиридесет процента. Сега ни казват да им даваме само каквото ни искат и нищо повече, или ще режат още. Сякаш не искат да знаят нищо за никого.

От това на човек му се повръща, нали? Има чувството, че нашите служби за събиране на разузнавателни данни са умишлено насочвани по грешна следа. Сякаш външната ни политика се управлява от агенти на нашите противници.

Което не е извън съмнение. Вече знаете за китайските дарения за кампанията на Клинтън и Гор. Знаете вече, че китайски военни

служители са получили достъп до Белия дом и неговите тайни. Вече знаете, че стотици хиляди долари бяха дарени през кампанията на Клинтън и Гор от 1996 г. от тихи емисари на колумбийските наркокартели. Не знаете? Ами почнете да четете вестници. Защото има още: агентите на други страни, от Тайланд до Ливан, осъзнаха отрано, че могат да си купят достъп и влияние до най-висшите нива на американското правителство просто чрез влагане на големи суми от така наречените в политиката „меки пари“ в организации, които след това насочват парите в ковчежетата на Клинтън и Гор. Мамка му, много от приятелите ми в разузнавателната общност смятат, че цялата дандания с Моника Люински е била само за отвлечане на вниманието на страната от реалната поразия, т.е. от подриването, от изтичането на техническа информация и други предателски действия, допуснати от настоящата администрация.

Затова имах основания да вярвам, че вниманието се оттегля от този район на света умишлено. Можех ли да го докажа? Все още не — но ако ме познавате, знаете, че накрая ще издира предателите, а после ще ги убия.

Но всичко по реда си. Бях насрочил среща със служителя по регионалната сигурност за 10:00 часа, за да обсъдим ситуацията по принцип и да видя какво той може да ми каже за местните играчи.

В 07:30 гореупоменатият СРС се обади и отмени срещата. Извиняваше се. Плахо като овца. От начина, по който танцуваше около темата, разбрах, че му е наредено да не се среща с мен.

И така, за да съм напълно сигурен, че съм разбрал ситуацията правилно, предложих да се срещнем за тиха, самостоятелна напитка в клуб „Филармони“, ресторант за морска храна на ъгъла на „Милари Гашай“ проспект (това е руската дума за авеню) и улица „Низами“, след като той излезе от работа.

Настъпи дълга и много неловка пауза, която оставих да продължава и да продължава от негова страна. След това той каза:

— Истински съжалявам, полковник, но не мога.

Настъпи друга пауза, също толкова болезнена. Накрая той почти прошепна:

— Виж, Дик, невъзможно е. Не можем да работим. Просто така трябва да бъде. Съжалявам.

И затвори.

Съобщението прието. Ясно и високо. И така, дойде време за план „Б“. Свързах се с Ашли Еванс по секретния клетъчен телефон, като минах през Тони Меркалди, който просто си умираше да се прави на телефон в нула нула часа вашингтонско време, и поисках среща максимално скоро.

Към 08:20 се бяхме разбрали. По очевидни причини и двамата искахме срещата ни да бъде тайна. И така, след като провери за наблюдатели пред апартаментата си и не откри никого, тя предложи да дойда в жилището, което обитаваше на петия етаж на описания от Мерк като пететажен блок в стил „рококо“ от двадесетте години на улица „Евендев“, на петнадесетина минути пеша и източно от посолството в горния край на авеню „Азадиг“ и на двадесет минути с обществения транспорт от хотел „Гранд Европа“, в който бях отседнал.

Но знаех, че пътуването ми до Ашли би отнело много повече от двадесет минути. Преди да се срещнем, трябваше да се оправя с шибаните си преследвачи, които и да са те.

Преследвачи? И още как. Вече знаете, че стаята ми се подслушва. А моите момчета вече ме предупредиха, че извън хотел „Гранд Европа“ има наблюдателни, контранаблюдателни и контраконтранаблюдателни групи. Във фоайето дебнеше репортер от Си Ен Ен. Душеше и един репортер на „Вашингтон пост“. Очевидно беше се разчуло. Имах два въпроса. Първо, кой е пуснал информацията за съвместната обучителна мисия в пресата и, второ, кой гледаше: руснаци, иранци, шпиони от кабинета на посланик Медисън — или всички от горепосочените.

Надянах своя пистолет „НК Р7-М13“, нагласих вътрешния кобур отзад на кръста си и пунах в левия джоб на дънките си два допълнителни пълнителя с по тринадесет патрона. След това си сложих фотографската жилетка^[6], взех си клетъчния телефон и още някои играчки и реших да разбера отговорите.

Първо, позволете малък урок по география. Град Баку е разположен в южния край на Апшеронския полуостров, който се вдава в Каспийско море. Самият полуостров прилича на къса ръка, а центърът на Баку е в мястото на мишницата, което е доста реалистично, като се има предвид постоянната смрад на петрол, пот и мръсотия във вечно прашния въздух. Самият град представлява безредна архитектурна смес. Старият Азербайджан: джамии и къщи с

по два, три и четири етажа и прозорци с жалузи, както е характерно навсякъде от Дамаск до Кабул. Има десетки красиви дворци и хотели от дните на нефтения бум през двадесетте години, повечето от които са западнали през годините. Има и рѣбести реликви от Съветския съюз: масивни, грозни, прилични на крепости блокове и административни сгради. Има и чисто нови блокове от стъкло и стомана от постсъветската ера, свидетелстващи за новия капитализъм, направил милионери от стотици азербайджанци, които знаят как да вършат нещата — или да експлоатират, както би казал покойният и неоплакан Роско Гроган — в това бързо променящо се общество.

Излязох от хотела, бутнах петдоларова банкнота в дланта на портиера, ръгнах с лакът един бизнесмен в раиран костюм от три парчета, сламена шапка и двуцветни обувки, за да го отстраня от пътя си, и скочих в едно чакащо такси.

— „Хайът“, *пожалуйста*.

Шофьорът се изви, изгледа ме, потри левия си показалец напред-назад по дебелия си, дълъг мустак, в който можеха да се разпознаят останките от неотдавна консумирана храна, а после изгрухтя:

— Става.

След това двамата започнахме работа. Той включи старото си „Пежо“ комби на скорост, или на нещо, което доста наподобяваше скорост, и потеглихме задъхано по улицата, докато аз се оглеждах за враждебно настроени лица. И не се наложи да ги чакам дълго време. Един „Мерцедес“ с двама кръглолики едри мъже в него се отдели от бордюра от другата страна на пътя, направи обратен завой, а после се включи в непостоянния трафик шест коли по-назад.

Това бяха първите.

Следващата двойка се забелязваше също толкова лесно. Шофьорът беше едно хлапе с дълга, пригладена назад коса, която откриваше толкова сипаничаво лице, че чак приличаше на шибаното Море на спокойствието^[7], с очила с цяло стъкло, копие на нашите „Оукли“, и седеше върху голям мотор „Кавзаки“ в края на пътя към хотела. Или носеше черна радиослушалка, или страдаше от най-сериозния случай ушна кал, известен на медицината. Аз проверих мерцедеса отново, внимателно. Да, Лунното лице получаваше указания от разбойника на пасажерската седалка в мерцедеса, който говореше в малък приемо-предавател.

Лунното лице ритна стартера на мотора и се включи в движението, като се отклоняваше натам-насам, докато маневрираше към мен. Вървоженият му пътник се държеше за една дръжка с лявата си ръка като опитен ездач в родео. След оризовата ракета^[8] на Лунното лице бързо се появи втори мърляв мераклия, едно хлапе в яке без ръкави и с надпис „UCLA“^[9] и черни дънки, нещо като „Левис“, върху раздрънкан, черен мотоциклет „Беемве 750“, който се нуждаеше от доста работа по ауспуха.

Откъде знаех, че пасажерът върху оризовата ракета е вървожен ли? Знаех, защото носеше дълго до коленете кожено палто, затворено с цип чак до гърлото. Човек не се облича така в тридесет и повече градуса жега, освен ако не си носи нещо, от което също става горещо.

Впрочем, след като се захващаме с тази тема, нека ви разкажа някои неща за наблюдението, приятели. Наблюдението е трудна работа. Най-добрите екипи за наблюдение в света са съставени от британци, франсета и израелци. Британците имат една група оператори (преди я знаехме под името 14-та разузнавателна рота^[10]), която си заслужи славата в Северна Ирландия. За разлика от повечето наблюдателни групи хората в [REDACTED] са не само стрелци, но и промъквачи и надничвачи. Бяха разположили дузина свои хора да следят една майсторка на бомби за ИРА, докато си работи по един МН или маршрут за наблюдение, без да заподозре нищо. После, когато завела екипа от наблюдатели до скривалището си, те бяха направили боклук от задника ѝ и взели сто килограма пластични експлозиви.

Израелците имат групи от *Shabak*^[11] (вътрешната сигурност), които са способни да следят отблизо танга от Хамас в безопасните пристанища на Ивицата Газа, или в контролирани от палестинците градове като Наблус или Йенин. Като британските си братя, израелските групи изпълняват длъжността стрелци, ако се налага. Франсетата също си ги бива. Те използват екипи с едностранно предназначение от ДНТ (Дирекцията за наблюдение на територията, а това е организацията, отговорна за контраразузнаването на френска почва), известни като *Groupes Chasse*, или по-често GC, произнесено „жей-сей“, и може да осигури до 150 души за наблюдение на единаединствена цел, ако заплахата е достатъчно голяма.

Работил съм с ДНТ. Моят стар *compagnon d'armes*^[12] Жак Лили е *inspecteur*^[13] в GC. Ако целта е достатъчно важна, той използва

многобройни коли, микробуси, камиони и мотопеди. Групите на ДНТ имат оператори, облечени като бездомници, студенти, туристи, свещеници — всякакви. Освен това французите разбират тънкостите на наблюдението. Когато агентите на ДНТ сменят дрехите си, често сменят и обувките. Защото най-лесният начин да провериш дали не те следят, не е да видиш лицето или дрехите на някого. Начинът е да търсиш същия чифт обувки или боти.

Днес ме наблюдаваха аматьори. Нулевокласни тихостъпалковци. Тъпащи. Мераклии тип П&П (Побойници с Пистолети). Действаха като по учебник — и очевидно до един имаха двойки по четене. Мерцедесът стоеше две-три коли назад, като следваше таксито в стар очевиден стил „КГБ“. Лунното лице и пасажерът му се шляеха край тротоара, за да са сигурни, че древното такси няма да направи бърза изчезващия по някоя странична уличка. Мърлявият мераклия се държеше в лентата за газ до ламарината, просто за в случай че моят шофьор знае как да направи обратен завой на място и да се юрне обратно, откъдето бяхме дошли.

Толкова шибаняшки очевидни бяха, та се учудвах, че по токчетата на обувките им нямаше залепена тоалетна хартия (а може би имаше, но просто не се виждаше). Отпуснах се в седалката, за да се наслаждавам на разходката. Това занимание по укриване и убягване щеше да е ФР^[14].

Изминахме към две трети от пътя към хотел „Хайът“, където смятах да се отърся от тези клоуни, да проведа дълга наблюдателна и разузнавателна операция и да се свържа с Ашли, когато събитията поеха определено лош курс. До този момент карането не беше зле. Шофьорът знаеше как да избягва движението. Минал беше западно от „Карл Маркс“ щрасе, след това бе направил остър ляв завой по улица „Хан Шушински“, където премина край нисък ред правителствени блокове, сякаш взети от Албания от петдесетте години или Москва от тридесетте. После направи нов ляв завой, последван от десен.

Точно в този момент се озовахме на „Мърфи“ авеню: претъпкан, безименен четирилентов булевард, който водеше на юг към един завой и (най-последно) в „Хайът“. Само дето сега се движехме *comme un escargot* (така моят *copain*^[15] Жак Лили от Жей Сей казва „като охлюв“) и изживяването беше допълнено от обогатен на въглероден

окис, наситен с дизелови пари спирац и тръгвац и опрял броня до броня трафик.

[1] Така бригадата на Алекс Бонкайо обозначаваше наказателните си отряди. ↑

[2] Такива удари не се правят на момента. Искате доказателства? Добре. Когато израелците тръгнаха след покрития с лоша слава капо ди тути капи от Хамас, Халед Мешаал, в Аман, Йордания, през 1996 г., Мосад подготви мисията твърде бързо. Разузнавателните данни не бяха добри. Екипът не изчакал обекта достатъчно дълго, за да види как се движи и кой е с него. Не работили достатъчно дълго по маршрутите за ексфилтриране, нито по Мърфи-факторите. Нещастният резултат се състоеше в това, че убийците на Мосад бяха преследвани от телохранителите на Халед, настигнати и заловени от Йорданци, с което предизвикаха задълбочен политически проблем с единствения си истински приятел в Арабския свят — покойния крал Хюсеин. И както е обичайно при подобни осирации, най-високопоставените хора в оперативния отдел в Мосад разрешили тази перверзия въпреки факта, че излагат на опасност живота на собствените си офицери, запазиха креслата си. ↑

[3] Оперативна Зона. ↑

[4] ТЕХническо РАЗузнаване, СИГнално РАЗузнаване и ЕЛектронно РАЗузнаване. ↑

[5] Юмрукът на Аллах. ↑

[6] Фотографската жилетка е чудесно облекло. То е достатъчно дълго, за да скрие повечето оръжия. Има единадесет джоба, в които могат да влязат всевъзможни неща. И тъй като жилетката ми беше направена по поръчка от моите приятели в техническия отдел на ЦРУ, тя имаше вътрешни джобове, които побират керамични брониращи плочи, въпреки че днес не носех такива. ↑

[7] Тъмна равнина в южното полукуълбо на Луната. — Б.пр. ↑

[8] Жаргонно наименование за японските мотоциклети. — Б.пр.

↑

[9] *University of California in Los Angeles* (Калифорнийски университет в Лос Анжелис). — Б.пр. ↑

[10] Разузнавателната рота има ново обозначение, откакто преди две години разбиха прикритието й. Но няма да ви го кажа, защото

хората там ме помолиха да не издавам самоличността им. И ако това не ви харесва, да ви го начукам много. ↑

[11] *Shabak* (понякога известни също като Шин Бет) е съкращение на иврит за *Sherut ha-Bitachon ha-Klali*, което се превежда като „Главна служба за сигурност“. Мисията на „Шабак“ включва контрашпионаж, контратероризъм и защита. ↑

[12] Другар по оръжие (фр.). — Б.пр. ↑

[13] Инспектор (фр.). — Б.пр. ↑

[14] Фасулска работа. ↑

[15] *Sorain* е приятелче на езика на франсетата. ↑

ГЛАВА 6

Със спирания и тръгвания отминахме три пресечки надолу богат на серни изпарения метър след богат на серни изпарения метър, докато стигнахме до очевидния Проблем. Измъкнах глава от прозореца, за да погледна. Не виждах нищо. Затова излязох и заставах на задната броня, за да разширя перспективата си. Видяното ми напомни за Кайро в ден с натоварено движение, или Мексико в добър ден. Очевидно бяхме се натъкнали на кръстовище от ада. Двадесетина метра напред от нас четирите ленти на шосето се пресичаха от един булевард с шест ленти, който излизаше под странен ъгъл. Изправих се на пръстчета и изпънах врат. Посрани боже. Там, в другия край на кръстовището, имаше трети булевард с една, две, три, четири ленти. И той беше задръстен.

Така уличните ленти ставаха четиринадесет, пълни с коли, които не отиваха никъде, с усложнения от двойно и тройно паркирани коли, пешеходци, магарешки каруци и велосипеди. Да, светофарите не работеха и, не, нямаше нито един полицаи на сцената, който да ръководи движението.

Извърнах глава, за да проверя какво става отзад. Познайте: мерцедесът не се виждаше никакъв.

Коего ми се стори странно. Както вече знаете, той беше се лепнал за задната ни броня като с шибано лепило, откакто излязохме от хотел „Гранд Европа“, като грижливо поддържаше дистанция от две коли.

Е, това е движението в Баку. Бяхме се отърсили от преследвачите си, без дори да се насилваме. Махнах се от дизеловите изпарения и пушливи ауспуси обратно в таксито и треснах вратата. Шофьорът отърси парченца храна от огромния си гъст мустак и сви безпомощно рамене. Не ми казваше нищо ново. Аз се облегнах, поех изпарения и се замислих за главоболието, което щях да развия до срещата си с майор Еванс.

Затворих очи и загубих следите на времето. Когато ги отворих, установих, че не сме мръднали и двадесет метра. Но поне бяхме на две

коли разстояние от кръстовището.

Отново затворих очи. После ги отворих рязко. Защото през мъглата от въглероден окис в мозъка си (и сякаш от голямо разстояние) дочух уникалния, характерен звук на ускоряваща оризова ракета, чието виене се усилваше все повече над околния шум. И в този момент, както се е случвало толкова често преди, косата на тила ми си застана право нагоре и корабната сирена в мозъка ми ревна: „уау, уау — гмуркай се, гмуркай се!“.

Преметнах се през предната седалка точно когато големият червен мотоциклет с виещ двигател се промъкна между раздрънкания автобус зад нас, огромния камион-влекач откъм десния ни фланг и колата, пълна с туземни костюмирани азербайджанци зад задната ни броня. Изтърколих се наляво, рязко дръпнах шофьора от седалката, преметнах го през себе си и грубо, вулгарно и похотливо се пъхнах зад волана и поех контрол върху колата.

Предполагам, че шофьорът пищеше и крещеше, но честно казано, не чух нищо. Точно в този момент всичко се развиваше в онзи вид забавен кадър, характерен за повечето схватки.

Мотоциклетът удари спирачка, зави рязко и излезе откъм десния ни борд на опасно близко разстояние. След това спря малко пред задното стъкло. Обърнах се назад и надясно и погледнах право в огледалните, стигащи до слепоочията очила на Лунното лице. Той не реагира забележимо, само дето даде малко напред. В този момент се възрях в момчешкото лице на облечения в кожено палто пътник. И в заглушителя върху цевта на полуавтоматичен пистолет „Скорпион“, калибър 0.32, който той държеше с една ръка на нивото на лицето ми. С онова безупречно внимание към подробностите, характерно за обучените наблюдатели и за онези, на които им предстои да умрат, забелязах, че Коженото палто си гризе ноктите.

В този миг осъзнах, че няма време да се концентрирам върху подобни лайнарщини. По дяволите да вървят кръстовищата. Не. По дяволите да вървят всички коли. Включих на предавка, ритнах газта докрай, праснах колата пред себе си и я избутах напред. След това включих на заден и ударих колата с разкрещелите се азербайджанци зад мен. После отново на първа скорост, като рязко извих волана наляво и се вмъкнах слепешката в кръстовището точно когато стъклото

на задната врата се пръсна. Чух удара на куршумите в шасито, когато разкъсаха седалката. Но и пет фъшкии не давах за тапицерията.

Ударих странично едно малко камионче, което идваше отсреща. Лошо, мамка му. Ударих спирачка, натиснах съединителя. Дадох на заден, опитах да ударя оризовата ракета с предната част на колата, но кучият син беше се отдръпнал достатъчно, за да се спаси. Е, поне шибаният пистолетаджия се държеше да не падне. Което означаваше, че не стреля по мен.

Мамка му — ударих спирачка точно навреме, за да не се ударя отстрани в един голям камион. Отново извих глава надясно. Пак мамка му — оризовата ракета не се отдалечаваше и *scheißkerl*-ът^[1] отново беше вдигнал шибания картечен пистолет с една ръка за втори опит.

Дадох на заден, завих и тръгнах наляво. Нямах изход. Върнах се, дадох на заден, а после се промъкнах край камиона на подскоци, с удари по клаксона и с тръгване и спиране, за да не ме застрелят. Заглавих таксито между една кола и един камион и започнах да въртя волана наляво-надясно, за да ги удрям по калниците като намек, че трябва да ми се махат от шибания път.

О, да ми го начукат. С периферното си зрение видях, че мотоциклетистът отново се е изманеврирал зад мен и се гласи за нов опит.

Аз извих волана надясно, като му оставих избор да се откаже или да прескочи една цистерна. Той реши да се откаже, спря, върна се назад, а после диво зави наляво и ме изпревари рязко с осем, девет, десет метра и три коли. Хлапето със „Скорпиона“ се обърна и сложи цевта на пистолета над рамото си и към предното ми стъкло. Не се притесняваше за нищо — щеше да стреля и да се моли, и ако убие дузина други хора, то толкова по-лошо за тях.

Е това им е лошото на шибаните днешни деца. Няма никакво уважение. Не им пука да прахосват муниции — или пък невинни хора.

В този миг на небрежност Коженото палто подписа смъртната си присъда. Не беше по-различен от боклуците, които убиха невинните хора на пътя за Баку вчера сутринта.

Време беше да спра тези задници. Затова включих на задна скорост, изминах към три метра на пълна газ, после ударих спирачка, включих на първа, пузнах съединителя и се изправих върху шибаната газ.

Вижте, „Пежо“, особено старите дизели като това такси, имат безславната известност, че ускоряват бавно. Но това нямаше значение. Дори нямах десетина метра разстояние от мотоциклета, за да засиля, и не ударих кучия му син с повече от двадесет километра в час.

Но двадесет километра се оказаха достатъчно, повярвайте ми. Подкарах оризовата ракета пред себе си като шибана футболна топка. Шофьорът ѝ се паникьоса и се изправи върху спирачката, което накара мотора да се хлъзне, да се отклони и да се прасне — прас — в шасито на един голям, дълъг камион.

Идеално ли се получи, питате? Не, защото не ги убих още там. Но предвид движението, това ми стигаше. Бръкнах в джоба си, извадих купчина гущери, рязко измъкнах шофьора от мястото за краката пред седалката и натиках банкнотите в ръката му.

След това, както моите приятели от полицията обичат да пишат в докладите си, „Субектът бързо излезе от колата, за да продължи с жестокостите и безредиците“. Превод: още не бях свършил работата си за сутринта.

С което искам да кажа, че посегнах и откопчах кобура на своя пистолет. Около падналия мотоциклет се събираше тълпа. Добрата новина беше, че Лунното лице се намираше в доста лоша форма — смъкнал беше повечето от скалпа си, когато се пъкна под камиона, и кървеше обилно.

Лошата новина беше, че и онзи с пистолета беше паднал — но не и припаднал.

Осъществихме визуален контакт с него, когато заобиколих около носа на стар автомобил „Зил“. Коженото палто може и да беше ранен. Но беше готов да действа. Измъкна се изпод падналия мотоциклет, размаха пистолета си наоколо, за да разкара тълпата, изкрещя цял куп думи, които не разбрах, и насочи дребното си оръжие към мен.

Изстрелите не се чуваха, но усещах как куршумите удрят около мен. Бутнах една млада жена настрани с лявата си страна, съборих двама мъже на земята, заставах пред една азербайджанка и грубо я блъснах, за да я накарам да се просне на палубата, след това вдигнах пистолета си нагоре, нагоре, нагоре, за да се прицеля, и изстисках три, четири, пет, шест, седем от своите патрони „Хидрошок“, които пистолетът ми обича толкова много.

Шумът направо разпръсна шибаната тълпа. Коженото палто можеше и да има шибан автоматичен пистолет, но никой не чуваше изстрелите му. Моят пистолет обаче вдигна шум колкото цял товар лайна. Затова аз се оказах човекът, предизвикал целия този хаос.

Но не забравяйте моята роля тук: аз съм Единственият, Официален, Заверен, Ори-джин-ах-ален и Законен Свиреп Воин®. Обичам смута, хаоса и бъркотиите — ако можех, дори бих им сложил търговска марка на свое име, мамка му. Затова стрелбата ми не беше идеална като на стрелбището. Но пък беше ефективна в бойни условия^[2]. Ударих го в краката и чатала — особено болезнено място за улучване от куршум. Очевидно Коженото палто не хареса онова, което му сторих, защото се сви на кълбо и опита да се скрие зад падналата оризова ракета.

Това ние тюлените наричаме КГОСНКП — Кофти Грешка От Страна На Коженото Палто. Ако някой стреля по вас и вие сте въоръжени, тюлените знаят, че трябва да използват всяка молекула от своята енергия, за да отвърнат на стрелбата. Защото, ако не отвърнете с изпепеляващ потискащ огън и не убиете копелето, което стреля по вас, вероятно ще умрете.

Точно както щеше да стане с този задник. Продължих да се движа към него: шест метра, пет метра, четири метра, като всяка секунда виждах целта все по-добре.

Пешеходците се разпръсваха. Усещах ги да тичат — размазани сенки в периферното ми зрение. Но истински виждах само Коженото палто, което ставаше все по-голямо и по-голямо пред мерника ми.

Голяма грешка. Огромна като моя Марчинков хуй. Гледах като в тунел. Което е бързият начин да се каже, че станах жертва на тунелното виждане. Не сканирах наляво/надясно, надясно/наляво. Не дишах, за да вкарвам кислород в дробовете си. Не правех нищо от нещата, които човек трябва да върши, когато се заеме с близък бой. И нека ви кажа ето сега, че близкият бой не трябва непременно да се извършва в малка стая или в самолет, или в лодка, където има заложници. Близкият бой може да се провежда навсякъде. И аз трябваше да си спомня това. Но никой не е идеален — дори *toi*. И така, не бях изобщо настроен към обкръжението си. Бях се фиксирал в една точка. Исках само да очистя оня гъз, а след това да се махам от Додж^[3].

Само дето бях забравил къде съм (във враждебна среда) и какво трябваше да правя (да проверявам не ме ли следят). И най-важното: напълно бях забравил за онзи с беемвето и двамата разбойници в мерцедеса.

Спомних си за беемвето, когато чух ревящия ауспух на големия швабски двигател да лети към мен, извих се, познах якето без ръкави и с надпис „UCLA“ и черните дънки, и загрях (светна ми крушката) кой е той и какво иска. Проправил си беше път през задръстването, като е бутал мотора си пешком и грубо е разблъсквал хората. Сега беше на двадесетина метра от мен и идваше, с неприятен поглед на сипаничавото си лице и малък пистолет, притиснат от ръката му към дясната ръчка на кормилото.

Помните ли Първото правило на Свирепия воин за влизане в бой? Аз го помнех — и знаех точно коя цел искам да елиминирам. Затова продължих и изпомпах четири бързи куршума в главата на Коженото палто, за да съм съвсем напълно сигурен, че ще остане на мястото си. След това, и едва след това се извърнах, за да се захвана с негодника на мотора.

Има мигове, приятели, в които при ситуации като тази ставам ясновидец. Има други мигове, като настоящия, когато ставам, по една или друга причина, небрежен, безхаберен, дори неவிждащ основни факти от живота и истини от битието. Хайде да спрем достатъчно, за да направя преглед на затрудненото си положение.

Стоях посред едно шибано кръстовище на столицата на страна, чийто език не говоря, стиснал заредено оръжие, с което току-що бях застрелял говорещ местния език индивид. Сериозността на моята дилема стана непосредствено очевидна, когато, вместо да ме застреля, момчето на мотоциклета размаха пистолета си към мен и изкрещя нещо на тълпата шокирани пешеходци и закъсали шофьори.

Какво каза ли? Тъй като не говоря азербайджански, нямам никаква шибана представа. Но разбрах смисъла в момента, в който думите излязоха от устата му. Смисълът беше: „Тоя грозен кучи син с големия сплескан нос и дългата плитка току-що уби моя брат/братовчед/чичо/приятел и затова трябва да го обесим, копелето мръсно, на най-близкия стълб. Но преди да го окачим на въжето, минетчиата му с минетчия, нека го бием, докато се посере, и да го

разкъсаме на шибани парчета, за да му дадем урок, който няма да забрави.“

Виждате ли, в този момент всичко изведнъж спря. Като — тпрууу. Стоп. Стоп кадър, мамка му.

И в този момент, и в този момент цялата шибана тълпа се обърна към мен. И се разпищя. И се спусна към мен.

Ох, мамка му, ох, еба ти, ох, майната му на Дики. Това нямаше да е весело. Никак даже.

Някакъв шибан брадат азербайджанец сложи ръце на раменете ми. Аз го плеснах да се маха. Други двама ме стиснаха за жилетката. Ръгнах ги с лакът настрани. Опитах да се измъкна с приказки, но никой не слушаше. Тълпата освирепя и искаше само възможност да сложи ръце на мен и да ми навреди.

Тръгнах назад, силно, като праснах в гърдите едно трио мъже, които, ако се съди по бучките стара храна по мустаците, вероятно бяха роднини на моя таксиметров шофьор. Те отстъпиха и аз си запробивах път към относително безопасния далечен край на кръстовището, далеч от потрошената оризова ракета. Но това беше като да опитваш да спринтираш в претъпкано нийоркско метро. Просто нямаше накъде да вървя. Нямаше място.

Двойка големи, грамадни мъже, които миришеха на чесън, опитаха да ме спрат, като ми направиха едновременно ключ на главата и на кръста. Аз праснах първия с лакът, който попадна в носа му. Той се хвана за лицето и отстъпи достатъчно, за да прасна с тежкия стоманен затвор на пистолета си Г2М^[4]. Ударих го доста силно. Оня отстъпи назад, като освободи и хватката си. Но вече ме хванаха други ръце, които стискаха, дърпаха, късаха дрехите ми и различните ми крайници. Жилетката ми се разкъса. Скъсаха и джоба на ризата ми. Една ръка дръпна плитката ми, от което главата ми рязко и болезнено отскочи назад. След това някакъв куродъх педал ме хвана за лявата ръка и не ме пусна. Опитах да се освободя, но успях само да го накарам да пусне ръката ми, да ме хване за малкия пръст и да опита да го огъне на юг. Аз се опитах да освободя шибания си пръст, но онзи не мислеше да го пуска. Може би искаше сувенир. Кой знае — пък и на кого му пука. Е, на мен ми пукаше. В края на краищата шибаният пръст си беше мой. След това една ръка в груба селска риза се уви около врата ми и стисна силно, като ме дръпна горе-долу в посока,

противоположна на онази, в която отивах. Други ръце ме стиснаха през гърдите и ме задърпаха в друга посока. Изведнъж чух злокобно „пук“ и един студен като лед лъч от болка премина от дланта ми към мозъка. О, да ме таковат — онзи задник беше ми измъкнал шибания пръст от ставата.

Озверявах. Започнах да млатя, пляскам, ръгам с лакти и драскам с нокти, за да се измъкна от тълпата. Не исках непременно да наранявам тези хора, но никой не ми даваше право на глас, пък и със сигурност искаха да ми таковат задника.

Единственият възможен ход беше да стигна до кръстовището и да им избягам. Само че е трудно да избягаш, когато имаш пред себе си десетина души и те опитват да те съборят. Изкрещях:

— Махайте се, мамицата ви!

Никакъв успех.

Време беше за отклоняване на вниманието. Гръмнах с пистолета. Два, три куршума се забиха в черния асфалт на улицата. И тогава затворът застана назад — свърших патроните.

Оп. Кофти. Помните ли колко пъти съм ви говорил за броенето на патроните и колко трудно е да го правиш в бой? Е, сега виждате колко прав бях. Мамка му. Натиснах ударника, върнах затвора напред и напъхах пистолета в кобура, като се надявах, че никой няма да опита да го вземе.

А тълпата през цялото време ставаше все по-жестока и все по-агресивна. Проснах на земята един майкотаковач, който опита да ме фрасне с палка. Някъде в далечината чувах полицейска сирена. И приближаваше. Не исках, нито имах нужда да се разправам с полицаи.

Извиках „Махайте се!“ с онова, което е известно като Командирски глас. Свърши работа — донякъде. Дузината души около мен се поколебаха — някои дори отстъпиха.

Опитах отново. Този път с много повече заплаха в Командирския си глас. Мамка му — стана. Отстъпиха още. И тогава забелязах една тясна пролука за бягство. По-точно големият, тежък камион, който беше унищожил оризовата ракета, се намираще само на осем-девет метра от мен. Ако можех да стигна до него и да се пъкна отдолу, имах възможност да се измъкна. Тръгнах натам.

Но точно в този момент проклетият бент, изглежда, се скъса, защото шибаната тълпа се спусна върху мен и почти всички имаха

бойни гримаси на лицата си. Двамата Грамадни мъже, в чиито погледи се четеше мисълта за убийство, водеха атаката. Беше ВЗД — Време За Действие, преди да ме спрат напълно. Започнах да удрям, шамаросвам и ритам, докато накрая се вмъкнах под големия камион.

Пощурял се измъкнах от другия край, на ръце и крака. ДНЛН. Добрата новина беше, че веднага стана очевидно, че хората от тази страна на кръстовището не бяха чули изнудващия вик на онзи с беемвето. Или пък не бяха го разбрали и затова не знаеха какво или кого да търсят. Лошата новина беше, че аз бях единственият, който бягаше от гневната, полудяла тълпа от другата страна на камиона.

Но пък тези хора не знаеха това. Не. Аз се извих и посочих към първия Г2М, чиято задъхана, червена, решителна мутра се показва изпод шасито на камиона.

— Той го направи — изревавах. — Това е човекът — ето го. Той е копелето. Убийте го, минетчия такъв!

Разбраха ли ме? Не. Но както аз бях схванал същността на виковете на беемвето, за да настрои тълпата срещу мен, така думите ми се разбраха веднага — и се изпълниха.

Гневни ръце се протегнаха към него. Г2М беше измъкнат, облегнат на камиона и млатен, като през цялото време се опитваше да докаже невинността си. Аз ли? Аз не загубих и милисекунда. Отстъпих бавно, като опитвах да привличам нула шибано внимание, докато постигна тотално и напълно успешно излизане от гадната зона на действие.

Тотално? Напълно успешно? Е... не съвсем. Не бях сам. Мистър Мърфи, който очевидно може да мине за азербайджанец, когато си поиска, ме последва, докато се измъквах. Проправих си път на юг и запад, в посока, противостояща по тоналност на приближаващите сирени. Но беемвето беше успял някак си да си пробие път през задръстването, да мине край тълпата и да се насочи към същата улица, която бях избрал за свое убежище.

И не беше сам. На седалката на големия си черен мотоциклет имаше пътник — разбойника от пасажерската седалка на мерцедеса. И горепосоченият разбойник не изглеждаше весел. Всъщност приличаше досущ на ЯПР, което, вероятно се досещате, означава Ядосан до Посиране Разбойник.

Проверих има ли къде да се прикрия и скрия — и не получих резултат. Вляво от мен зееше входът на една метростанция. Но не трябваше да отивам там. Нямах шибани жетони или каквото използват тук, в Баку, пък и не възнамерявах да опитвам да узная как да използвам шибаната система *saps* карта или схема. Пред себе си и дясно на борд забелязах претъпкана ирландска кръчма. И нея отхвърлих. По трудния начин съм научил, че влезеш ли в бар или ресторант, или кафене в непознат град, означава просто да се задръстиш вътре — а и лошите могат да повикат подкрепления.

Има моменти, в които, като те следят, искаш да привлечаш вниманието върху себе си. Този не беше от тях. И така, с малко пръстче, надуто като кисела краставичка, оставих главния път и се спуснах в нещо като квартал на работническата класа, като подтичвах срещу движението по тясна еднопосочна улица, далеч от лошите. Моят номер изобщо не притесни онзи с беемвето — той просто ме последва, като спокойно караше ревящия мотор по бордюра, а ЯПР гледаше през рамото му и се мръщеше с бойната си гримаса.

Но не предприе враждебни действия. Защо ли? По същата причина, поради която аз не исках да привлекам внимание: просто на тази странична улица от по-ниска категория имаше прекалено много потенциални свидетели. Вижте, Баку може и да е голям, претъпкан град с много блокове, сякаш пренесени от Париж, Тел Авив или Тулса, Оклахома. Но не позволявайте тези постройки от стомана и стъкло да ви заблудят. Баку не е богат град — все още не. Въпреки че нефтът е докарал доста пари в страната, все още тук има много бедност, която до голяма степен се изразява в това, че стотици хиляди безработни азербайджанци, които няма какво да правят, се паркират по тротоарите пред полуразрушените си, мръсни блокове-коптори от съветската ера или седят в задушаващата жега на разтрошени столове и сгъваеми маси с дъски за шеш-беш (както в тази част на света наричат таблата) помежду си. Не — нито беемвето, нито ЯПР искаха да ме убиват пред хора.

И можех да използвам това като свое тактическо предимство. Но първо ми трябваше обкръжение, което да ми помогне и да навреди на противника. Продължих със същото темпо, като се оглеждах наляво-надясно. Внезапно реших да свия по една тясна уличка. Беемвето и ЯПР изпълзяха до началото ѝ, може би на двадесетина метра зад мен.

Обърнах се и видях усмивката по лицето на беемвето, който осъзна, че улицата беше без изход и че очевидно съм в капан.

Само че от мястото си той не виждаше онова, което виждах аз: уличката не беше без изход. Тя стигаше до Т-образно кръстовище. И надясно, на тридесетина метра, виждах задната стена на малък, опърпан, недобре снабден, но въпреки това пълен с хора уличен пазар.

За мен това си беше като да се случи на шибания лукав Зайо Байо да намери шибаните храсти точно когато шибаната Кума Лиса го гони по петите. Показах среден пръст на беемвето и ЯПР, а после се извих и се спуснах като вихър към пазара. Докато тичах, извадих един резервен пълнител от задния си джоб, презаредих пистолета, върнах го в кобура и го покрих с разкъсаната си жилетка.

Така въоръжен и опасен, се промъкнах между две каручки със зеленчуци, после спрях достатъчно дълго, за да се ориентирам къде съм. И познайте какво — точно както се надявах, тази група от раздрънкани каручки и потрошени сергии от подръчни материали беше същата, както бедните пазари по целия свят — от Филадельфия до Кайро, от Дамаск до Шанхай.

Те всички са разположени горе-долу еднакво. По тротоарите се редят грубо направени сергии или каручки със запрени колела. Зад сергиите има малки магазинчета, в които касапи, хлебари и продавачи на сирене въртят занаята. В единия край на улицата винаги ще намерите сухи предмети — от памперси до пластмасовите кухненски принадлежности, типични за всички страни от втория, третия и четвъртия свят. В другия са зеленчуците, бобените растения и подправките.

Аз бях се озовал между зеленчуците и сухите стоки. Приклезнах и минах край щайги с дребни краставици и репички, чиито зелени листа лежаха изсъхнали в жегата, промъкнах се зад една будка, която продаваше хавлиени кърпи и сапун, а после изтичах през една тясна отсечка между сергиите, за да заема отбранителна позиция зад малка и сбръчкана пирамида от портокали в отминала младост. Показах голямата си словашка зурла над нея, погледнах крадливо и харесах видяното. А то беше, че беемвето стоеше на място, разкراчен върху мотора, и надуваше двигателя на празен ход.

ЯПР слезе от мотоциклета и огледа тълпата с объркана и раздражена физиономия. Обърна се и извика нещо към шофьора,

жестикуйрайки гневно, а после тръгна в посока към мен, очевидно вбесен.

Мотоциклетът тръгна, като при това запали гумата си — несъмнено, за да заобиколи и да ми прекъсне пътя в долния край на пазара. Този ход имаше смисъл, ако се допуснеше, че аз щях да ида към този край на пазара. Разбира се, аз имах друга идея. Но беемвето не го знаеше.

Отправих зъркели към противника. ЯПР беше нисък — имаше структурата на противопожарен кран. Лицето му беше кръгло, а косата си носеше къса отгоре и ниско подстригана отстрани, като рейнджър или морски пехотинец от редниците-разузнавачи. Облечен беше в панталон и покрита с пърхот и изцапана риза с къс ръкав и яка по врата, върху която беше облякъл фотографско яке без ръкави, досущ като моята жилетка.

Преди да предприеме каквото и да е, ЯПР разкопча ципа на якето, както съвсем добре разбирах, за бърз достъп до оръжието, което несъмнено криеше отдолу. След това опипа горния ляв джоб на якето, като дебелите му пръсти се свиха около нещо малко и триъгълно. От това разбрах, че носи мобилен телефон. След това, доволен, че всичко е на мястото си, тръгна от далечния край на улицата, като заобикаляше сергиите по класическия начин на претърсване на квадрати. По движенията и косата му разбирах, че не е мафиоз-любител, а военен, професионалист, вероятно руснак или германец.

О, но Бог ме обича. Да, обича ме. Защо казвам това ли? Защото Той разделя враговете ми и така разделени, мога да (и със сигурност ще) ги победея.

Исправих се, сложих два пръста в устата си и изсвирих. Силно.

Звукът сепна ЯПР. Той погледна към мен. Аз му се ухилих и му показах среден пръст. На кръглото му, грозно лице се изписа гадна гримаса, той изръмжа като шибан разгонен бик, наведе глава и се втурна, като събори една бедна бабушка в бързината да ме хване.

Аз побягнах от него, като заобикалях сергиите; минавах в слалом каручките, докато забелязах онова, което търся — отворена врата към вътрешен двор.

Увеличих скоростта и влетях през вратата в двора, ориентирах се, а след това се втурнах по тясно стълбище, което водеше към апартаменти на втория, третия и четвъртия етаж на сградата. Чувах как

ЯПР пухти и се задъхва, докато се движеше с пълен напред в моя килватер. Страхотно — не изоставахме от графика. Втурнах се шумно нагоре по стълбите, а после на първата площадка завих рязко наляво и изтрополих надолу по коридора, като шумно тупах с крака — туп-туп, туп-туп.

Изведнъж спрях. Заслушах се в звуците на преследващия ме ЯПР. След това се извих и безшумно, като шибан ягуар, бързо се върнах назад и се позиционирах на ъгъла на коридора, невидим от стълбището и готов да скоча.

Слушах как ЯПР, комуто предстоеше скоропостижна кончина, се качи задъхан по стълбите, спря, за да се ориентира и да си поеме дъх, а после се впусна напред по коридора. Аз отстъпих и с всичката сила, която успях да събера в краката си, трупата си, раменете си и ръката си, го праснах от долу на горе точно като се показва иззад ъгъла.

Само че кучият син спря. Може би за да си поеме дъх. Може би за да се изпърди. Може би за да — всъщност на кого му пукаше. На мен. Защо ли? Защото ударът ми пропусна, от инерцията се понесох напред и отскочих грубо от стената пред него.

ЯПР знаеше как да *carpe diem*^[5], повярвайте ми. С помощта на малкия пистолет от неръждаема стомана в лявата си ръка ме фрасна отгоре по главата, когато отскочих от стената. От удара очите ми се насълзиха. Но пистолетът беше малък и закачи старата ми свирепа глава от задната, а не горната страна. Утре там щеше да ми излезе цицина като орех. Но поне щях да имам и глава на раменете си.

Отърсих звездичките от очите си и започнах да млатя с ръце, за да си дам секунда време за размисъл. По дяволите, беше ме ударил по-силно, отколкото си мислех.

Е, майната й на болката. Време беше да покажа на тоя задник как се правят нещата. Протегнах ръка, хванах го за китката, клекнах, извих се, ръгнах го с коляно в гърдите и извих ръката. *Voila* — като в шибания учебник. Пистолетът падна и изтрака по плочките на пода и надолу по коридора.

Като професионалист той знаеше, че не бива да се тревожи за пистолета. Вместо това вдигна ръце нагоре в защитна стойка в стил бойно изкуство и се изви, финтира и ме фрасна с лакът в корема, от което ми се събраха очите.

Оох, заболя ме. Но нямах време да мисля за болката, защото този кучи син опитваше да ме убие. От начина, по който действаше, разбрах, че е ходил на училище в „Спецназ“. Там учат на бойно изкуство, при което се разчита на голям брой бързо нанесени удари — оптималният брой е малко над двеста удара в минута. Мога да ви гарантирам, че този задник беше се постарал да изкара шест плюс.

Но както всички знаете вероятно, за всяка мярка има контрамярка. В този случай аз използвах една стара техника от водолазно-диверсионните групи, на която ме научи Рой Хенри Боъм, кръстникът на всички тюлени. Наименованието според техническата номенклатура на това водолазко жабарско бойно изкуство е познато като ШЧВ/ШЧР и означава ШИБАНА ЧИСТА ВОЛЯ и ШИБАНА ЧИСТА РЕШИМОСТ.

Рой веднъж се сбил с четирима морски пехотинци, всичките с петнадесет години по-млади от него, в бара на военноморския офицерски клуб в базата Литъл Крийк, Вирджиния. Виждам те там, заднико, дето се мръщиш, че Рой не се е сбил с осем или девет морски пехотинци. Е, такива конски лайна можеш да видиш само по телевизията и в киното. В реалния живот да се сбиеш с четирима морски пехотинци, не бе, с четирима рокери или дървосекачи, или полицаи, значи, че можеш и да умреш. Но не и Рой Хенри Боъм, който беше — и още е — един на десет милиона.

Както и да е, Рой си падаше саркастично копеле и вероятно е казал нещо приятно като „Знаете ли защо Господ е дал на морските пехотинци една гънка в мозъка повече от тези на конете? За да могат да маршируват на парадите, без да серат по улиците.“. Както и да е, не е важно дали той или онези са започнали веселбата. Ето крайната сметка: Рой не е разбил този квартет по-млади, по-бързи и по-добре физически противници, защото е бил по-ловък от тях. Той ги е разбил, защото е искал да победи повече, отколкото те. Той е бил по-долен и зъл и пет лайна не е давал за честния бой. Както винаги обичаше да казва на своите попови лъжички: „Запомнете, негодни боклучави задници такива: маркизът на Куинсбъри е бил педал.“^[6]

Онази нощ в Литъл Крийк чистата воля и чистата решимост на Рой са му дали предимството. Той просто не можел да си представи да загуби и затова се бил с такава ожесточеност, че враговете му трябвало

да се откажат. НЕ МОЖЕЛ ДА СЕ ПРОВАЛИ. И затова, като свършил, нито един от морските пехотинци не стоял на краката си.

Сега този ЯПР беше голям колкото мен и също толкова силен. И си го биваше адски много, мамка му. Но всичко това не значеше нищо. Защото благодарение на Рой съм научил ключа към победата. Знам дълбоко в свирепата си душа, че исках да убия ЯПР много, много повече, отколкото той искаше да убие мен.

И така, докато той нанасяше своя дъжд от удари, аз го прегърнах, обвих се върху него като водорасло и го затиснах. Той започна да се отбранява: с лакти, колене, нокти и зъби. Аз му отвърнах с удар с глава, който го разклати, и последвах с добре засилен ритник, който попадна зад коленете му и събори и двама ни на пода.

Изтърколих се върху него и започнахме да се борим. Той опитваше да ме държи настрана от себе си. Опита да се изправи на крака. Но нямаше да го пусна. Вижте, знам, че повечето схватки свършват на пода. А ако не се чувствате комфортно на пода, значи ще загубите. Аз съм бил подов побойник целия си живот. Този задник ли? Той беше в добра форма, докато е на крака. Но сега, като се търкаляше по прашния под, се намираще извън шибаната си стихия, докато аз бях в своята.

Опита да се възползва от тежестта си и да ме затисне по гръб, като в същото време стискаше китките ми с ръце. Аз се извих и освободих лявата си ръка, вдигнах я и забих юмрук в лицето му с всичката сила, която можех да събера.

Видя какво го чакаше, изви се в последния момент и юмрукът ми се прасна в плочката на пода.

Ако имате памет, ще си припомните, че някой съвсем неотдавна беше изкълчил малкия пръст на лявата ми ръка. Радвам се, че си спомняте, защото аз бях забравил. И болката от удара с подутия пръст по твърдия под ме разтърси до ноктите на краката.

А и ЯПР не мислеше да ме остави да се съвзема. Стисна ме за плитката и дръпна рязко, като изви врата ми назад. Замахна със свити като копие пръсти към адамовата ми ябълка. Аз блокирах удара му с ръка, хванах го за пръстите и ги извих назад, от което той изпищя.

Измъкнах се изпод него и с всеки шибан килограм енергия, която ми остана, го блъснах с рамо, а после с ръка блъснах главата му в стената.

Това го позашемети — но не достатъчно. Той се претърколи далеч от стената, изправи се на колене и се хвърли към пистолета, на около два метра надолу по коридора.

Аз го спънах, минетчията му с минетчия. Но като добър плувец, той продължаваше да мести крака, протегна ръка и хвана пистолета за цевта, след което се опита да го сложи в дебелината си длан.

В никакъв случай, мамка ти. Праснах го в кръста с юмрук, от което се задави. С дръжката на пистолета той ми направи един неприятен разрез на челото, а после се опита да пръсне въпросното чело.

Голяма грешка, шибаняко. Усетих втория удар, вдигнах ръка и хванах пистолета в свръхголямата си длан.

Това изобщо не спря ЯПР. Той завъртя пистолета така, че цевта да сочи горе-долу към мен, а после се опита да вкара палеца си пред спусъка, за да стреля. Според мен хич не му пукаше къде ще иде куршумът.

Но на мен ми пукаше — мамка му, цевта се приближаваше прекалено много, за да съм спокоен. Натиснах ръката му, хванах я под своята и я разтегнах така, че да му счупя лакътя.

Шибаната става не се счупи, но трябва да го е заболяло адски силно. Той изкрещя нещо на руски, но не пускаше шибания пистолет. Всъщност продължаваше още по-усърдно с опитите да натисне спусъка.

Аз реагирах и накрая успях да вкарам палеца си чак до края зад шибания спусък. Сега ако опиташе да го натисне, нямаше да стане нищо.

Стратегията ми не позволи на пистолета да гръмне, но извади дясната ми ръка от схватката. Затова беше време да приключи нещата, преди ситуацията да се влоши още повече.

Издрасках очите му с лявата си ръка, което ми причини горе-долу толкова болка, колкото и на него. Той опита да ме удари с едната си свободна ръка. Така се разкри — махна свободната си ръка откъдето трябва само за микросекунда. Това ми стигаше. Ударих го с лакът, после с коляно, а после го превъртях нагоре и настрани, като използвах

пистолета като опорна точка. Когато се преметна над мен, дясната му китка изпука.

О, това трябва да го нарани адски силно, кучият му син, защото изпищя и от устата му излезе гадна пяна. Господи, дано тоя куродъх педал да не е болен от бяс.

С всички сили му измъкнах пистолета. Обърнах го. Извадих палеца си. Обхванах с длан дръжката и сложих пръст върху спусъка, а после насочих пистолета с цевта към него. Той видя какво става с крайчеца на окоето си и започна да се бори здравата. Но нямаше да избяга. Хванал го бях и щях да го очистя. Знаех го — той също го знаеше, защото виждах страха в очите му.

Този поглед означаваше, че е мой. Наврях пистолета в подмишницата му и го оставих да усети натиска от цевта. Вгледах се в потното му, кръгло, зачервено лице, което след малко щеше да е мъртво, и прошепнах:

— *Замочу, баклан.*^[7]

Натиснах спусъка три пъти, докато той се бореше с широко отворени очи. Триото изстрели бяха заглушени от тялото му. Той продължи да се бори още няколко секунди. Аз му пуснах още един куршум и той омекна.

Строполи се в мърлява купчина, по лице. Опрях пистолета в тила му, коленичих, заставах на ръка разстояние от него, за да се опазя от плискащата кръв, и пуснах един последен куршум в тила му, за да съм сигурен, че ще остане, където си беше.

Изправих се на крака изтощен. Единственият положителен аспект на последните няколко минути се състоеше в това, че в един момент по време на боя лявото ми пръстче беше се нагласило обратно както трябва. Болеше адски, но пък отново функционираше.

Всъщност „функциониране“ е относително казано. Откровено, приятели, това го вършех с по-малко вредни последващи ефекти, когато се намирах по-близо до стадия на попова лъжичка в живота си. Това ставаше във време, когато бирата и катеричките не стигаха, спането беше ненужна пречка в съществуването, а хуят ми стоеше твърд през всичките двадесет и четири часа на денонощието. Е, приятели, младостта е нещо, което младите прахосват. И...

Чух зад себе си шум и вдигнах глава в очакване на нова заплаха. Но това беше само шибаният тъп редактор със син молив в ръка, който

се беше вмъкнал в коридора, за да ми каже да спирам с тези шибани размисли и да се залавям за шибания сюжет.

Май е прав. Времето лети.

Добре, първо, останах малко изненадан, че нито една вратичка не се беше отворила, за да видят какво става, мамицата му. След това разбрах, че тук е Баку, първият рязко развиващ се град на двадесет и първи век. А в рязко развиващите се градове — например Додж Сити и Сан Франциско през деветнадесети век — човек не си завира носовката в работата на други хора, освен ако не е шибаният Уайът Ърп^[8] и не носи кофти пушка „Бънтлайн спешъл“. Но за да съм сигурен, че мистър Мърфи или неговият азербайджански еквивалент не е повикал полицията иззад някоя затворена врата, аз се залових за работа. Избърсах кръвта на ЯПР от малкия пистолет — той беше стар „Зиг зауер“ 230 — и го пуснах в джоба на жилетката си.

Бързо, но ефикасно пребърках джобовете на ЯПР. Нямаше много. С моята мръсна и неговата чиста кърпичка спрях кръвта на челото си. Взех му портфейла, прерових го и открих, че ЯПР се нарича Феликс Максимов. Имаше стара лична карта от руската армия и шофьорска книжка, които не можех да прочета, както и платинена карта „Американ експрес“ с крайна дата 03/02 и с името му, гравирани на английски език. Във вътрешното джобче на портфейла имаше безредно наслагани визитки. Сложих ги в джоба си, както и дебелия връзка ключове. Измъкнах и малкия клетъчен телефон от джоба на якето му, който някак си беше оцелял в битката. Всъщност тъкмо слизах по стълбите — много внимателно, предвид очуканото си състояние, — когато шибаният телефон звънна.

Продължих да вървя, извадих телефона от джоба си и накуцвайки го отворих и изръмжах с възможно най-автентичния си акцент:

— Привет!

В отговор получих цяло наводнение от многосричен руски език, който, както знаете, не разбирам, изговорен с резониращ и своеобразно плавен тон. Разбрах само, че *етот* глас *говорить* руски. Наистина. Все едно слушах някой от онези мазно приказливи говорители от радио „Москва“, които представят седмичната програма на московската концертна зала „Чайковски“. И само как обичаше онзи да говори, без да го прекъсват! Предостави ми толкова дълъг монолог, че

успях да сляза по стълбите, да изляза през предната врата, да мина през двора и да се върна в тълпата на уличния пазар.

Когато тръгнах по тротоара, проверих бързо, но внимателно ситуацията ляво и дясно на борд, като се вгледах и надолу, към края на редицата сергии и каручки. Беемвето не се виждаше никакво.

Изведнъж разбрах, че Гласът е спрял, сякаш чака отговор. Е, защо пък да не му отговоря?

— Съжалявам, но Феликс не може да отговори в момента. Може ли да му предам нещо?

Чух как онзи си поема дъх и затова продължих:

— Не че е в състояние да чуе нещо.

Е, настъпи тишина като при шок. Но какво е един шок без продължение? Затова изпратих на Гласа едно събуждане по телефона на руски:

— *Отсози, педик* — духай ми, мизерен минетчийо.

Изведнъж връзката се прекъсна с електронно щракане. Невъзпитан кучи син. Заразглеждах телефона. Натиснах бутона за край на разговора, а после избрах първия номер в паметта на телефона. Телефонът набра девет цифри и започна да звъни. След девет двойни позвънявания и никакъв отговор си поиграх с телешибания телефон, избрах втория номер от паметта и натиснах копчето.

Чух дълга поредица от набирани цифри. След това две дрезгави позвънявания, от онези като на европейските телефони. После се чу едно „Привет?“.

Ах, сладкият звук на успеха. Това беше... Гласът. И дори от едната дума в отговор разбиха, че е ЯДОСН, което се произнася ядосан и означава Ядосан, Объркан и Страшно Нервиран. Браво на мен. Обичам да ЯДОСНвам такива задници.

— Запитах ви дали не желаете да оставите съобщение за Феликс, а вие ми затваряте шибания телефон, невъзпитано копеле такова. Може би трябва да ви посетя и да ви ритам, докато се насерете, куроудъх педал такъв!

Оставих на руснака достатъчно време да отговори. След като той не го стори и след като чувах само дишане, беше мой ред да му тресна слушалката. Да върви в *пизду*^[9].

Пуснах клетъчния телефон в джоба на жилетката си, ориентирах се, после се насочих на югоизток към апартамента на Ашли Еванс,

като периодично се оглеждах назад, към шест часа, докато куцуках по пътя си и разтривах пулсиращото си и подуто пръстче и се чудех как ли може да се каже на идиоматичен, литературен азербайджански „Дайте ми една шибана свирепоразмерна бутилка от най-ефикасното и свръхсилно болкоуспокояващо“.

[1] Това е лайноглавец на швабски. ↑

[2] Нека ви кажа, че мнозина стрелци с идеални резултати не са способни дори да се осерат в бой. Ето защо се обучавам по моя си начин и наблюдавам на стрелбата в стресови ситуации, гадни условия и движещи се цели, които се ебават със стария Свиреп воин. По този начин, когато *merde*-то удари в добрия стар *ventilateur*, ще мога да убия врага си, докато онзи с медала за „експертна“ стрелба ще лежи мъртъв. ↑

[3] Додж Сити — граничен град в Канзас, известен с престрелки, и център на действието на много уестърни. — Б.пр. ↑

[4] Навярно се досещате, че това означава Голям, Грамаден Мъж №2. ↑

[5] Да се наслади на момента (лат.). — Б.пр. ↑

[6] Сър Джон Шолто Дъглас (1844–1900), британски аристократ, формулирал правилата за бокса, някои от които са носенето на ръкавици, разделянето на мачовете на рундове и отброяване в продължение на десет секунди за нокаут. — Б.пр. ↑

[7] На руски жаргон това е „Пикая на гроба ти, боклук“. Може и да не знам много руски, но каквото знам, го знам. ↑

[8] Уайът Ърп (1848–1929), американски граничен полицаи, участвал в известната престрелка в град Тумбстоун, Аризона. ↑

[9] Руски идиоматичен израз за „да върви по дяволите“. Буквално, „в катеричката“. ↑

ГЛАВА 7

— Господи, изглеждаш ужасно — каза Ашли, чиито очи се уголемиха като чинии, когато ме изгледа през наполовина отворената врата на апартамента си.

— Трябва да се направи нещо във връзка с това лошо движение по улиците, майоре — казах с безизразно лице. — Да ти се намира аспириин тук, в заведението?

— Аспириин! Искаш аспириин! Дик, на теб ти трябва инжекция морфин и тридесетина шева.

Казахме си новините, докато се занимавах с новопридобитите си натъртвания и контузии. Тъй като апартаментът на Ашли се преглеждаше два пъти седмично за микрофони от техниците на посолството, тя се чувстваше спокойна да говори. Въпреки това аз пуснах радиото и телевизора с пълна сила. Не си въобразявай, нали така? Както и да е, тя ми каза, че има две обстоятелства, които според нея трябва да знам. Първо, чула беше преди около два часа от азербайджански военни източници, свързани тясно с онова, което е познато под името *чёрные смородины*^[1], или кавказката мафия, че може би е решено да ме убият.

— Това можеш сам да ти го кажа.

— Да, но те нямаше, за да го потвърдиш. Обадох се в хотела, но ти вече беше излязъл. Не исках да оставям съобщение.

Тя изгледа критично колекцията ми от сини (а да не говорим за пурпурните, зелени и кървавочервени) белези, докато аз обилно нанасях „бетадин“ по своя торс.

— Ще класифицирам този свой източник от категория „Б“ в „А“ — каза тя си отбелязва нещо на тефтера.

Заех се с дългия разрез, който започваше от челото и свършваше в косата ми, като скимтях при всяко мръдване на адски болното си пръстче.

— Имаш ли представа кой е поръчал убийството?

— Не. Ако мафията е замесена, може да го е поръчал всеки — азербайджанците, руснаците, иранците, арменците. По дяволите, Дик, ти си толкова конфликтен, че нищо чудно клиентът да е Групата за подкрепа на лесбийките към Пентагона.

Обмислих точно тази възможност, но после я изоставих.

— Не. Екипът, изглежда, беше съставен от руснаци.

— Това не ми говори нищо. В този край на света можеш да си наемеш бивши специалисти от спецназ за петдесет долара на ден.

— Ами онзи на телефона?

Тя сбърчи нос.

— Това може и да е важно, а може и да не е. Проблемът е, че няма как да се разбере кой е той, защото тук не можем да проверяваме номерата на клетъчните телефони. На тукашния черен пазар има толкова много телефони, телефакси, безжични предаватели и други неща, че този, дето си го взел от тялото на Максимов, може да е бил откраднат в Лондон или Рим, или пък кой знае къде. Тук разкодират всичко.

Тя посочи с пръст факса на своето бюро.

— Вероятно това е един от малкото законно придобити апарати в Азербайджан.

Кимнах. Още една задънена улица.

Лицето ѝ просветна.

— Добрата новина е, че можеш да проследиш картата на „Американ експрес“. Там трябва да има записи. Може би някой плаща сметките.

— Ще задействам Мерк веднага, щом се добера до моя телефон.

Вперих поглед в огледалото, за да оценя ръкоделието си, и останах доволен от резултатите. Обърнах се към Ашли.

— Е, как изглеждам?

— Сякаш някой е опитал да те бие до спукване.

— Не ми разваляй радостта.

— Да де, но истината си е истина.

Тя тръгна нервно напред-назад.

— Има още нещо, което трябва да знаеш — каза.

— Давай.

— Обявен си за персона нон грата в посолството.

Аз се бях досетил за това от краткия си разговор със служителя по регионалната сигурност и го казах на Ашли. Тя ми обясни, че дори посланик Медисън да не е в състояние да накара азербайджанците да ме обявят за персона нон грата и да ме изхвърлят от страната, тя може да ме изолира от посолството. И така, написала записка до персонала на посолството, с която официално станах недосегаем. Никой не трябваше да прави нищо във връзка с мен или моите хора. Никаква подкрепа. Никаква помощ. Никакво нищо.

Свих рамене.

— Накъде биеш?

— Ами...

— Виж, майоре... — казах на Ашли по СНИ — Свирепо Неподправен Начин — какво мисля за посланик Медисън и за нейния начин да си върши работата. И тъй като не ми пука за Член 88^[2], ъ казах какво мисля за сегашната администрация и за нашия главнокомандващ. О, отдавам чест на задника му, ако съм в негово присъствие, защото длъжността, а не човекът имат моето уважение. Но когато отдавам чест и казвам „Тъй вярно, сър“ на този главнокомандващ, пиша сър така, както се пише мръсно псе^[3]. Това е така, защото според мен онзи мазен сфинктер е предател, който продаде страната си — и нейните въоръжени сили — за собствената си политическа изгода.

После, след като изясних възгледите си, обясних на Ашли, че ние, тюлените, не се нуждаем много от подкрепата на хора като посланик Медисън. Хей, та ние сме умножители на силата. Ние разработваме свои собствени мрежи за операции, разузнаване, снабдяване и организационни работи. Резултатът ли? Ами каквото и да правеше или да не правеше посланичката, мен не ме засягаше ни на йота.

В същото време знаех, че не можех да работя във вакуум. Опасно е да го прави човек, защото при тази мисия всичко имаше политически последствия. И докато аз не съм политически човек, големият ми славянски задник можеше да изгори много зле, ако не бях включен в системата. Резултат? Щях да имам нужда от някой в посолството, който да ми подхвърля байтове информация и политически данни. Някой, на когото да имам доверие, че ще пази гърба ми.

Ашли вдигна ръце.

— Господи, Дик, като съдя по дългия списък с възможности, това май ще трябва да съм аз.

— Не си длъжна — вероятно ще намеря някой друг да ми помогне.

Тя махна пренебрежително.

— Самият ти не вярваш в това повече от мен. Виж, Дик, знам, че двамата с теб не се разбираме във всичко — моите чувства към президента например не са така, въ, крайни като твоите. И може би не съм прекалено влюбена в твоите методи на работа. Но ние сме войници. Ние сме военни хора. Е, посланичката си мисли, че може да плащаш откуп на врага. Тя го нарича „експедиране“. Аз знам, че нещата не са така — и ти го знаеш. Повечето от политиците в посолството смятат, че говоренето е самоцел. Дипломация като на Монтел или Хералдо^[4]. Мислят си, че просто като си водят преговори, ще могат да разрешат проблемите. Само че аз и ти знаем от опит, че всичкото говорене без политически мускули е безсмислено. Виж как Саддам Хюсеин прегази Кофи Анан. Виж как сърбите прецакаха Ричард Холбрук. Има много примери.

Тя спря, за да си поеме дъх.

— А в тази част на света? Политическите мускули означават военна сила — или съвсем истинската заплаха от такава. Знаеш ли какво разбират тук в *дикий восток* — което, ако не знаеш, е дивият изток? Тук разбират, че силата идва или от цевта на пушката, или от варела с нефт. Руснаците го знаят и опитват всичко, за да се намърдат в играта. Иранците — също. А и ние, откровено казано, макар да не го правим толкова нахално като тях. Така че ситуацията не е добра.

Тя отпи от кутията кола.

— Както и да е, това беше дългият начин да кажа, че според мен имаме сериозни проблеми и искам да помогна.

Драго ми е, приятели, да видя младоци като Ашли Еванс, млади офицери, да искат да зложат задниците си за онова, в което вярват. Този вид твърдост, кураж и сила на духа се среща все по-рядко в днешната армия. И аз знам кога да се съглася.

— Добре. Ще те държа в настрани от всичко това, доколкото мога.

Прекарахме следващите два часа в разискване на съществените елементи информация, които щяха да ми трябва от посолството и в

обмисляне как Ашли да ми ги осигури. Не й казах за плановете си да ударя „Юмрукът на Аллах“ заедно с Ави Бен Гал, защото колкото по-малко знаеше тя за моите работи, толкова по-далеч от бедата щеше да стои, когато лайната се удрят във вентилатора.

Когато се върнах в хотел „Гранд Европа“, малко след 16:00, ме чакаше списък със съобщения, дълъг колкото моя малкия. Разлистих дебелината купчина розови листчета и отброих осем само от един подател. От средата на деня някаква госпожица Ивана от фондация „Сирджик“ се беше обаждала отново и отново с молба да й звънна при първа възможност. Имаше и две съобщения от Ави Бен Гал.

Да, исках да науча всичко за „Сирджик“. Но Ави имаше предимство. Набрах личния му номер и той вдигна слушалката веднага.

— Бен Гал.

— *Lech ti-Zedayeen* — иди да се чукаш.

— Я, кой ли се обажда? — засмя се той. — Къде си бе?

— Ще ти кажа, когато застанем лице в лице.

Чух го да охка в престолен ужас.

— Слушай, обадох се, за да ти кажа две неща. Първото е, че имам част от информацията, необходима за придвижване на нашия съвместен проект.

Това беше чудесно.

— Страхотно. Бих искал да движим този въпрос възможно най-бързо. Може би утре или вдругиден.

— Ще възникне проблем — каза той.

Не обичах да слушам за проблеми и дадох на Ави да го разбере по обичайния си СНН.

— Свързано е с теб — каза той. — Не разбираш ли, че вече си знаменитост тук, в Баку?

— О?

— О, абсолютно — каза. — Ти си добронамерен посетител или както се казва там, абе знаменитост, Дик.

Чувах как в тона му се прокрадваше веселост.

— Дори в твоя чест ще правят парти.

В моя чест? Това беше ново.

— Офисът на фондация „Сирджик“ в Баку реши да те почете.
Хайде стига бе. Това не беше истина. Нещо като манна небесна.
Новината обясняваше обажданията от мистериозната госпожица
Ивана.

Ави се постара да ми обясни защо трябва да приема дори на
очевидно подслушвания си телефон.

— От мен да знаеш, хубаво е да огледаш офисите на „Сирджик“
добре.

Направих пауза, преди да отговоря. След това:

— О?

Много добре познавам Ави, и той опитваше да ми каже нещо.

— Искам да кажа, в професионален план — обади се Ави. —
Редно е да провериш... декора.

Разбрано, ясно и чисто.

— Ти ще бъдеш ли там?

— *Oh, absolument*^[5] — отвърна Ави. — *Mais bien sur.*^[6] Даже ще
доведа Мики.

— Тогава идвам. И пет лайна не давам за теб. Но ще се радвам да
видя Мики.

— *Hasta luego*^[7] — каза Ави.

Чух как слушалката трака върху телефона и връзката прекъсна.

Аз оставих слушалката, а после набрах номера на Ивана и
изчаках, докато той избръмчи три пъти. Някой вдигна.

Казах:

— Бих искал да разговарям с Ивана, ако обичате.

Отговори най-сексапилният и гладък като добро уиски глас,
който бях чувал от години насам:

— Фондация „Сирджи-й-йк“. Ивана е на телефона. С какво мога
да ви бъда полезна?

Помислих си: „Какво ще кажеш за една Моника Люински още
сега?“ Но, изглежда, остарявам, защото ето какво казах:

— Ивана, Дик Марчинко е на телефона. Търсили сте ме.

— Полкооовник — измърмори топло тя. — Колко добре
постъпихте, че отговорихте на обаждането ми. Аз се питах дали бихте
били така любезен да присъствате на изключителния официален
прием, който ние организираме утре тук, в офиса на фондацията, за да
ви приветстваме в Баку. Ние сме малка, но, смятаме, доста ефективна

организация, която опитва да подобрява качеството на живот на всички хора тук, в кавказкия район. Четохме за вашето пристигане и нашият председател, Стефан Саркисян, би искал да се запознае с вас. Той ще долети от Париж специално за тази цел и би било прекрасно, ако вие се съгласите да дойдете и да се запознаете с него.

И още как. Искан да погледна този човек в очите. Да го проверя. Инстинктивните ми реакции спрямо хората са доста, доста добре отработени. И освен това не мислех да отказвам на жена като Ивана с глас като този.

— Ти ще бъдеш ли там, Ивана?

— Със сигурност, полковник.

— В такъв случай брой ме като един от гостите.

В отговор тя измърка. Не, мамка му, нежни читателю. Тя направо изррррърмжа, мамицата му. Добре де, може и да не ми направи Моника Люински, но аз си го броях за орален секс. После с нежелание се върнах към действие. Записах часа, мястото и посоката. Оставих слушалката, а гласът ѝ продължаваше да витае в ухото ми и мислех за монахините с линиите за чертане и биене по кокалчетата от енорийското училище, които ми казваха, че ще ми станат космати дланите, ако...

И в този момент телефонът звънна и характерният глас на Бумеранга каза:

— Ало, шефе на пичовете, трябва да ти кажа как върви работата с Араз и момчетата.

С това всички — добре де, добре, — повечето неприлични помисли се разсеяха от свирепия ми мозък.

Прекарах девет от следващите дванадесет часа пред компютъра. О, да, може ръкавите ми да са по-дълги от крачолите на панталона. И да, покритите ми с белези дебели пръсти са космати и под ноктите ми има вечна мръсотия. И да, веждите ми са обрасли по цялото ми лице и стигат до мустака. И да, приличам на свиреп неандерталец и от време на време говоря като такъв. Голям праз, мамицата му. Това не значи, че мисля като пещерен човек.

Всъщност говоря пет езика свободно, като за четвърто ниво, и още три, горе-долу. Имам магистърска степен по политически науки от

университета в Обърн. Да, убил съм десетки мъже в ръкопашен бой. Да, немалко гърла съм прерязал. Но също така съм консултирал насаме президента на Съединените щати, министъра на отбраната и председателя на Обединеното командване. Представял съм някои неща насаме пред директора на Централното разузнавателно управление, пред британския заместник-министър на отбраната, директора на „МИ-6“, ръководителя на *Bundesamt für Verfassungsschutz*, свръхсекретния разузнавателен апарат на Германия, пред френския министър на отбраната, президента на Египет, покойния крал Хюсеин на Йордания и директора на Мосад. Опитвам се да ви кажа, че да си Свирепия® означава не просто да можеш да убиваш, като ти се прииска или те призови. Трябва да разполагам и с други, по-изтънчени средства. Коего в наши дни означава да знам как да намеря точно каквото ми трябва в Интернет и да разбирам как да пускам сложни програми на компютъра.

Какво правех ли? Две неща. Първо, проигравах сценарии за нашето нападение в Иран. Получил бях достатъчно информация от Тони Меркалди и от Чушката, за да започна процеса на планиране на мисията.

Да, процесът на планиране на мисията. Мисиите във войната със специални методи не са просто на момента: „А бе, хайде да идем да убием няколко лоши...“ Може и да сме неконвенционални воители, но прекарваме лайнарски много време в разработка на оперативните си планове. Аз на това му казвам Сачмо подход към убиването.

Луис Армстронг, познат като Сачмо, е най-великият джаз тромпетист, когото тази страна (или пък друга) е имала. Неговите солоизпълнения са неописуеми, изобретателни творчески полети, които се извисяват високо и отвеждат нещата в музиката далеч отвъд нейните краища, както моите хиляди операции от реалния свят са отвеждали войната със специални методи отвъд краищата, до които някой е стигал във Воинския занаят на трошене на неща и убиване на хора.

Но солоизпълненията на Армстронг не са импровизирани джемсешъни, също както и моите операции не са импровизирани скачания и пукотевици. Той е обработвал всяко соло — всеки негов нюанс — в дълги упражнения. Импровизирал е, ревизирал е, адаптирал е, преработвал е и е пренагласял изпълнението си така, че

накрая то да пасва идеално и напълно в творческата и техническа музикална вселена на Армстронг. И тогава, по този начин оформил, лъснал и полирал това соло, го е спуквал от свирене пред публика. Резултатът: публиката е вярвала, че слуша пълна импровизация, но всъщност е слушала един творчески и технически гений, чиито способности да композира са на нивото на Бах.

И така, драсках си бележки по тефтера, играех си с релационните бази-данни на компютъра и се занимавах със СВНЕ (Съществено Важни Информационни Елементи), за да определя ограниченията и особените условия, в които щяхме да действаме, разчертавах схеми на шестте фази на мисията^[8], а после определях за всяка от тези шест фази най-вероятните моменти, в които биха се появили мистър Мърфи и неговото семейство, и търсех решения, за да предотвратя появата му или за да го обезвредя, кучия му син, веднага щом се появи.

В нормални обстоятелства моите старшини биха вършили голяма част от това планиране. Аз твърдо вярвам в онова, което може да се нарече „отзад(ника) напред“. Това е, когато вашите старшини, които най-добре познават своите взводове, замислят детайлите на оперативния план.

Но днес моите старшини обучаваха бойците на Араз Курбанов и аз трябваше да свърша цялата работа. И така, трудих се като роб над клавиатурата и тефтера, докато свърших работата. Не, не ми харесваше да върша тази работа. Но я свърших. Това е то да КОМАНДВАШ.

И когато свърших, не отидох право в минибара и не си налях един доктор „Бомбайски сапфир“ с лед. Не отворих кутия „Хайнекен“. Затворих папките за планиране на мисията, включих се в Интернет, намерих добра търсачка и написах в нея името Стив Саркисян. След като разтоварих огромно количество документи, написах „Фондация «Сирджик»“ в търсачката и чукнах върху левия бутон на мишката. И в този случай бързо се показаха доста теми.

Ето какво, *mit einem Wort, kurz gesagt*, с което моят стар другар от корабите бригаден генерал Фред Колер^[9] би казал „накратко“ на родния си швабски език, намерих след около три и повече часа зяпане в екрана и източване на информация.

Както вече знаете, фондация „Сирджик“ беше НПО, което означава Неправителствена Организация. НПО е начинът от двадесет и първи век да се каже, че тази организация е хибрид — между група за

оказване на натиск и благотворителна организация с идеална цел. Както и да е, „Сирджик“ определено имаше много пари за раздаване. Вече знаех, че главната ѝ квартира е в старата сграда „Уитни“^[10] в горния край на Пето авеню в Ню Йорк. Научих, че в този конкретен район недвижимото имущество върви по около половин милион на квадратен метър. Знаех също, че „Сирджик“ има мрежа от офиси в райони с високи наеми във Вашингтон, Лондон, Париж, Москва, Прага, Тбилиси, Баку, а дори и Ереван. На хартия „Сирджик“ бяха се ангажирали да подпомагат икономическото и социално развитие из бившия Съветски съюз. Една бляскава статия в „Уолстрийт джърнъл“ отпреди по-малко от три месеца описваше програмите на фондацията в Армения, Република Грузия, Туркменистан, Казахстан и Азербайджан. В статията не се казваше нищо за получаване от фондацията на пари като подкуп, което значи според мен, че репортерът не е говорил достатъчно с покойния и неоплакан Роско Гроган. Нито пък се съдържаше нещо за възможните връзки на „Сирджик“ с международни престъпни синдикати. Но пък Ави беше казал, че това са само негови подозрения.

Като четях между редовете обаче, разбрах също, че организацията използва финансовата си мощ да постига политически цели. Например тя беше водила усилено лобиране да не позволи на азербайджанците помощ от Съединените щати в областта на сигурността и беше победила в тази битка, като направила така, че някои от нейните проекти да са насочени към Щатите и към районите, от които са някои важни сенатори и конгресмени. А откъде „Сирджик“ имаше всичките си пари?

Нека цитирам от „Уолстрийт джърнъл“: „Благодарение на огромното засилване на борсовия пазар в периода 1995–1998 г. фондация «Сирджик» в момента притежава капитал, който възлиза на стотици милиарди долари, а това е над два пъти повече от годишния бюджет на Обединените нации. С такова огромно финансово предимство ръководителят на «Сирджик» Стив Саркисян е човек с влияние в социално-икономическия и политическия живот от световна класа.“

Същият Стив Саркисян, който е ръководител на Арменската национална фондация. Мултимилиардерът, който е на пето място в списъка на списание „Форбс“ с четиристотинте най-богати хора в

света, но който все още е на процент в нефтени фирми в Баку. Същият, който даваше прием, за да се запознае с мен. Този именно Стив Саркисян.

Ти, онзи, дето маха ръка там и прекъсва *toi*. Какво искаш бе, мамка ти? Казваш, че не знаеш нищо за Стив Саркисян и че трябва да ти обясня.

Какво ти става бе, аз да не ти приличам на шибаняк от разузнаването с пластмасова кутия за химикалки в шибания джоб на ризата си и тъпанарски очила с черна рамка с лупи от дъна на шишета за кока-кола?

Ти какво? Казваш, че си платил доста шибани пари за тази шибана книга и аз трябва да си свърша шибаната работа и да ти кажа, шибаняк такъв, кои са онези шибаняци.

Е, да ти го благонавра много и аз. Но тъй като ме помоли по начина, по който обичам да ме молят, ето какво знам след проучването си. Саркисян дошъл в Съединените щати като дванадесетгодишен арменски сирак на име Сирджик Саркис — оттам името на фондацията, която в момента оглавява. Направил състоянието си през седемдесетте, осемдесетте и деветдесетте години на непостоянния пазар на недвижимо имущество в Ню Йорк наред с набези в корпоративния капитализъм (той финансираше три от най-рентабилните софтуерни компании в Силиконовата долина и в момента притежава четиристотин хиляди акции на „Амазон“ и шестстотин хиляди акции в Америка онлайн^[11] в личния си портфейл), както и безсърдечно агресивни спекулации с германски марки, британски лири и йени. Всъщност според една изрезка в архивите на „Ню Йорк таймс“ Стивчо сам срутил британската лира на световните пазари през 1992 г. Това беше точно когато министър-председателят от правителството на торите го обидил в реч в Камарата на общините с думите, че е „също като обикновения съвременен уличен продавач на килимчета, но издокаран в костюм по поръчка“.

Самосъздалият се арменски националист осигуряваше със собствените си пари политически каузи и политици, които вършат нещата по неговия начин, по целия свят. Според материалите, които открих в страницата на информационната групировка „Джейнс“, той е предоставил над един милион долара за кампанията на сегашния руски президент, заобикаляйки руските закони за изборите, като вместо пари

в брой дал политически съветници и медийни консултанти. Според една от най-добрите служби за РОИ^[12], към която съм абониран, той действа и в кавказкия район: финансира проекти, с които става популярен сред ръководителите в района, повечето от които са бивши комунистически служители, или както уклончиво ги наричаха, „новите капиталисти от“. Когато четете за „нови капиталисти“ в тази част на света, приятели, четете за гангстери. Точка. Не се учудвам, че Гроган така се впечатляваше. Чудя се дали не е вземал процент от парите, които е давал на „Сирджик“. Стори ми се от хората, които биха го правили.

Друга статия, тази на страницата на „Бизнес уик“, споменаваше, че миналата година Саркисян е изхарчил над шест милиона долара — половината за дарения като „меки“ пари за демократите и за републиканците, а останалото — за арменската кауза. Този човек си беше истински фонтан с пари.

„И така — лееше се някаква подлизурска статия в светската хроника на «Вашингтон пост», — когато е във Вашингтон, Стив Саркисян се среща редовно с президента и вицепрезидента, с говорителя и с някои от водещите лица в Белия дом, както и с водещи сенатори и националните политически председатели на двете партии.“ И според един наблюдател в Капитолийския хълм те се вслушват в думите му. Или, ако перифразираме старата реклама за Хътън^[13], „когато Стив Саркисян говори... хората слушат“.

Това звучи прекалено добре, за да е истина, нали? Да — и аз мисля така. Не съм циник по природа, но трябва да кажа, че инстинктивно нямам доверие на хора като Стив Саркисян, дори без да се познавам с тях лично, щом прочета такова огромно количество задъхани и безкритични лиги.

Нека говорим СП — свирепо просто — за това, за което става дума. Става дума за далавераджии. За продавачи на влияние. За хора, които плащат подкупи, но ги наричат „експедиране“. Подкупи? Да, подкупи. Те подкупват конгресмени и сенатори с политически дарения и в замяна получават правото да пишат законите, които засягат всички нас. Казвате, че това е недемократично. Точно така, мамка му. Но за тази неизбрана от избирателите група майкотаковащи оплитачи на кошници това е без значение. Те смятат, че знаят кое е най-добро за

САЩ — или за онези недодялани, неумити, неизтънчени задници там, навън, — с други думи, вие и аз.

Но добрият стар резултат е, че тези продавачи на сила, на които плащат на час, не са нещо повече от обикновената курва. Всъщност курвите са по-откровени за работата си. О, може да се наричат юристи или съветници по обществените въпроси и да се смятат за божията класа на Вашингтон, защото денем и нощем се целуват с мнимите водачи на страната, подхвърлят им средства и ги водят на безплатни уикенди. Но най-силно мразя цинизма им. Той е абсолютно неограничен. Искам да кажа, че тази тълпа вредители-мангизлии с лимузини и костюми по поръчка вярват, че парите им могат да купят всичко или всеки. Виждал съм го преди. Задници като покойния и неоплакан Кларк Клифърд^[14] от скандала с парите на британската банка, който се наду прекалено много и си отдели няколко милиончета отгук и няколко оттам просто защото така му се приискало. Или пък бившия министър на отбраната Грант Грифит, когото трябваше да очисти, когато си помисли, че може да му се размине това, че продава ядрени ракети, защото би било прекалено срамно за политиците да го изправят пред съда. Трябва да ви кажа, че списъкът е дълъг колкото оная ми работа.

И така, с инстинкти в конфликт с цялата тази обилно мазна проза в пресата, усилих говора на радиото и телевизора и позвъних по осигурения срещу подслушване клетъчен телефон до своята спасителна мрежа в Щатите. Трябваша ми само няколко минути, защото Джим Уинк успя да извади информация колкото цял товар с лайна, сякаш си я беше приготвил на бюрото и чакаше да се обадя. И половин час след като посегнах към телефона, вече имах ИСТИНСКАТА и неподправена история за Стив Саркисян и неговата фондация „Сирджик“. И повярвайте, това, което научих от Уинк и двама други като него, беше много по-полезно, отколкото глупостите по вестниците.

Според Уинк се говорело, че фондацията опитва да създаде връзки с големите мултинационални нефтодобивни компании, които планират да разработват кавказкия район, но без положителни резултати. Фирмените адвокати били предпазливи, защото подкупът е незаконно нещо, както и да го наричаш. И така Стив Саркисян бил

принуден да се пазари с по-дребните консорциуми в Азербайджан, Казахстан и Таджикистан.

Той добави, че Стив Саркисян вероятно се е поохарчил, въпреки че в ковчежето на фондацията има милиарди долари. Няколко парижки банки напоследък запирали личните чекове на Саркисян. А швейцарците отказали миналата година да откриват нови сметки на името на Стив Саркисян и поискали от него да извади всичките си пари от Цюрих и Женева. Защо ли? Защото миналата година швейцарските банкови закони бяха се променили, за да е много, много по-лесно да се следи прането на пари.

Накрая Уинк ми каза, че дори Белият дом, който всички знаем, би направил всичко, дори би продал тайните на страната за пари за кампании, напоследък държал Стив Саркисян на ръка разстояние. Дали всичко това доказваше, че Стив Саркисян е мръсен? Не. Но знаците определено ме караха да вярвам, че кучият син не е патриот.

Аз наредих и други части от мозайката. Чушката беше успял да сложи ръце върху това, което в занаята се знае като регистър за информацията от категория „Уиски номер“^[15]. Не можеше да види самото съобщение. Но понякога и регистрите помагат. А в този случай беше станало точно така. Според един от записите в регистъра руснаците, които очистих на нефтодобивната платформа, се обаждали до Париж, когато нападнахме. Париж беше и мястото, откъдето Стив Саркисян долиташе в Баку. Запитах се как така Агенцията за национална сигурност се беше насочила точно към този клетъчен телефон, но Чушката си има своите граници за онова, което може да ми каже и което не може, и затова не си правих труда да питам.

Второ, картата на „Американ експрес“, която бях взел от ЯПР, принадлежеше на една неистинска корпорация в Сейшелските острови, която принадлежеше на фалшива корпорация в Бахамските острови, която принадлежеше на фалшива корпорация в Лихтенщайн, управлявана от Антилите, която принадлежеше на иранска корпорация с управление в Париж, която от своя страна се контролираше от... жената на Стив Саркисян.

Тоя беше по-мръсен от Грант Грифит, Бентли Брендъл и Вернер Ланос, взети заедно. Тогава осъзнах какво трябва да направя. А то беше точно каквото направи и ЯПР — да се възползвам от ситуацията и при пътуването до фондация „Сирджик“ не само да събера колкото

мога информация за Стив Саркисян, но и в същото време да го разтърся достатъчно силно, за да допусне някаква грешка.

Защо ли? Защото събирането на информация и разтърсването бяха цел на истинската ми мисия тук, в Баку. Помните ли истинската ми мисия? Имах задачата да оценя какво правеха ивановците и иранците, за да може министърът на отбраната да формулира правилна политика за сигурността на кавказкия район. А от току-що наученото старият Стивчо беше затънал до мишниците сред руснаци и иранци.

О, да. Знаех, че фондация „Сирджик“ има около 180 служители на постоянни длъжности. Познайте какво: около 65 процента от тях бяха или ивановци, или иранци, или арменци, а останалите — почти по равно разделени между франсета, шваби, британци и разни източноевропейци. Фондацията имаше само двама американци и те заемаха ниски нива в охраната на Лондонския офис — най-неактивния и най-малък в „Сирджик“.

Познайте още нещо. Според моя приятел Тони Меркалди някой вдигаше шум в Щатите и бързо и усилено търсеше информация за *тоi*. Тони беше приложил постоянна заповед номер седемнадесет^[16] върху тези запитвания и открил, че преди да тръгнат из Вашингтон, са започнали от фондация „Сирджик“.

— Предположих, че ще им трябва добър материал — изкикоти се Тони. — И затова им го уредих.

— Добър материал?

— Да — твоите проблеми с Белия дом. Алкохолизма. Многого ти проблеми със закона. Досието от затвора. Да знаеш, Дик, в дълбоки аки си затънал, ако питаш Военноморските сили. Кариерата ти е почти свършена — отново.

Обичам приятелите си, защото са толкова измамни, мамка му.

— Страхотна работа, Мерк.

— Да ти го начукам, заднико, длъжник си ми.

Добре, сега бях предупреден. И така, докато Стив Саркисян опитваше да провери кой съм (и не се справяше много добре), аз щях да правя същото с него. Но аз щях да проверявам телесните му отворстия отблизо и на много лична основа. И да ви кажа, възнамерявах да направя на тоя дебел и надут задник една истинска свирепа проктоскопия^[17] — *sans* абсолютно никакъв вазелин.

[1] Буквалният превод е „френско грозде“. На жаргона на руската мафия означава бандити от Грузия, Чечня, Азербайджан и Армения. ↑

[2] Член 88 от Всеобщия военноправен кодекс забранява на всеки в армията да прави обидни забележки за цивилното ръководство на въоръжените сили. Резултатът е, че аз мога да загина, защитавайки вашите права според първата поправка (*Първата поправка на Конституцията на САЩ се отнася за свободата на словото и печата и вероизповеданието.* — Б.пр.), но докато нося униформата на тази страна, аз нямам никакви права по първата поправка. ↑

[3] Игра на думи със *sir* и *sur* — псе, гад. — Б.пр. ↑

[4] Монтел Уилямс и Хералдо са водещи на телевизионни предавания. И двете предавания са дневни и се надпреварват по лош вкус. Да си дипломат като тях значи да не си никак дипломатичен. — Б.пр. ↑

[5] О, абсолютно (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Но разбира се. (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Доскоро (исп.). — Б.пр. ↑

[8] Шестте фази на всяка специална мисия са: разрешение, десант, проникване, действия при целта, излизане и дейности след мисията. ↑

[9] Фред командва най-новата швабска контртерористична ударна сила, известна като KSK, или *Kommando Spezialkräfte*. За него — и за нея — можете да прочетете в „Свирепия 9: Вариант Делта“. ↑

[10] Уитни са били от богатите семейства и филантропи като Карнеги, Морган и други. — Б.пр. ↑

[11] Един от най-големите доставчици на Интернет в САЩ. — Б.пр. ↑

[12] Разузнаване от Отворени Източници. ↑

[13] Основателят на брокерската фирма „Б Ф Хътън“, популяризиран от рекламите. — Б.пр. ↑

[14] Съветник на Труман, Кенеди и други президенти на САЩ, обвинен в участие във финансов скандал. — Б.пр. ↑

[15] „Уиски номер“ е кодова дума за най-важните прехванати разговори от Агенцията за националната сигурност. Информацията с това обозначение заминава направо на бюро на президента и е строго секретна, като се изпраща от Разузнавателния отдел на

Министерството на отбраната. Мисля си, че тъй като ви казах за това, по телефоните ми ще се появят подслушвателни устройства. ↑

[16] Майор Робърт Роджър е първият американски неконвенционален воин. Той е предвождал банда облечени в еленови кожи командоси с пушки кремъклийки и томаховки през времето на така наречената война срещу французите и индианците и с неконвенционалната си тактика разпробил нови задници на французите и на индианците. Както и да е, през 1795 г. Роджър написал деветнадесет постоянни заповеди за своите бойци. Те са оригиналните Божи заповеди за войната със специални методи и са също толкова валидни днес, колкото и когато Роджърс ги е написал. Постоянна заповед седемнадесет гласи следното: „Ако някой те следи, направи кръг, върни се по собствените си следи и направи засада на хората, които опитват да правят засада на теб.“ Е, този метод върши работа независимо дали сте по следа в гората или по следата на някой, който се опитва да намери информация. Ето защо Меркалди направи един кръг до собствената си следа и така успя да открие откъде се правят запитванията. ↑

[17] Проверка на дебелото черво. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Не си носех официални дрехи за това пътуване. В края на краищата бях дошъл в Баку в напълно потаен режим, а за промъквания и надничания не се изисква официално облекло. Но пък съм живял достатъчно дълго, за да следвам собствените си Божии заповеди на войната със специални методи и така, без да си въобразявам, че ми трябва само бойни дрехи, дънки и кевлар, обикновено опаковам и един костюм, както и униформа от най-парадните.

Реших да облека цивилните дрехи, защото с тях не изпъквам толкова много в тълпите. Тъй като никога не ходя на места, където може да има неженени жени, без да съм си взел необходимите предпазни средства, мушнах един пистолет „Р7-К3“, калибър 0,32, във велурен кобур, пъгнах го на кръста си и закачих гайката му към колана си.

Проверих часовника си, вдигнах осигурения от подслушване клетъчен телефон и се свързах с Бумеранга и Ранди. Обсъдихме нещата с азербайджанците и с удоволствие разбрах, че обучението на Араз върви по програма. С още по-голямо удоволствие научих, че тайната подготовка за нашата малка презгранична екскурзия също вървеше по график.

— Ще се видя със задниците ви след приема — казах на Бумеранга. — Запази ми една бира.

След това, чул състоянието на нещата и останал доволен, сгънах на квадрат една копринена кърпичка, напънах я в джоба на направения си по поръчка двуреден блейзър, ушит в Сеул и скроен в Корея, а после пуснах зад нея комплект направени по поръчка и скроени в Ню Йорк шперцове. След това се размислих над постъпката си, извадих тънкото пакетче и го пъгнах в обувката си. Беше ли ми неудобно? И още как. Но съм научил през годините, че дискомфортът е търпим, ако имаш цел. А аз имах цел: неоткриваемост.

Майор Ашли Еванс, която носеше официална рокля, ме взе в 19:45. Тя караше собствената си кола — един огромен четириривратен „Шевролет събърбан силверадо 2500“ в синьо и бяло с грамадни гуми. Тя обясни, че колата е реликва от престоя ѝ преди няколко години в Сараево. Подарък от един екип контраразузнавачи от Министерството на отбраната.

— Виждаш ли? — Тя посочи трио добре запазени дупки от куршуми в задния калник. — Това е от последното пътуване из планината Игман на излизане от града.

Огледах разстоянието между трите дупки, пъхнах пръст в една и предположих:

— Лека картечница?

— Позна — отвърна тя. Аз отстъпих и погледнах отново. Не беше лошо — тя си бе направила усилието да боядиса метала, за да не ръждясва.

— Хубави сувенири. Обзалагам се, доволна си, че не е улучил резервоара.

— Откъде знаеш, че е мъж? Знаеш, че в Сараево имаше и жени снайперисти.

Никога не си въобгъзявай, шибаняко, нали така?

— Признавам си, не знам — отговорих.

Продължих да обикалям голямата кола отзад, за да съм сигурен, че тя ще види как показно разкопчавам сакото си в огледалото за обратно виждане.

Спрях до вратата на пасажера и погледнах към нея през полуотвореното стъкло.

— Не искаш ли да видиш моите белези?

Тя натисна едно копче и електрическата ключалка на вратата се отвори с шумно тупане.

— Дори не си го помисляй.

Отворих вратата, вдигнах се, пъхнах се върху седалката, заключих се, закопчах се и затворих прозореца, за да си остава въздухът от климатика при нас.

— Благодаря, че идваш с мен тази вечер. Разбира се, не съм убеден, че посланичката ще одобри това.

Майорът протегна ръка напред, намали гласа на Гарт Брукс, когото бяха пуснали по местната станция за кълтри музика, и засили

вентилатора на климатика до пълна газ.

— Съвсем скоро ще разберем дали одобрява или не — каза Ашли. — Защото и тя ще бъде там.

Майорът се усмихна на изражението ми, изви се, за да прецени движението зад себе си, а после внимателно потегли.

— Хей, не се притеснявай. Проблемите с нея не са големи. Освен това исках да видя тази фондация отвътре още откакто пристигнах. Но никога не съм била в списъка на хората, които са първа класа за тях.

Та замълча за малко.

— По дяволите, за тях дори не съм и втора класа.

— Когато си с мен, майоре, пътуваш първа класа.

Спряхме на един светофар и тя отдели време да ме огледа критично от горе до долу.

— Е, трябва да кажа, че доста добре се почистваш, като имам предвид какво се говори за теб.

— Не вярвай нито думичка.

— На кое — че се чистиш добре, или на онова, което говорят.

Ухилих се.

— И двете.

Това я накара да се усмихне. Тя стъпи на газта и голямата камионетка тръгна.

Аз протегнах ръка надолу, опрян в колана, и поместих седалката малко назад, за да си направя повече място за краката, а после се протегнах продължително.

— Е, какво ще правим?

— И аз не знам. Чакай малко.

Тя даде мигач, сви надясно в една еднопосочна улица, натисна спирачката, а после тръгна бавно, като проверяваше със сериозно изражение как сме отзад във външното огледало.

— Изглежда, сме чисти — каза накрая.

— Е, за мен това е ново.

— Сигурно.

Колата сви наляво, после надясно, после пак наляво — ако питате мен, имаше нужда от ремонт по окачването, — докато Ашли шофираше по редица неосветени улици с разнебитени жилища от съветската ера от двете страни.

— В този град има някои направо депресиращи квартали — каза Ашли. — Този е един от тях.

Кимнах в знак на съгласие.

— Реликви от Студената война.

Загледах се през прозореца към жилищата. Много от прозорците бяха тъмни. Зад някои от тях виждах трепкащи светлинки.

— Свещи — обясни Ашли, като предвиди въпроса ми. — Иронично е, нали, че в нефтената столица на кавказкия район повечето хора не могат да си позволят електричеството.

Свих рамене и не казах нищо. Продължихме мълчаливо няколко минути.

Накрая Ашли се обърна към мен.

— И така, как ще го изиграем, Дик?

Почесах се по брадата.

— Ами ако трябва да съм съвсем честен, искам по някое време да разгледам офисите на фондацията — отговорих. — Просто едно прокрадване и надничане, нищо възмутително.

Ашли кимна.

— Според мен това може да стане. Ако внимаваме — добави след малко колебание.

— Аз винаги внимавам.

Тя хвърли поглед към дългата резка на челото ми, която все още се виждаше, протегна ръка и я докосна.

— О, така ли?

Свих рамене.

— Е, почти винаги.

Тя ме изгледа.

— Добре, да кажем, че аз участвам, ако се наложи. А как отваряш вратите, ако са заключени?

Аз размърдах пръсти към нея.

— Тези неща — казах — са образовани.

Тя ме изгледа скептично.

— Не това питах.

— Мога да направя каквото трябва — отвърнах. — Ами ти учила ли си се на ключарство в шпионското училище?

— Защо, полковник — запита игриво тя. — Вие пък откъде знаете за такива неща?

— Защото аз самият съм го учил.

Не й казах, че освен дете съм карал този курс още като попова лъжичка, бях се обучавал допълнително, докато командвах „ТЮЛЕН-Група шест“. По онова време си наех един професионалист от Ню Йорк на име Еди Взломаджията, който показва на мен и момчетата не само къде да намирам най-добрите канелони на земята, но и как да отваряме всякакви ключалки. Еди беше — и още е — учен и джентълмен, и патриот, защото не ни поиска нито цент за седмичния курс.

Ашли сви наляво по широк булевард.

— Това е интересна част на града — каза тя, като видя любопитството на лицето ми. — Повечето къщи са построени през двадесетте години от първата група нефтени барони.

Гледах. Виждах съм снимки на Пето авеню, когато по него е имало само четириетажни и пететажни сгради на хора с имена като Рокфелер и Карнеги, и трябва да призная, че то доста наподобяваше това, което виждах тук. Булевардът беше широк — шест ленти. От двете му страни, доста далеч от бордюрите, имаше редици големи каменни къщи. В някои части разстоянието между тях беше не повече от метър. В други една къща се издигаше сама зад застрашителни стени и високи порти. Различията в архитектурните стилове смайваха. Някои от къщите бяха в стил барок. Други — рококо. Други пък бяха строени в оня псевдокласически, псевдоренесансов стил, който наричам „пучеао^[1]-мафия“ Но независимо от различията в стиловете къщите бяха еднакво добре поддържани.

— В истински добра форма са.

— Повечето са издигнати веднага след сриването на Съветския съюз, от първите азербайджански капиталисти.

— Които са били...

— Същите хора, управлявали Страната за съветите.

Е, бизнесът си е бизнес.

— Да, логично е.

— Абсолютен пример за сделка, когато имаш вътрешна информация. Както и да е, те са знаели всичко за интересите на Запада към каспийския нефт. И затова са купили имот за стотинки, запазили са си къщите до треската за нефт, а после са ги продали на западни петролни компании, на банки, на фирми и така нататък.

Засмях се.

— Във всеки комунист е дремел по един упадъчен капиталист, който се опитва да се изскубе оттук, така ли?

Тя кимна в знак на съгласие.

— И това е само половината от истината. Познай кой контролира строителната промишленост тук, в Баку. Същите хора, които са притежавали къщите, разбира се. Затова всеки пирон, всяка тръба, всяка джунджурийка и дъска струва три, четири, пет пъти повече от реалното. И познай какво — когато петролните компании опитали да си внесат свои материали, азербайджанците им сложили хиляда процента мито, за урок.

— Приятна далаверка.

— И свършила работа.

Тя посочи към нещо на четвърт километър надолу по булеварда. Проследих пръста ѝ и видях доста светлини и много коли в огромен имот между две улици.

— Там отиваме.

Погледнах по-внимателно.

— Впечатляващо.

И така си беше — ако си харесвате дома показен. Когато наближихме, различих един, два, три, четири, пет етажа сложно гравирани градеж от камъни, с фризове, изобразяващи подвизите на Херкулес. Над рамкираните прозорци на последния етаж имаше камъни с лицата на богини. Цялата постройка беше заобиколена от триметрова стена със сложни, електронно управляеми двойни порти от ковано желязо, които ми напомняха на тези пред „Hôtel de Ville“ — градската управа на Париж. Приличаше на площадка за снимане на филм. Разбира се, целият имот беше професионално осветен от меки, но мощни прожектори, които му придаваха очарователен вид като за корицата на списание.

Но си отбелязах, че този изглед е само патината на повърхността. Някой, който разбираше от охрана, бе пипал много грижливо. Защо ли? Защото въпреки че къщата беше осветена така изкусно, дворът също беше окъпан в ярка бяла светлина, и то много по-силна. Нямахше къде да се скрие човек, ако опита да се доближи. Нямахше сенки за скривалища. Нямахше храсти, между които да се подтичва. Бързо огледах за камери и намерих половин дузина на подвижни стойки и

насочени да обхващат всички ъгли. Вперих очи в прозорците на първия етаж и забелязах, че освен четири малки прозорчета за проветряване на тоалетни, частично прикрити от гъсти, добре поливани бръшляни, всички бяха защитени с решетки срещу гранати от последно поколение. Прозорците на мазето — или поне малкото, които видях — бяха покрити със стомана и тежки решетки.

Приблжихме входа и един униформен пазач, по чиято бледосиня униформа беше избила пот, махна на Ашли да влиза по подобния на полумесец път към къщата. Втора двойка потни полицаи под наем с прожектори в ръце ни отклониха от пътя в широк двор, където може би двеста коли бяха натикани врата до врата и броня до броня на бял и ситен като грахови зърна чакъл.

Изминахме двадесетина метра по скърцащия под краката ни чакъл, толкова горещ, че го усещах през подметките на обувките си, и изкачихме шест широки стъпала нагоре към махагонови врати с двойни стъкла. Един лакей в ливрея до дясната врата я отвори и кимна почтително, когато минахме покрай него.

След като влязохме в претъпканото антре, температурата падна с около двадесет градуса. Бавно се запридвжихвахме на края на бавноподвижна група от облечени в черно гости с вратовръзки, докато на пътя ни се изпречи ниска, изключително набита жена с вечерна рокля с пайети и пискюли в цвят слонова кост и злато, която я правеше да изглежда като античен абажур с крака. Тя огледа списъка си, а после ми пусна един МЦВП — това е Много Цялостен Визуален Преглед, — провери отново списъка си, надникна над очилата си с половин стъкла и показа усмивка, от която бузите ѝ наподобиха ябълки.

— Полковник Марчинко — каза тя на талази. — Аз съм Ивана. За нас е огромно удоволствие, че сте тук тази вечер.

Тропнах токчета и се поклоних към нея, забравил всичките си похотливи помисли.

— За мен е удоволствие, госпожице Ивана.

Тикнах леко Ашли напред.

— Позволете ми да представя майор Еванс от морската пехота на Съединените щати.

Очите на Ивана изстинаха. Тя кимна официално.

— Удоволствие е да се запозная с вас, майор Еванс. Добре дошли във фондация „Сирджи-й-йк“.

Тя подаде ръка, стисна ръката на Ашли и я раздвижи нагоре-надолу като дръжката на чешма-помпа. След това отстъпи настрана и ни подкани да влезем през тясна портална врата, която водеше към огромното фойе.

Аз подканих Ашли да влезе пред мен. Последвах я. Когато минах през портала, чух мек звук като от гонг.

Някакъв лакей застана на пътя ми.

— Извинете ме, сър — каза той.

Дръпнах се малко. Не обичам да ме притискат, а този ме притискаше.

— Какъв е проблемът?

Той отново пристъпи към мен.

— Съжалявам, сър, но ще трябва да вземем оръжието ви.

В никакъв случай, шибаняко.

— Какво оръжие?

Долових второ тяло зад себе си и се обърнах. Ивана беше се приближила плавно отзад.

— Съжалявам, полковник, но в „Сирджик“ не позволяваме да се носи оръжие. Нашите цели са мирни и настояваме гостите ни да представят такъв имидж. Всеки тук с радост зачита тази процедура и за мен ще бъде голямо удоволствие, ако и вие спазите нашите обичаи.

— Тъй като ме молите така красиво... — посегнах зад кръста си и оставих пистолета с мекия му кобур в протегнатата длан на Ивана. — Ще ми дадете ли картонче, или ще запомните чий е пистолетът?

Ивана се изкикоти и игриво трепна клепачите си към мен.

— Няма да ви трябва картонче, полковник Марчинко. Не и при Ивана.

Тя погледна малкия пистолет с развеселена гримаса.

— Бих предположила, че вие точно бихте имали нещо... по-голямо — намекна тя.

Аз се ухилих в отговор по своя свиреп начин.

— Вероятно не ви е известна старата тюленска поговорка, Ивана — колкото по-голям е пистолетът ти, толкова по-малък е пищовът.

Ивана се замисли над думите ми със стиснати устни и набраздено чело. Когато най-после си преведе нещата както трябва, отметна глава назад и ревна възхитено.

— Ще запомня това за следващия път, когато тръгна да търся мъж — каза тя.

Претегли малкия пистолет, разгледа го, а после насочи един много, много разсъбличащ поглед към чатала ми. Отново погледна към пистолета, като се засмя.

— Благодаря ви, полковник — каза през рамо. — Ще ви върна пистолета, когато си тръгнете.

С тези думи се втурна обратно към поста си на входа, като се поклащаше и бедрата й шумоляха леко.

Ние тръгнахме наляво, проправихме си път през фойето с високия таван и бяхме упътени към дълъг коридор с мраморен под, който се простираше почти по цялата дължина на къщата. Мраморът беше покрит с поредица от антични шушински и ширвански килими; по стените висяха обрамчени картини с маслени бои от шестнадесети и седемнадесети век от Фламандската школа. Забелязах отляво тоалетни, по средата на коридора. Една малка библиотека, която би била достойна за английски клуб, започваше от дясната страна на коридора. В далечния край квартет икономисти стоеше дежурен пред двойна врата от гравирано дърво и стъкла. Когато приближихме, чухме зад нея цигулки и приглушените звуци на голяма тълпа.

Приближихме се със спокойна стъпка. Но вместо да ни покани да влезем, икономът с ръка на дръжката на дясната врата се изпъна и ме изгледа въпросително.

Аз също се изпънах и го изгледах въпросително. Искам да кажа, какво иска тоя, мамицата му.

Ашли, професионалният дипломат и *овцифер*, ходил на шпионско училище по-скоро, отколкото аз, разбра какво иска онзи.

— Полковник Марчинко и майор Еванс — каза тя с официален глас.

Икономът откряна вратата и изсуфлира на някого вътре:

— Полковник Марченко и майор Еуанс.

Предполагам, че Ашли се справи добре като за заплатата си, защото след съвсем малко икономите отвориха вратите и ни позволиха да влезем.

Ето ви версията в забавен кадър: сякаш влязох в шибан декор за филм с костюми от 50-те години. Самата зала беше в бяло и злато с висок таван. Във всеки край на огромното помещение се виждаше

дълга маса, отрупана с храна. Колосани сервитьори раздаваха чинии с ордьоври и шампанско на огромната тълпа официално облечени гости. На подиум един струнен квартет в бели връзки изпълняваше доста добре един от квартетите на Бетховен. (Обзалагам се, не знаехте, че си падам по такива неща. Обзалагам се, предполагайте, че обичам стар рок и кънтри музика. Е, понякога обичам. Но Бетховен, Шуберт, Бах и Брамс са все добри за Воинската душа и затова съм ги опознал.)

И там, точно до вратата и със залепен като сянка до лявото си рамо телохранител, стоеше Нашият Домакин.

Той беше висок, слаб, с остри черти и изискан на вид. Лицето му беше осеяно с бръчки около очите и устата. Блестящо белите му зъби бяха малки, а кучешките — изключително заострени, което му придаваше донякъде хищнически вид, подсилен от къса, черна, изпръскана в сиво коса и докарана със спрей до идеална форма. Забелязах, че реверите на двуредния му фрак бяха направени от леко грапав плат, а не от показна коприна и че всички копчета на жилетката му бяха закопчани.

До рамото му стоеше госпожата, слаба жена без сутиен, с леко възбудени цицки и повдигната нагоре коса, която носеше рокля по тялото и без рамене, която трябва да струваше повече, отколкото повечето хора изкарват за шест месеца. Знаех ги от снимките им, както по очите му разбрах, че и той ме познава от мои снимки. По лицето му се появи полуусмивка, а после той завъртя реостата за чар докрай, до прегряване, полуусмивката се превърна в гостоприемно, топло изражение и той ни подкани с глава да се приближим.

Отправи към Ашли бързо кимане с глава, придружено с бързо блясане на зъбите, сякаш за да каже колко се радва и е възхитен, че тя е успяла да дойде, и я предаде на жена си с онзи вид професионално, хоризонтално стискане на ръка, обичайно за хората, свикнали да посрещат дълги опашки по приемите. След това ме фиксира с бебешките си виолетови очи. Да, приятели, имаше пурпурни очи. Знам, хората нямат пурпурни очи. Затова предполагам, че носеше лещи. Защо ли? Не питайте, защото не знам. Но те му придаваха отличителна вълча осанка в съчетание с острата, сресана назад черна и посивяваща коса, гъстите вежди и тънките, остри черти. Зачудих се дали носът му не е студен и влажен, но потиснах желанието си да разбере това.

Той ме погледна право в лицето с немигащите си очи, които дълбаеха моите, а хладките му, сухи ръце притискаха моята дясна длан като сандвич и дългите му пръсти на аристократ стигнаха до пулса на китката ми.

Точно в този момент изръмжа с един от онези по принцип неопределими акценти от европейски тип:

— Аз съм Стефан Саркисян и съм истински възхитен да се запозная с вас най-после. Лице в лице, полковник — довърши той след кратка пауза.

О, да, о, да, о, да. Сега говореше английски, но това беше... Гласът. Същият характерен, дълбок, мек, мазно мазен тон, който бях чул за първи път по клетъчния телефон на покойния и неоплакан ЯПР. Сега късчетата от мозайката дойдоха по местата си: той знаеше, че аз знам, че е изпратил екип свирепи руснаци да ме убият. И преценяваше как ще смея тази информация.

Добре, тъй като всичко това тече в забавен кадър, позволете да обясня какво Стефан Саркисян, известен още като Стив, който е доста умен, копелето му с копеле, беше успял да направи току-що.

Беше ме поставил в детектор на лъжата. Е, не такъв, дето Християните в действие използват, за да проверяват агентите си. Но ме преслуша също така цялостно, както в стол с ремъци около гърдите и китките ми и с гумени купички на пръстите.

Но го правеше ръчно. Проверяваше очите ми за онзи вид микромоментни колебания, които говорят за лъжливост на отговорите. Същевременно ръцете му проверяваха пулса ми, както и потта и осезателните реакции.

Перфектен ли беше моделът? Не. Но му го признавам — доста добре ме улови, без да го предвидя.

Но тук, приятели, е мястото, в което старата гума държи пътя; където отделяме Воините от другите състезатели и от мераклиите. Воинът, виждате ли, Винаги се Контролира. Контролира тялото си, контролира мисълта си, контролира цялата шибана ситуация. Когато парашутът ми откаже на девет хиляди метра — седем мили над онова, което старши помощник при оръдията Бъч Уелс нарича *terror firmer*^[2], — може и да съм изненадан от отказа, но не и от ситуацията. Защо ли? Защото вече съм тренирал как да действам. Поемам контрол и побеждавам отказа.

Когато тялото ми бъде потопено във вода с температура десет градуса *sans* водолазен костюм и все пак трябва да премина шестстотин метра през студените вълни, АЗ ЩЕ УСПЕЯ, защото ще контролирам тялото си; няма да допусна да измръзна. Дали мога да издържа цял час или повече? Отговорът, както вероятно се досещате, е едно кънтящо НЕ. Законите на физиката може да бъдат оспорвани и нарушавани с гола воля или адреналин. Но в края на краищата те са си природни закони, а природните закони не търпят постоянна промяна.

Тук и сега, в тази ситуация, с очите на Стив Саркисян, впити в моите, и с чувствителните му като на хирург ръце в очакване да доловят и най-малката промяна във физическото ми състояние, използвах всяка молекула на своето съществуване, за да ЗАПАЗЯ КОНТРОЛ НАД МИСЪЛТА СИ, ТЯЛОТО СИ И СИТУАЦИЯТА.

И така, отвърнах на погледа му, навел глава, за да скрия очите си като кобра и той да не види какво мисля, с абсолютно спокойна ръка; пулсът на китката ми и сърцето под контрол, бавни, както ги държа, ако съм на стрелбището и тренирам стрелба на осемстотин метра със снайперска пушка „Ремингтън PSS“, а едно погрешно тупкане на сърцето може да доведе до пропускане на целта. О, не — не му дадох нищо.

Казах:

— Удоволствие е и за мен да ви срещна лице в лице, Сирджик. Научих много за вас и вашата организация през изминалите няколко дни. От вашите служители може да се желае още много по отношение на ефективността и изчерпателността. Но една малка част от онова, което открих, помогна на мен и на колегите ми в Съединените щати.

Точно така, МОЙ ред беше да го сложа на килимчето и да видя как ще се държи. С неудоволствие трябва да съобщя, че Стивчо не беше обядвал. Как разбрах ли? Разбрах, защото наблюдавах изражението на лицето му. То се променяше така бързо, както онези шибани калейдоскопи от евтините магазини, с които си играех като дете. Онези, чиито форми се променяха, като завъртиш картонения цилиндър пред окото си. Е, изражението на Стефан Саркисян премина от очарователно към разярено, после объркано, ужасено и накрая осъзнаване, че току-що бях му направил един класически „ядец“ — всичко това за около половин секунда (нека отново ви напомня, че всичко е в забавен кадър).

Усмихнах се.

— Шегувам се.

Той знаеше, че не се шегувам. Виждах го по очите му. Очите наистина са врата към душата, приятели. И сред нещата, които те ми казваха, беше и това, че точно този задник нямаше душа. Никаква.

Но беше играч и си игра играта игриво.

— Така ли? — запита.

— Така — отвърнах.

Той ме хвана за ръката и в същото време се обърна към Ашли.

— Надявам се, скъпа моя майор Еванс, че нямате против да открадна полковник Марчинко за няколко минути.

— Не, господин Саркисян.

Той ме изгледа с виолетовите си очи, стисна ме зад лакътя и ме насочи към вратата в малко преддверие.

— Полковник...

Аз свих рамене.

— Това е твоето парти, Сирджик. Ако искаш да говориш, аз искам да слушам.

Той затвори вратата, облегна се на нея и се намръщи.

— Вече не използвам това име, полковник.

Направих бърз оглед. Вероятно в тази стая имаше предмети на изкуството за няколко милиона долара, а тя не беше по-голяма от десет на дванадесет метра. Очевидно този имаше добър вкус. Или поне декораторът му.

— Но сте кръстили фондацията си „Сирджик“.

— Това — каза той, като лицето му стана сериозно — е да ми напомня кой бях и откъде съм дошъл.

Замълча, сякаш търсеше правилната дума, макар че ми се стори от онзи тип хора, на които думите винаги са правилни.

— Полковник — каза той накрая. — Бих искал да ви изложа някои от реалностите на тази част на света.

— Слушам.

И слушах. Монологът продължи около четвърт час и би отнел прекалено много страници в тази книга, ако трябва да ви го пресъздам в пълния, нередактиран текст. Но позволете да се престоря за малко на спринтьор и да ви дам съкратената версия на казаното от него.

Той твърдеше, че в момента НПО^[3] играят нещо като официална роля в дипломацията и финансите, особено в зараждащите се икономики като тази на Азербайджан, и че като такава, той смяташе фондация „Сирджик“ равна на Съединените щати или на всяко друго правителство, като стане дума за насърчаване на дипломацията в кавказкия район, поради количеството пари, които той донасяше в района.

— Офисът — каза сериозно той — е като посолство. Моят шеф на персонала тук е равен на посланик. А предоставеното от нас — чуждестранна помощ.

Обясни, че като европейец разбира много по-добре от всеки във Вашингтон от какво има нужда Азербайджан, за да разработи природните си ресурси. Твърдеше, че американците, водени от пазара, работят за собствения си ограничен политически интерес, докато той и фондацията му опитвали да действат в интерес на целия регион.

Според него мисии като моята служеха само за разделянето на страната. Защо? Защото търгувах с военните, а в места като Азербайджан по-голямата част от населението гледаше на военните като на закоравели, брутални и репресивни, като връщане назад към дните на съветски контрол. Единствено НПО можели да подтикнат азербайджанците напред към двадесет и първи век, като насърчават „правилния вид“ (както той се изрази) контролирана пазарна икономика.

Изглежда ме загрижено, когато ми разказа, че знаел за проблемите ми с Военноморските сили и с Белия дом и как кариерата ми виси на косъм, и че всичко това било задълбочено от моя проблем с пиенето. Каза ми, че имало едно много добро място, в което можел да ме вреди, ако искам да спра пиенето, като никой във Военноморските сили няма да разбере нищо. Трябва да ви кажа, че Тони Меркалди беше мазал дебеличко информацията за хората, търсили нещо мръсно около *toi*.

Но предполагам, свършил е работа, защото, докато се усетя, онзи започна да намеква, че за мен може да има големи пари, ако желая да споделя с него част от „мъдростта“, както каза той, която получавах по време на посещенията си тук. Внимаваше да не споменава думи като разузнаване или шпиониране или пък нещо подобно. Всъщност трябва да ви кажа, че действаше плавно и опитно, напълно професионално. Това го правеше толкова шибано опасен.

Е, приятели, слушах го как трупа лайна във все по-висока купчина. И, разбира се, лайната бяха конски. До едно.

Аз обаче не възнамерявах да му казвам, че знам за връзките му с онези престъпни организации. Или за подозрението си, че използва своята НПО, за да пере пари. Или пък че го смятах за по-мръсен от всеки двуличен лайносмъркащ сфинктер, какъвто не съм срещал от много, много време. Знаех също, че е време да му поднеса от онези събуждания, дето да го поразтърсят. Но трябваше да внимавам. Ако не играех играта правилно, можеше да ме вземе на сериозно. А аз не исках това. Още не. Не докато не ми се удаде възможност да погледна дейността му съвсем отблизо, както и неговия офис. Не и докато не се сдобия с информация за него, докато не го сложа в кръстчето на оптичския си мерник и не д-р-ъ-п-н-а спусъка.

— Това е много интересно, Сирджик — казах. — Но всъщност хората като теб не могат да направят дори толкова, колкото би направила една диария.

Изглежда ме, сякаш съм луд.

— Но, полковник...

Не му позволих да продължи, а пристъпих напред, като го хванах за реверите и му позволих да надникне дълбоко в моята ВОИНСКА душа и му показах Воинската си гримаса отблизо и на лична основа.

— Виж... Сирджик — казах, — да вземем една шибана НПО като твоята фондация. О'кей, ти имаш икономическа сила. И познаваш някои хора, дето могат да дърпат конци. Но само толкова. Ти не можеш да правиш политика, защото нямаш зад себе си подкрепата на военните.

Направих пауза.

— Имаш няколко разбойници тук, няколко разбойници там, но те не струват и колкото едно лайно. А аз? Аз съм тук като шибан защитник на силата и мощта на Америка.

Вдигнах го, докато отлепя краката му от палубата, и го разтърсих като шаман кречеталото си.

— Виждаш ли за какво говоря, Сирджик? — запитах, като го разтърсих още малко. — Това е сила, шибаняк.

Той опита да се измъкне с гърчене, но аз го държах близо до себе си. Знаех, че говори френски, и затова му казах:

— Ебиен се, боклук.

Той ме изгледа, сякаш съм се побъркал.

— Какво?

— *Fut-on*. Такавай се отзад, заднико.

Разтърсих го още малко.

— Нека ти го кажа на руски. *Ёб твою мать*.

Той опита да се бори, като краката му тупкаха по пода, докато го държах. Но не мислех да го пускам. В никакъв случай.

Изгледах го със своята откачена, свирепа рокерско-гангстерско-изнасилваческа физиономия — онази, при която скръствам очи и бълвам слюнка, докато говоря.

— Изпратиха ме тук, защото съм шибан убиец, Сирджик.

Опита да се дръпне назад, защото се подмокряше. Опа. Не можеше да мръдне. Време беше да сложа кукичката. Той знаеше, че съм опасен. Това го разбрах по телесните му сигнали. Но сега трябваше да мисли, че съм пълен глупак, за да ме остави насаме да си върша работата. Отпуснах го, за да може краката му да докоснат пода, но продължавах да държа фрака му.

— А онова, дето ме ядосва истински, е, че казваш, че имам проблем с пиенето. Не знам откъде си го чул, но това не е истина, мамка му. Ясно ли е?

Главата му заподскача нагоре-надолу.

— Добре. Защото ти казвам, че следващия път, когато говориш за моя проблем с пиенето, Сирджик, който шибан проблем АЗ НЯМАМ И НЕ СЪМ ГО ИМАЛ, МАМКА МУ, ще ти дойда на посещение и ще те разкъсам на шибани парченца.

Понечих да го пусна и тогава, сякаш току-що бях си спомнил още нещо за казване, го придърпах още по-близо.

— Защото никой не ми казва, че имам шибан проблем с пиенето. Никой.

Вперих очи в него, за да съм сигурен, че приема съобщението ясно и чисто.

— Разбра ли това, Сирджик?

По лицето му ставаше ясно, че естествено, Разбрал Е. Осъзнаваше, че съм алкохолик, който отрича всичко; че не търпя да ми говорят за моите проблеми; и че когато ми говорят за тях, ставам войнствен и жесток. А от пулса му, който усещах през неговия фрак, схващах, че, мамицата му, изобщо не му харесва да го Е Разбрал.

След това дойде моят ред да го хвана за лакътя. Само че аз приложих малко истински свиреп натиск. Достатъчно да го накарам да изскимти.

— Сега, след като проведохме нашия малък разговор на четири очи, вероятно трябва да се върнем при дамите.

Ръгнах го в ребрата достатъчно силно, за да напукам хрущялите там.

— Моята е готино парче, а? А и твоята не е зле като за слива без цици. Що не си ги разменим, а?

Очите му съвсем пощуряха. Той се опита да се измъкне от хватката ми, но не беше възможно да го стори. Не и докато аз не решах да го пусна.

— И, Стив...

Той погледна към мен е изкривено от болка лице.

— Без сладки речи за мен тази вечер, нали? Аз, такава, си обичам правото на самостоятелност.

От изражението му разбрах, че не бива изобщо да се тревожа за това. Добре. Отворих вратата с лявата си ръка и го въведох през нея. Стъпалата му едва докосваха пода. Присъединихме се към мястото, където той посрещаше гостите. Неговата госпожа го изгледа неприятно за това, че я изостави. Но Сирджик не гледаше към нея. Той търсеше някого в тълпата.

Аз го дръпнах към себе си.

— Благодаря за разговора, *баклан* — прошепнах, а после го лизнах по ухото, както правят рокерите, просто за да засиля казаното.

Той се отдръпна рязко от мен, обърна се, извади от джоба си една кърпичка и потърка ухото си. Забеляза, че хората ни наблюдават, и притеснен натика кърпичката обратно в джоба си. Но сега беше извън ръцете ми и очевидно се чувстваше в по-голяма безопасност.

Пристъпи назад към двама от своите телохранители и застана между тях.

— Нашият разговор беше... много поучителен.

Изгледа ме с нескрито отвращение. Но беше изцяло Дипломатът, за когото считаше себе си, защото успя да стисне зъби и да каже:

— Идете и се забавлявайте, полковник.

Отдалечи се на метър разстояние от мен.

— Очаквам — каза през зъби, — че в близко бъдеще ще имаме възможност да се занимаем един с друг в... по-слабо посетена обстановка.

Стив Саркисян замълча и вдигна рязко глава, като ловен сокол, който току-що е забелязал сурово месо наблизно.

— Аз току-що реших да остана в Баку за обозримото бъдеще — казах, без да се обръщам към никого.

Виолетовите му очи отразиха светлината от полилея и трепнаха като брилянти.

— Има много работа тук.

— Право го каза, Сирджик — а аз казвам това: „Много задници има за убиване, но е малко времето.“ Така е, нали?

Той понечи отново да ми отправи калейдоскопичния си поглед. Но аз тръгнах, като на разминаване отпратих на госпожа Сирджик една свирепо развратна усмивка.

Ашли ме хвана за ръка и ме поведе към бара.

— Какво беше всичко това?

— Будалкахме се — отговорих. — Резултатът е едно на нула за мен.

Погледнах към другия край на големия азербайджански килим в синьо и червено под краката си, забелязах позната фигура и помахам.

— Хей, Ави...

Дребният израелец също помахам. Той носеше онова, което в Израел минава за парадна униформа, макар да е далеч по-непарадно от онова, което носят редовно някои от портиерите по Парк авеню. Но израелците винаги са били такива. Те предпочитат убиването пред коктейлите и униформата им отразява този факт.

Но по-важно от Ави беше присъствието на Мики, съпругата му. Тя е с петнадесет сантиметра по-висока от Ави — а и изглежда много по-добре от него.

Проправихме си път с рамене през тълпата и аз вдигнах Мики от пода, завъртях я, целунах я по двете бузи, а след това я представих.

Ави погледна одобрително майор Еванс.

— Вие, разбира се, познавате присъстващите — каза той непряко.

И когато Ашли отрече и намекна, че е оставена от посланичката извън социалните събития, Ави се ухили и разтвори широко ръце.

— В такъв случай позволете да ви кажа кой кой е и какво какво е сред величественния интелектуален елит на Баку — предложи с игриво пламъче в очите.

Ашли го прекъсна, като потупа с показалец мястото под дясното си око, което е френският начин да изразиш скептицизъм.

— Интелектуален елит на Баку? Това не е ли оксиморон, Ави? — запита тя.

Ашли и Ави разговаряха като стари приятели. Промуших се между двамата и им казах, че ще се върна след няколко минути, след като огледам къщата. Но първо потърсих облекчение — намерих го на бара. В големи количества. Застанал в края на залата със старомодна чаша с джин „Бомбайски сапфир“ с лед в лапата си, успях добре да озъркеля партито и да преценя нещата в къщата. Видях къде са поставени камерите. Отбелязах си вероятните местонахождения на скритите микрофони. След това се върнах спокойно по главния коридор към тоалетните, пъхнах глава и в двете, за да видя какво е разположението им (и шокирах до посирание една окичена с бижута тежкарка от хайлайфа, когато се появих от кабината до нея).

След това се върнах при бара за още един „Бомбай“ и за тактически оглед на залата. Не ми се наложи дълго да търся ритъма. Всъщност имах чувството, че гледам океана от мостика на голям кораб. Наблюдавах как потоци хайлайфаджии се движат нагоре-надолу из дългата и широка зала, за да са сигурни, че са се поздравили с възможно най-много хора, като при всеки се спираха по за няколко секунди — целувки по бузите, усмивка, съучастническо намигване, — а после ги оставяха в килватера си. Имаше и половин дузина ъглостоящи, дошли да ПДЗ — Просто Да Зяпат. Ето ги: поемаха всичко с жадни очи. Но не искаха да участват в партито. И затова оставаха близо до сигурността на стените и ъглите, като наблюдаваха отдалече. Имаше много политици и дипломати. Посланик Медисън например. Тя се появи като шибаната кралица на нощта и прекара много, много време в оживен разговор със Стив Саркисян, преплела пръсти в неговите, сякаш свири шибаната Лунна соната върху дланта му.

Наблюдавах лицата им, докато си играеха на пипниръчичка. След това видях гримасата на лицето на г-жа Саркисян, докато тя

наблюдаваше съпругчето си и посланик Медисън да играят малката игричка.

Разбира се. Еврика. Очевидно беше от лицето ѝ. Съпругата знаеше, че Стивчо получава и нещо странично. Малко... външна помощ... от нашия благосклонен извънреден и пълномощен посланик Марибет Медисън.

След това, като си поигра на наеби-пръстче и вероятно докара Стивчо до добра, твърда ерекция, госпожа Медисън продължи из стаята като професионалист, показвайки зъболекарското ръкоделие за десет бона в устата си и циците си за двадесет бона на всички и на всеки. Не мога да си кривя душата. Тя беше спокойна и изискана както сенатор по време на предизборна кампания, усмихваше се и приказваше, като си пробиваше път из тълпата, заобиколена от агенти от дипломатическата служба за сигурност, облечени във фракове, наредили се в груб ромб, за да ѝ разчистват пътя.

О, голяма работа беше.

Но нямах време да се възхищавам на нашата добра посланичка, защото исках да спра зъркели върху присъстващите тази вечер професионалисти. Откъде разбрах, че са професионалисти? Разбрах го точно както го бях разбрал във фоайето на хотел „Гранд Европа“: защото самият аз съм шибан професионалист, а един професионалист може да познае друг такъв.

Пък и не ми трябваше дълго време, за да ги открия. Стив Саркисян беше изкарал телохранителите си на пост. Водеше си ги от Париж и си ги биваше. Имаше и селяндури. По-точно ТС — трио селяндури — в зле скроени официални костюми, които се ръгаха натам-насам с лакти и рамене, сякаш притежаваха къщата. По движенията им съдех, че очевидно работят за „Сирджик“ и имаха за задача да наглеждат *тоi*, макар че не се справяха много добре.

Другите двама плаващи агенти бяха истински професионалисти. Единият беше съветски човек — по-точно пенсиониран генерал-майор от КГБ на име Олег Лапинов. Носеше цивилни дрехи, беше обръснал главата си и приличаше почти на злобен мистър Чист^[4] с пухкавите и прилични на топки памук вежди и гъстия бял мустак. Но все пак познах лицето му дори от направените преди десет години снимки, които ми бяха пратили по факса от Разузнавателното управление на Министерството на отбраната. И да ви кажа, Олег съвсем не беше

мистър Чист. Съвсем не. Той беше ИЛН — истински лоша новина. Вече имаше към седемдесет години, но все още очуканото му, кръгло и вечно червено лице си оставаше мутра на убиец. Като млад разбойник от КГБ е работил за чичо Джо Сталин и е правил така, че политически дисиденти да изчезват в Източна Германия малко след Втората световна война. По-късно е бил част от първата група от КГБ, проникнала в Прага точно преди съветското нападение в Чехословакия през 1968 г. През седемдесетте години беше ръководил лагери за обучение на терористи тук, в кавказкия район. През 1979 г. отговарял за елитния спецназ екип, убил президента на Афганистан точно преди съветската инвазия. През осемдесетте години беше ръководил безскрупулно политиката на изстребление срещу ръководителите на афганистанските муджахидини.

Сега се появяваше още веднъж — този път като главен съветник в Кремъл по въпросите на петролната политика в бившите републики. Което ще рече, че неговата работа беше да подреже дърветата тук, в Баку, така че да падат в посока, полезна за Москва, а не за Вашингтон или някой друг. За тази цел, според слуховото разузнаване на ЦРУ, той бил човекът за връзка на Москва с *лаврушники*, което на жаргона на КГБ означава грузинските, азербайджанските и арменските мафии. Казваше им доколко да събират дан, или рекет. Определяше колко от *тусовката*^[5] могат да си откъснат. Или поне така ми беше казал Джим Уинк, когато го питах за противниците си в Баку.

И къде беше Олегчо? Той ми играеше контра. Ако аз отида надясно, той свиваше наляво. Ако аз дръпнех ляво на борд, той дърпаше дясно на борд. Тръгнеш ли напред, той беше като мое огледало. Като два магнита с обърнат поляритет. Реших да се позабавлявам с него, но преди да успея да направя нещо, един от парижките охранители го издърпа от тълпата и поведе към ъгъла на залата, в който стоеше Стив Саркисян със сериозно изражение на вълчата си мутра.

От стойката на Олегчо разбирах, че не обича да го викат. Е, това е то характерът. Генералите, били те от КГБ или от САЩ, обичат да дават, а не да получават заповеди.

Е, жалко, Олег. Сега поне знаех кой носи звездите на раменете му. И така, докато наблюдавах, компанията на Олег и Стив се увеличи с втория представител на тежката категория за вечерта, една кльоцава

иранска торба за боклук на име Али Шерафи, чиято мрачна външност и чисто черни дрехи, гъста тъмна брада и мазна коса го правеха да изглежда като ислямски фундаменталист-гробар. Кое то всъщност не беше далеч от истината.

О, да. Разпознах Али Шерафи по снимките от Разузнавателното управление на Министерството на отбраната. Като млад „студент“ Алито участвал в превземането на американското посолство в Техеран. Но тогава е бил толкова студент, колкото и сега. Всъщност Али Шерафи беше един от първоначалните членове на войнствената организация на аятолах Хомейни, Сепак е Пасадран — Иранския революционен корпус. Твърдеше се, че не го обичали в Техеран. Според данни от миналата година той опитал да вдигне преврат срещу иранското правителство, защото смятал, че политиката на сдобряване със Запада е зла и антиреволюционна. Но все още сред моллите имаше негови закрилници и според разказите от иранските източници те го спасили от затвор и го изпратили в нещо като заточение, за да действа като „експерт по селското стопанство“, да преговаря с правителствата от кавказкия район във връзка с подобряването на износа на зърно за Иран.

И ако вярвате на точно тази версия, за вас имам отлично парче имот до океана. То е край Гренвил, Ню Мексико^[6].

Тук имаше нещо гнило — а дори не се намирахме в Дания. И тъй като съм от хората, които си задават въпроси, исках да разбера какво беше това нещо. Но нямаше да го правя, като минавам през тълпата. Щях да го правя, както вече знаете, чрез навлизане във враждебна територия, в този конкретен случай офиса на Стив Саркисян, за разузнаване; промъкване; надничане; бързо оглеждане; последвано от скоростно взломно влизане и светкавично изчезване.

Ако изучавате тези книги, ви е известно, че от опит знам — хората като Саркисян са от онези манияци, дето изразходват стотици хиляди долари за охрана, но си оставят компютрите в офисите включени и незащитени с парола. Касите в офисите им се заключват с най-модерните електронни ключалки, но те пъхат важни документи в куфарчетата си. Преди обаче да предприема какъвто и да е набег във вражеска територия, трябва да се отърва от триото селяндури.

Как ли? Като използвам хитрост; подвеждане; машинация? Не, трябваше ми нещо по-... изтънчено. Трябваше ми свирепо отклоняване

на вниманието. Както и малко гореща информация.

[1] Ново (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи с израза *terra firma* (твърда земя). *Terror firmer* означава по-твърд терор. — Б.пр. ↑

[3] Помните, че това са Неправителствени Организации. ↑

[4] Персонаж от реклама на препарат за миене на чинии. — Б.пр.

↑

[5] Сборище, калабалък (жаргон). — Б.пр. ↑

[6] Ню Мексико е щат без излаз на море. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Поради което се върнах при Ави и под прикритието на любезно ухажване на Ашли го питах дали има представа къде е офисът на нашия домакин. Ави ме изгледа с един от онези погледи, дето говорят: „ти не говориш сериозно“, но като разбра, че не се шегувам, ми прошепна необходимото. Признавам им на хората като Ави, че си гледат работата сериозно. Изражението върху лицето на Ашли показваше, че и тя иска да участва в тази малка операцийка. Но ѝ отпратих бърз отрицателен поглед. Тази екскурзия трябваше да бъде соло. Ашли остана недоволна от новината, но като професионалист я прие така, както се очакваше.

Време за представление. С информацията в ръка (добре де, в главата ми, но се изразявам образно) нападнах бара и поисках от бармана водна чаша, пълна с джин „Бомбай“ с лед. След това засърбах достатъчно шумно, за да предизвикам неприятни погледи от хората, които Ави наричаше „кой кой е“, и нервни намръщени физиономии от другите от категорията „какво какво е“ около мен. След това поех с рамо напред (като продължавах да сърбам) към забележително дългата шведска маса, около която взех да лъкатуша, поисках (и получих) огромна порция тестени неща, полусуров ростбиф, хайвер от белуга, пушена каспийска есетра и винаги популярната картофена салата на майонезена основа, възлюбвана от всички в този регион.

Взех една от огромните колосани ленени салфетки, подредени в края на масата, развих я, разтърсих я с една ръка и я затъкнах в яката си, за да не покапя нищо по вратовръзката си и да не постъпя като неджентълмен. Набутах водната си чаша джин в купчината идеално подготвени спагети карбонара точно по средата на чинията ми. След това грабнах голямо и много *au jus*^[1] парче ростбиф и вкарах повечето от него в устата си, преди кръвта да покапе — оп, покапа по брадичката ми.

Както и да е. Аз продължих да си дъвча, докато, балансирайки тежката чиния донякъде неловко и кимайки и усмихвайки се през

цялото време, се върнах към центъра на стаята, точно посред тълпата облечени в черно тузари, хайлайфаджии и политици.

Където и започнах да вечерям. Споменах ли съм, че не си бях направил труда да се сдобия с прибори? Е, не бях. И така, водейки учтив и същевременно пълен с рискове разговор с всички и всеки по пътя си, започнах да вдишвам всичко на чинията си с пълна пара, като кимах, усмихвах се и смърках храната си, като през цялото време гледах как гостите около мен се разпръсват ужасени.

Защо се разпръсваха ли? Защото не искаха да бъдат опръскани от храната, която вдишвах.

Да, вдишвах. Да, буквално.

Вижте, както онези от вас, които са били с мен от самото начало, знаят, аз прекарах младостта си като видиотен редник от Групите, което е стенографският начин да кажеш Групите за подводни диверсии или ГПД. Там, като член на Втори (след никого) взвод на Евърет Емерсън Барет към ГПД 21, имах за задължение да правя необходимото нашият взвод винаги да се храни заедно. Това невинаги беше възможно на кораба през шестмесечните ни плавания. Вижте, на корабите в движение съществува закостеняла кастова система. (Мамка му, даже и на корабите на котва има закостеняла кастова система.) И тази кастова система поставяше нас, жабоците, на най-ниската степен на хранителната верига. Което означаваше, че ние спяхме, къпехме се, серяхме и ядахме единствено след всички останали, включително морските пехотинци. А вие знаете какво отношение имат жабоците към морските пехотинци, нали?

Не? Ами жабоците си умират от любов по Заблудените деца на Чичо Сам^[2]. Те обичат да ги правят на пихтия с цвят каки. Обичат да бършат подовете с тях. Схващате.

Та по въпроса с яденето, фактът, че бяхме ПДКЛ^[3], означаваше, че не можехме да се храним в група, а трябва да се примъкваме един по един на която маса в столовата за редници се отвореше място. На старшина Барет това не му харесваше никак и затова направи доста силен намек, че аз и един моряк от Втори (след никого) взвод, господин Мъгз, трябва редовно да прочистваме една маса в столовата, за да може целият взвод да се храни заедно.

Двамата с господин Мъгз разработихме следния жабарски, но недооценен метод. Вземахме си чиниите, отрупвахме ги с храна —

конкретният ѝ състав или съотношение не беше от значение, стига количествата да бяха големи — и сядахме да се храним. *Sans* прибори. *Sans* маниери. *Sans* абсошибанолотно никакво цивилизовано поведение. Например не мина много време, за да се науча да изсмуквам грах през носа си и да мляскам спагети пак оттам. Ако това не отвратеше останалите на масата дотолкова, че да се махнат, ги трогвахме, като се секнехме в кафето на другия и го изпивахме. Желаният резултат се забави само няколко дни. Всъщност на края на първата седмица в морето аз само трябваше да вляза в столовата за редниците и да си взема табла, и веднага две шибани маси просто се освобождаваха — дори и от морските пехотинци.

Мога да ви съобщя, че изкуството на смученето на спагети през свирепия ми нос е като карането на велосипед: научиш ли се веднъж, е лесно да започнеш пак дори след много, много години.

И така, аз вървах през тълпата. Не трябваше много време — десетина минути, — докато моето отклоняване на вниманието започна да дава резултат. Разбира се, преструвах се на невинно агънце. Възприех озадачено изражение, когато категориите „кой кой е“ и „какво какво е“ се топяха пред мен. Накрая притиснах в ъгъла една жена в сапфиреносиня вечерна рокля с голи рамене, покрита с диаманти, от онези от модните списания, дето струват по десет долара парчето. Е, убийте ме, но не разбирам защо тя ме гледаше така странно. Искам да кажа, какво му беше толкова лошото десет сантиметра спагети, от които капеха сурови яйца и сирене, да стърчат от лявата ми ноздра?

Е, щом тая ще ми реагира по този начин, аз пък просто шмръкнах неприятните за нея спагети, сложих пръст на другата ноздра, за да я запуша, и изчистих излишните яйца и сирене чрез издухване (о, извинете, госпожо) върху пищното деколте на роклята.

Посегнах, за да избърша яйцето, но омазаните ми ръце направиха още по-голяма поразия.

Нейното мъжленце, ниско и кръгло човече с лице като един мой познат булдог на име Тифи, пристъпи между жена си и мен със зачервено и обидено сплескано лице и каза нещо. Аз не го разбрах. Мисля, че говореше турски. Е, какво пък, мамка му. И гръцки да говореше, все тая.

Свих рамене, усмигнах се възможно най-широко, натъпках две грахчета в носа си и ги вдишах.

— Страхотна храна имат тук, нали?

Не последва отговор. Е, според наръчника за поведение, когато в разговора настъпи затишие, значи е време да тръгваш.

Видях друга цел в другия край на залата и се прицелих към нея.

— Мадам посланик...

Наблюдавах я, докато се приближавах. Макар да не я смятах за привлекателна, трябва да ви кажа, че разбирам защо имаше слухове от много години, че Марибет Медисън и Предводителят на Свободния свят са правили Животното с Двата Гърба (както е излюкарил Яго някога)^[4], когато първата дама е извън града, и госпожа Медисън намери начин да остави съпруга си милиардер в Тексас, за да посети приятеля си Бил Минета във Вашингтон. Тя е висока, добре сложена (дори прилична на статуя) и има присъствие, типично за четиризвездните генерали, шефовете на фирми от класациите на списание „Форчън“ и доайените от Парк авеню. Проблемът беше там, че под изкусно изработения и добре поддържан слой аристократичност и очевидно богатство се виждаше далеч по-плътен слой друго нещо; тъмен, лъжовен, а може би дори жесток характер, който я правеше — поне за мен — зла, отвратителна и противна.

Докато се приближавах, тя ме наблюдаваше с онзи вид изсушаваща пениса насмешка с приповдигнати вежди, от която някои мъже наистина остават импотентни с дни. Но лицето ѝ потъмня от гняв, когато осъзна, че гледа към човек с далеч по-дълготрайна ерекция от тази на Клинтън. Това стана, когато посланичката видя *moi* в цял ръст: изцапаната салфетка, натъпкана под брадата ми, чашата „Бомбайски сапфир“ с мазните отпечатъци от пръстите ми, забита в спагетите, и многобройните късчета храна, затъкнати в лицевото ми окосмяване. Шибаното ѝ изражение беше дори по-калейдоскопно от това на Стивчо. Докато наблюдаваше всеки мърляв детайл от външния ми вид, лицето ѝ се промени: неудоволствието се видоизмени в антипатия; антипатията се преобрази в отвращение. А отвращението стана проста, студена омраза.

Аз, разбира се, не обърнах внимание на това. Усмигнах се — със зъби, покрити със смачкан хайвер — и избърсах яйцата от носа си.

— Ебати и готиното парти, а?

Това я изкара от равновесие.

— Вие сте пълен срам за страната си — просъска, като бавно и внимателно отстъпи, за да увеличи разстоянието между нас. — И аз ще направя необходимото във Вашингтон да научат за това ваше... представление.

С тези думи се извъртя на пети и се отдалечи, а нейните охранители разделяха тълпата, за да може тя да избяга.

В отговор свих рамене, вдигнах мърлявата си чаша с джин и я пресуших, като оставих доста голямо количество да потече от страни на устата ми, по брадичката, през брадата и в яката. Обърсах лицето си с ръкав. Тая игра я играех вече половин час и откровено казано, започваше да ми ОМРЪЗВА. А да не споменаваме факта, че почистването на всичката мръсотия от ушитото по поръчка сако щеше да ми струва добрата стара майка и добрия стар баща. Но да вървят по дяволите разходите. Аз получавах и желаните резултати, или по-точно, тълпата тузари нарочно ме пренебрегваше и се обръщаше настрани, ако се приближа.

Искате още доказателства, че моят номер мина? Добре, точно сега, както ви говоря, триото селяндури, които Стив Саркисян беше изпратил да ме наблюдават, спира визуалния контакт с мен. Всъщност бяха изгонени от стаята от госпожица Ивана, която сега ме наблюдаваше с нескрита омраза. Аз ѝ помахах с ръка и ѝ изпратих оцапана с храна целувка. Тя реши да не обърне внимание на усмивката на мърлявото ми лице, изви се върху глезените си, които наподобяваха тези на мис Пиги, и се отдалечи.

Питате за Стив Саркисян? Проправих си път дясно на борд. Той беше потънал в разговор с посланик Медисън. За нейното емоционално състояние съществува тюленски технически термин. Той е „ликае газ“. Тя му четеше шибано конско. И познайте какво: той слушаше. Ето какво правят с нас катеричките, приятели. Катеричките ни бият по главите. А Стив Саркисян беше очевидно бит с катеричка по главата, когато става дума за Медисън, защото просто клатеше глава нагоре-надолу като онези кученца, дете се виждаха по задните стъкла на колите от едното време.

След това съвсем внезапно посланик Медисън приключи — приключи със Стив и с програмата за вечерта. Събра около себе си

своите охраняващи подчинени и изчезна в нощта, като го остави да стои на място като глупак и да пръска слюнки.

Реакцията му, когато разбра, че го наблюдавам със събрани очи, беше да извика Олег Лапинов и Али Шерафи до себе си и да махне към мен. От изражението на лицето му отсъдих, че вероятно казва нещо негативно за мен.

Или може би не. Но каквото и да беше казал, бившият генерал от КГБ не го хареса. Той клатеше голямата си обръсната глава в несъгласие. Опита да прекъсне Саркисян, като вдигна големия си, дебел пръст пред лицето на арменеца, но биде срязан с бърз поглед, който си беше направо страшен.

Слабичкият иранец гледаше с насмешка на лицето си. Стоеше, сприхаво скръстил ръце на гърдите си. От стойката му разбирах, че каквото и да казваше или да опитваше да каже руснакът, Али Шерафи не го приемаше. Той беше на страната на Стивчо.

Тогава руснакът се обърна с налято от гняв лице, отдръпна се от тях и закрачи към изхода. Вероятно за да потърси камиона с водката. Али Шерафи сложи и двете си ръце на раменете на Стив Саркисян, прегърна го и го целуна три пъти в стила на арабските терористи, обичаен за хора като Ясер Арафат и Абу Нидал. Коего ми се стори донякъде странно, защото иранците не са араби.

Е, каквото и да си говореха, то нямаше абсолютно никакво чикиярско значение за мен. Или поне не в момента. Защото бях постигнал каквото исках: моите сенки-биячи бяха снети от случая. Значи време беше да започвам работа.

Всичко по реда си: разкопчах ципа си в движение (няма нищо по-добро от този начин да накараш хората наистина да вникнат в героя, когото играеш) и се втурнах към кенефа, като цепех през тузарите по пътя си. Мъжкият таковалник се намираще от външната страна на дългия коридор, някъде по средата между фойето и залата. Представляваше онова, което моите приятели от Западна Леле Мале^[5] наричат дведупков скъпарски клозет: две кабинни и мивка. И имаше външна врата, която се заключва с резе.

Един джентълмен със сума ти панделки по фрака вече слагаше ръка на топката на вратата. Аз го потупах по рамото (като оставих

петна от пръстите си), посочих разкопчания си цип и го избутах от пътя си.

— Ще се забавя — казах.

Вътре поставих чинията в мивката, затворих резето, а после проверих дали вратата се е затворила надеждно. Не исках мистър Мърфи да ме прекъсва.

Включих хронометъра на малкото си часовниче за големохуести хора, отворих дясната кабина, качих се върху бидето и отворих малкото прозорче с матирано стъкло, а после измъкнах през него голямата си словашка зурла. По дяволите — точно под рамката имаше гъсти бръшляни. Аз завъртях прозореца така, че да се заглави зад лозите, промъкнах главата и дясното си рамо през отвора и опитах да отместя зелените листа.

Те не се отместиха. Но аз успях да се промъкна. Насилих лявото си рамо през прозореца и се заех с гъстия бръшлян, който стоеше пред тесния прозорец на тоалетната като затворническа решетка. С две ръце рязко дръпнах настрани двойката по-дебели от хуя ми стебла, които ми пречеха. Мамка му — не бяха просто по-дебели от хуя ми, но и потвърди — като шибана стомана. Но аз съм силен майкоосквернител и дебели или не, ги отместих достатъчно, за да мога да пъкна главата си между тях и да направя бърз оглед.

Два метра под мен имаше дебел, тъмен жив плет. Отвъд него — широка поляна, която стигаше до линията от дървета зад външната стена на къщата. Извих глава и се огледах за камери. Изглежда, съм отпуснал ръце, докато вниманието ми беше насочено другаде, защото шибаните стебла се измъкнаха от ръцете ми, рязко се върнаха и хванаха главата ми здраво, като в средновековен позорен стълб.

Но аз не вдигам двеста килограма по 150 пъти дневно за нищо. Хванах двете неприятни стебла и като се напънах, ги отместих и освободих главата си. Загубих доста кожа от бузите и ушите си, докато се измъкна, но какво пък, мамка му, това бе просто кожа.

Добре, да минаваме към план Б. Затворих прозореца, скочих на плочките на пода, отидох в лявата кабина, отворих прозореца и проверих дали има нещо, което да пречи. Тук имаше по-малко бръшлян — повече ластари и по-малко дебели като хуй стебла. Измъкнах раменете си през прозореца, измъкнах и останалата си част и застанах, отчасти скрит от буйната растителност, на тесния перваз.

Сега наистина можех да огледам. На около два и половина метра над мен се виждаше подът на тесен балкон. А ето там, на двадесетина метра, на ъгъла на сградата, една наблюдателна камера се въртеше от стената на къщата с гъстите храсти през широката ливада към покрития с чакъл паркинг и отново насам.

Отброих секунди в главата си, докато наблюдавах как камерата изпълни два цикъла. Изчислих грубо, че имам тринадесет секунди да скоча или да се изтегля нагоре по бръшляна — достатъчно, за да се хвана за балкона, да се вдигна нагоре, да се изкача над парапета и да падна долу, преди камерата да се върне достатъчно, за да долови някакво движение.

Не, това не е много време. Но нямах повече. И така, наблюдавах и изчаках още един цикъл, а после внимателно, като сърфист, който изчислява момента, за да хване Голямата Вълна, вдигнах ръце, хванах стиска бръшлян, проверих я и като разбрах, че ще издържи тежестта ми, се измъкнах от прозореца, сложих крак на перваза и се вдигнах нагоре.

В който момент, разбира се, мистър Мърфи откачи всичките шибани ластари на бръшляна от шибаната зидария, аз загубих равновесие, краката ми се подхлъзнаха от перваза и паднах назад, по лице върху добре поливаната и гъста трева на ливадата от външната страна на спретнатото подрязания жив плет.

Ето добрата новина: не си счупих врата. Ето лошата новина: ударих земята достатъчно силно, за да се зашеметя, и изгубих броя на шибаните секунди, които изминаха при падането. С див поглед видях — неясно, — че камерата е стигнала апогея на своята дъга и се връща назад към мен.

О, проклетие, о, мамка му, о, майната му на Дики. Прикритие — трябваше ми прикритие. Което означаваше живия плет. Претърколих се, изправих се на крака и колене и се втурнах към храстите, които бяха гъсти и с малки зелени и пурпурни листенца.

И тръни. *Beaucoeur*^[6] тръни. Големи, дълги, бодливи, остри тръни. Гадни, пронизващи тялото, режещи кожата, причиняващи болка тръни.

О, наистина болеше.

Лежах тихо, като опитвах да не мърдам, защото при всяко помръдване биваше пронизвана някоя нова част от старото свирепо

тяло. По мен имаше забити толкова много неща, че приличах на някой от онези шибани мъченици от картините от Флорентинската школа от четиринадесети век. И не питайте как шибано се чувствах, мамка му.

Но познайте какво: не можех просто да си лежа тук и да търпя. Това не е НАЧИНЪТ НА ТЮЛЕНИТЕ. НАЧИНЪТ НА ТЮЛЕНИТЕ е да ПРЕОДОЛЯВАТ ВСИЧКИ ШИБАНИ ПРЕПЯТСТВИЯ И ДА СЕ ОПРАВЯТ.

И така, проклинайки тръните, се претърколих достатъчно далеч, за да успея да видя в какво положение е камерата. И после, когато тя се завъртя достатъчно далеч от пътя ми, започнах да броя (*хиляда, две хиляди*) и бързо и тихо се изкачих нагоре по стената на къщата и с нокти започнах да се набирам нагоре, нагоре, нагоре (*три хиляди, четири хиляди, пет хиляди, шест хиляди, седем хиляди, осем хиляди*) край прозореца на тоалетната. Пръстите ми напипаха ръба на балкона (*девет хиляди, десет хиляди, единадесет хиляди*), вдигнах се до брадичката си, набрах се и се прехвърлих над парапета от ковано желязо (*дванадесет хиляди, тринадесет хиляди*) и се строполих, безщумно, но напълно изтощен, върху хладните плочки на балкона.

По мен нямаше нещо, което да не ме болеше. Но както знаете, аз имам много особени отношения с болката. Болката е създадена, за да разбирам, че съм жив. А в този момент знаех, че съм съвсем жив. Колосаната ми бяла риза вече не беше нито колосана, нито бяла. Е, да, беше малко изцапана с храна. Но сега по нея имаше и петънца кръв. Сакото ми беше пробито и разкъсано в местата, където се бе закачило в бодилите. Изцапаният от тревата панталон също беше разкъсан.

Но това бяха само козметични глупости. Срязванията и охлузванията зарастват бързо при дълго потапяне между топли бедра и достатъчно доктор „Бомбай“. Проверих изминалото време на часовника си. Показваше 00:02:01, откакто бях заключил вратата на тоалетната. Господи, как лети времето, когато човек си прекарва добре.

Посегнах и развързах обувката си, извадих шперцове, проверих дали стигащите до пода стъкла на вратите не са свързани с охранителната система, и след като се убедих, че не са, се захванах за работа.

00:02:57. Вътре — без проблеми. Леко затворих вратата зад себе си и се огледах. Бях влязъл в нещо като хол. Нямаше аларми, детектори за движение и нищо интересно. Забелязах светлина под двойната врата

в далечния край на стаята, където и отидох внимателно (не се позволява скърцане на паркет).

Проверих дясната врата. Не беше заключена и затова я откряхнах съвсем малко. Чух шума от партито долу. Струнният квартет свиреше Моцарт доста добре.

О'кей, въпросът беше къде, мамицата му, съм тръгнал. Знаете ли, във всичките екшъни, дето Холивуд ви ги пуска на екрана, Добрият просто абсошибановинагилютно отива в щаба на Лошия, или в неговата тайна бърлога, или каквото и да е то, мамицата му, без да е получил и грам тактическа информация за разположението на проклетото място.

Е, това в реалния свят е известно под името конски лайна. Хората като мен не обичат да работят без информация. Безсмислено е.

Поради което бях питал Ави дали знае къде е офисът на Стив Саркисян и Ави, какъвто си е потаен, измамен и напълно изчерпателно работещ разузнавач, ми беше казал (с прекрасния си израелски акцент) „пъври еташ, чеерно единадесет“.

„Чеерно единадесет?“ — питате.

Да, чеерно единадесет. Както мен Ави Бен Гал използва цветовия код на английските специални сили, за да укаже физическото местонахождение в постройките.

Казвате, че сте забравили как действа цветовият код на английските специални сили.

Е, да ви таковам таковата, слаба памет имате. От какво сте болни бе, мамицата му, проблеми с концентрацията ли?

Добре, ще обясня. Но това е последният път, мамка му. Цветовият код на английските специални сили е начин за обозначаване, с който ние, тюлените (и мнозина други специални оператори), определяме къде се намира нещо в определена постройка, без да е труден за разбиране или объркващ. Всички постройки се разделят на четири части. Задната е черно, предната — бяло, лявата откъм вас е зелено, а дясната е червено. И така, като гледате към центъра, наслагвате часовник. Та когато Ави ми каза, че ще намеря офиса на Стив Саркисян в чеерно единадесет, ми казваше, че трябва да се насоча към най-задния ляв ъгъл на къщата.

Значи, след като мъжката тоалетна се намираще на около една трета от пътя откъм десния борд на къщата, то аз знаех къде трябва да

отида. Завих наляво и тръгнах по коридора.

Трябва да призная, че човекът, който се е казвал Сирджик, имаше вкус. Мраморният под беше покрит с още красиви азербайджански килими, с богати антични фигури в яркочервено, тъмносиньо и нежни рисунки. Стените, високи три метра, бяха направени така, че да изглеждат като стар избелял камък. По тях имаше огромни персийски дървени порти и тесни антични вратички от арабско маслиново дърво, с инкрустирани красиви фигури от седеф, окачени така изкусно, че изглеждаха, сякаш висят в пространството без опора.

Но аз не бях тук, за да се възхищавам на шибаната гледка, а да извърша взлом. И затова започнах да обръщам по-малко внимание на декора и повече на околната среда.

00:03:29. Коридорът отиваше наляво. Погледнах зад ъгъла, да проверя дали е празен — празен беше. Пристъпих напред. Пред мен имаше антична двойна врата от облицован, изчистен от чворове орех. Инстинктивно пробвах сложно украсената дръжка. Заключение. Потърсих ключалка, за да отворя проклетата врата, но такава нямаше.

И в този момент забелязах шибаната клавиатура в стената, вдясно от касата на вратата. Електронна ключалка. Копелето беше инсталирало електронна ключалка.

Е, аз мога да шунтирам електронни ключалки — ако имам необходимото оборудване. Но тази вечер имах само своите шибани шперцове. Поклатих глава изумен и се огледах, за да видя откъде, по дяволите, наднича мистър Мърфи, защото знаех, че кучият син е някъде наблизо. Часовникът отброяваше секундите, а аз не правех нищо. Това не беше Добра Новина.

Има една мъдрост на войната със специални методи, дадена ми преди много години от Рой Хенри Боъм, кръстник на всички ТЮЛЕНИ. Бях отишъл да го видя във Флорида, за да получа малък жабешки съвет за проблем с един тесногъз тризвезден генерал. Седяхме в един бар на кея, около миля и половина от неговата къща, галехме двойка бири и аз го попитах небрежно как той решаваше проблемите, когато е попаднал посред пълно тактическо осиране.

Цитирам Рой: „Чуй, заднико, когато мистър Мърфи те мушка в задника, трябва да му го върнеш възможно най-бързо. Просто направи един шибан ЖП прелез и решението ще ти дойде.“

Аз изгълтах бирата си и поръчах по още една.

— ЖП прелез ли?

Рой плесна чашата си върху масата толкова силно, че всички в целия шибан бар се обърнаха към него. Той изчака всички да се обърнат обратно и изграка:

— Вие, негодните, лайномозъчни, тънкохуести попови лъжички, не знаете нищо, а, мамка ви? Да, ЖП прелез. Спри, да ти го начукам, огледай се, мамка ти, и слушай, шибаняк такъв. И ако отделиш малко шибано време, за да си поемеш дъх и да оцениш ситуацията — а обикновено за това не трябва много шибано време, — ще разбереш как точно да изтакваш такованите таковачи.

Както виждате, Рой е много прям. И съветът му винаги е добър. И така, спрях да се мотая. И се вгледах във вратата — истински. И се заслушах в звуците на класическата музика, които се носеха по празния коридор, за да освободя мозъка си от напрежението на момента. И шестнадесет секунди по-късно решението на моя проблем ме зяпаше в добрата стара свирепа мутра.

Аз бях гледал с капаци на очите. Бях се фиксирал върху ключалката. Е, ключалката да върви на ключайната си. Когато се вгледах, ама истински, осъзнах, че вратите на офиса на Стив Саркисян се отварят навън. Аз бях гледал право в шибаните панти на вратата, но не ги бях видял, докато не отстъпих, не си поех дълбоко дъх, не последвах съвета на Рой.

[1] Сочно (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи с абривиатурата MCUS (*Marine Corps, United States* — Морска пехота на Съединените щати). — Б.пр. ↑

[3] По-Долу от Китово Лайно. ↑

[4] Виж „Отело“, първо действие, първа сцена. ↑

[5] Така ние, тюлените, наричаме Западна Вирджиния. ↑

[6] Много (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

00:03:15. С връхчето на единия шперц развих винтовете на пантите. Сложих ги в джоба си, отворих вратата, без да смущавам механизма на електронната ключалка, и после отвътре б-а-в-н-о я върнах обратно (горе-долу) на мястото ѝ.

Това беше лесно. Огледах се из офиса. Тъмно беше, но отвън влизаше достатъчно светлина и виждах доста добре. А когато отместих пердетата докрай, видимостта се подобри още малко.

Нагласил беше офиса в стил, наподобяващ френските крепости. С много ръчно гравирани дървесина и богати килими. Присъстваше и типичната за Вашингтон стена в стил „О, мамка му, страшно важен съм“, на която се виждаха надписани снимки на Стив Саркисян, стиснал ръцете на цял сбор от световни предводители. Но аз не бях тук за гледката. Намирах се тук, за да събирам информация. И не мислех да го върша съвсем изтънчено. Спомняте си, че исках да пораздрусам добрия стар Саркисян. Затова се насочих към неговото бюро и като открих, че е заключено, го поразкъртих с един удобен нож за писма.

Разрових се из чекмеджето. Имаше клетъчен телефон — същия модел, който бях взел от ЯПР. Помислих си да го прибера, но се отказах. Имах един от телефоните на Стив и не ми трябваше друг. Но навътре в чекмеджето пръстите ми напипаха дискета. Плъзнах я към себе си, а след това я огледах. Нямаше етикет, но я взех въпреки всичко.

Прерових останалата част от офиса, но не открих нищо интересно. Накрая разрових шкафа, приятна изработка от осемнадесети век от френски орех. И там нямаше много неща. Намерих половин дузина бележки, надраскани на руски, и ги напъхах в джоба си. И друга дискета, която също прибрах, и топче листа с бланката на фондация „Сирджик“ — дебели, скъпи листа от „Картие“ в Париж. Но по принцип този офис беше място за показ, не работа. Нямаше папки, нито кореспонденция, нито нищо. Дори чуках по стените, но не намерих скрити отделения.

Е, в разузнавателния бизнес понякога онова, което не намираш, е също толкова важно, колкото намереното. А в този пример бях научил, че Стив Саркисян или държи всичко при себе си другаде, или пък не работи кой знае колко много в офиса.

Само че... имах неприятното усещане, че пропускам нещо значително. Точно както пред вратата, гледах с капаци. Седнах на ръба на бюрото и оставих мисълта ми да се рее.

Точно тогава осъзнах какво пропускам и пропускам, и пропускам. Протегнах ръка в мястото за краката под бюрото на Стив. Там, където го бях видял, без да го забележа, стоеше тънкото му куфарче от черна кожа. Извадих го, сложих го на бюрото и го разгледах, като прокарах пръсти по изглеждащата като пръскана кожа. Господи, шибаният куфар беше от крокодил. Натиснах шифровите ключалки с пръсти, но те не се отвориха. Е, времето изтичаше и нямах настроение да се будалкам, затова взех ножа за писма, откъртих месинговите планки от рамката на куфара и отворих капака.

Вътре имаше четири топчета листа. Прегледах горното и видях, че е фотокопие на официален документ на правителството на САЩ. Заглавната страница носеше печата на Съвета за националната сигурност и гриф „СВРЪХСЕКРЕТНО“.

Това привлече вниманието ми. Разлистих десетте страници на доклада. Не ми трябваше много време, за да разбера, че това е проект на документа с подробностите за нашите преговори за нефтопровода, който Съединените щати искаха да изградят между Баку и Турция, и описваше нашето обявено и необявено отношение спрямо Иран, Русия, Армения и Азербайджан.

Документът даваше поглед към нашия начин на действие, резюмираше евентуалните ни позиции за отстъпление, по недипломатично пряк начин представяше политическата ни оценка за района и за играчите от региона. Очевидно, не беше писан от хората в Щатите, защото прозата не беше достатъчно безхарактерна.

От датата на заглавната страница разбрах, че това е чернова на ранен етап. Но ранен или не, документът нямаше работа в куфарчето на Стив Саркисян, освен ако той не беше шибан щабар от Съвета за национална сигурност, какъвто всички знаем, че не е.

Прелистих другите три документа. Един представляваше чернова на дълга паметна записка от посланик Медисън до държавния

секретар, в която се подсказваха начини да се използва фондация „Сирджик“, за да помогне за постигането на целите на Америка в региона. Ето лошата новина: записката не беше писана от посланичката; тя беше на бланка на фондацията. Ето добрата новина: на последната страница беше залепено листче. На него пишеше:

Най-скъпи мой, това няма да лети за Вашингтон и затова ще трябва с уважение да откажа да ти позволя придвижването му по какъвто и да е начин. Но не мога да чакам да те видя отново и се надявам, че отрицателната ми реакция към тази чернова няма да развали това, което имаме.

М.

Добре, значи фактът, че посланик Медисън може да отдели личния си живот от професионалния, слагаше точка в колоната „плюсове“ в дневника, който нося в главата си. Това, заедно с жетон от долар и половина, я прави голяма работа и би я качило в метрото в Ню Йорк. Бързо разгледах останалите документи. Имаше дълъг, подробен документ, написан на език, който не можах да разшифровам. Имаше и някакъв окончателен доклад, общо дванадесет страници, написан на кирилица, с печати, навярно „СВРЪХСЕКРЕТНО“, в горната и долната част на всяка страница.

Прочетох скоростно десетте страници от проектодокумента на Съвета за национална сигурност. По дяволите — шибаният документ съдържаше достатъчно сурови разузнавателни данни, че да разкрие един от най-свещените ни източници на разузнавателна информация и неговите методи. А притежаването на такъв документ, приятели, е непозволено. Всъщност направо си е незаконно, защото разкриването на свръхсекретни материали (и това е официалната дефиниция) „може основателно да се очаква да доведе до изключително сериозни щети за националната сигурност на Съединените щати“.

И когато се причини някоя изключително сериозна щета за националната сигурност на Съединените щати, аз получавам зелената лампа да стрелям и плякосвам и да не вземам абсолютно никакви пленници.

Да погледнем какво стана през последните два дни. Няколко души бяха убити. Няколко негодници, които работеха за Стефан Саркисян, опитаха да убият *moi*. А сега откривам, че същият този Саркисян не само има като почетни гости във фондация „Сирджик“ двама убийци от световна класа (Олег Лапинов и Али Шерафи), но притежава и документ, заради който би влязъл в затвора, ако беше в Щатите и ако ФБР знаеше това.

00:05:59. Мамка му — как лети времето, когато човек се забавлява. Бързо навих докладите и ги напъхах в джоба на самото си. Прерових куфара, за да съм сигурен, че в него не са скрити и други секретни материали. Нямах — но взех останалите писма, записки и бележки, написани на английски, френски, кирилица, азербайджански и арменски и нещо като фарси, просто за да съм сигурен.

Затворих празния куфар и го пъгнах под бюрото. Ако това, което бях направил досега, не разтърси Саркисян, значи нищо не би го разтърсило. Никой не обича да разбият дома му. Особено хора като Стивчо. Особено когато откраднатото е ценна информация, която той вероятно с много усилия си е набавил.

Но за да съм сигурен, че той ще разбере кой е сторил стореното, взех лист от дебелия бланк „Картие“ от шкафа, взех химикал и надрасках „Здрости, Сирджик. Да ти го начукам“ и го оставих в средата на бюрото, точно в десетката. Надявах се, че ще долови някакво значение в поставянето на листа „в десетката“.

00:06:34. Леко затворих вратата и завих винтовете на пантите, промъкнах се обратно по коридора, излязох на балкона, спуснах се по бръшляна, върнах се в кенефа и излязох от него в 00:07:24. Честно казано, някога бих постигнал много по-добро време, но все пак като за човек с толкова драскотини, олющена боя, подбивания и смачквания, колкото имам аз по калниците си, ставаше.

Очите на Ави, Мики и Ашли се разшириха, когато се отправих през претъпканата зала в посока към тях, а тълпата ми правеше път. Може би заради кръвта, яйцата и хайвера по ризата ми; може би заради разкъсания на коленете и изцапан от тревата панталон. Може би заради... е, нямаше значение. Метнах ръка около рамото на Ави, а другата — около това на Ашли и прошепнах доклада за обстановката в сбит вариант.

Майор Еванс беше недипломатично пряма.

— Посрани боже! — каза, с което привлече няколко погледа.

Ави Бен Гал не издаде нищо. Вдигна очи към мен и запита почти беззвучно:

— Ще ми дадеш ли неамериканските документи?

Замислих се върху това. Ето ви най-основното правило за събирането на информация на Свирепия: НИКОГА НЕ ДАВАЙТЕ ОРИГИНАЛЕН ДОКУМЕНТ, ДОРИ НА НАЙ-ДОБРИЯ СИ ПРИЯТЕЛ. Особено ако е единствен екземпляр.

— Какво ще кажеш да ти направя ксерокопие утре?

— Няма проблем — каза израелецът и сви рамене. — Но колкото по-скоро, толкова по-добре.

Той млъкна, а после сложи дланта си на кръста на жена си и я подтикна към вратата.

— *Yalla*, Мики, да се прибираме. Да тръгваме.

Ави и Мики поведоха. Аз и Ашли ги последвахме. В другия край на стаята стоеше Стив Саркисян с подобната си на кукла от витрина съпруга, окачена на ръката му, и тънеше в дълбок разговор с Али Шерафи. Въпреки това ни забеляза — и държането ми сега, което беше нормално. По лицето му веднага си пролича, че е разбрал, че пак са го прецакали — добре, — а от погледа му стана ясно, че не обича да бъде прецакван. Никак даже.

Предполагам, че съм бил в някое от настроенятия си, при които трябва да ме спират, за да не убивам отново, защото, като минах пред него, не можах да се въздържа и да не потупам скромно мърлявото си сако на мястото на вътрешния джоб, където се виждаше леката издутината от документите. След това дискретно посочих тавана с грубия си показалец, за да посоча къде бях си играл преди малко. След това му показах среден пръст, за да знае, че за мен е номер едно.

Лицето му избледня. Изражението му стана абсолютно убийствено. Не може да се опише по друг начин. Повярвайте ми, познавам убийствените гримаси, а очите на Саркисян говореха за убийство. Той пристъпи към нас. Но не можеше да направи нищо, не и в тази тълпа от отбраното общество. Не и без да издаде истинския Стив Саркисян. Задникът, който дружи с танга и хладнокръвни убийци. Прекалено добър професионалист беше, за да го направи. Виждах как опитва да се успокои: да се съвземе, за да може да остане външно спокоен. Доста усилия му трябваха, но накрая се овладя. И все

пак погледът му, докато преминавахме през вратата, ми каза, че този епизод не е приключил. Още не. Още дълго време не.

ЧАСТ ВТОРА
ВРАГЪТ НА МОЯ ПРИЯТЕЛ

ГЛАВА 11

Това дълго време приключи в 08:40 на следващата сутрин. Чух го — глуха експлозия, която разтърси прозорците на хотелската ми стая, докато използвах осигурения срещу подслушване спътников телефон и засекретяващия факс, за да изпратя на генерал Крокър доклад за дейността си и свръхсекретните документи, които бях взел от куфарчето на Стив Саркисян. Веднага, щом влязох, след като Ашли ме остави, му се обадох във Вашингтон, за да му кажа какво съм открил. За щастие повече се ядоса на моите новини за намирането на големия ХУИ^[1], отколкото, че предизвиках онова, което посланик Медисън вече беше описала по телефона като увреждащ отношенията дипломатически инцидент, предизвикан от пиян и неконтролируем офицер от Американския военноморски флот, т.е. *moi*.

Председателят изстена. Да, приятели, наистина изстена. След това въздъхна. Не бях го чувал да прави нито едното, нито другото досега.

— Ти наистина ли взе документите? — запита, сякаш искаше да чуе друг отговор.

Казах му отново, че съм ги взел и че са в мен.

Гласът ми беше последван от продължителен и некомфортен период на мълчание. След това генерал Крокър ми нареди да му изпратя пълен доклад за обстановката. Искаше и мнението ми за отношенията между Али Шерафи, Олег Лапинов и Стивън Саркисян. Искаше пълни подробности — какво съм направил и точно как съм го направил.

— Искам и най-дребното детайлче, по дяволите, и нищо да не пропускаш — е начинът, по който ми го каза.

Когато свършихме разговора, трябваше да навра своя голям ХУИ, документа на руски, ръкописната записка, черновата на фондация „Сирджик“ и моя доклад, във факс-апарата и да ги изпратя директно в осигурения срещу подслушване отдел в неговия кабинет, където той щеше да ги разгледа веднага сутринта.

Изпълнението на искането от страна на Председателя ми отне цялата нощ. Отместих поглед от факса, като чух тъпия удар. Дори и на фона на включения климатик разбрах, че чувам звука от значително парче силен експлозив. Пет секунди по-късно самият хотел се разтърси леко от последващото сътресение. Отидох до прозореца и надникнах навън. Гледката беше страхотна — в посока югозапад, като центърът на града се простираше пред мен като ветрило. Стаята се намираше на деветия етаж — достатъчно високо, за да се виждат очертанията на града на фона на небето. В мъглявата далечина се виждаха светлосините води на Каспийско море.

От лявата ми страна, в позиция към десет и тридесет, видях гъст мръсночерен облак, който се издигаше в утринното небе, в онази част на стария град Баку, в която се намират много от дипломатическите жилища и резиденции. Гадният цвят на дима потвърждаваше предположението ми, че съм чул шум от експлозив. По форма и разпространение — в края на краищата това беше Баку, без вятър, а само жегата — напомняше на първоначалните стадии на експлозиите на коли-бомби, каквито съм виждал в Ливан, Северна Ирландия и Турция — само някои от страните, в които мистър Мърфи ме е насочвал към неподходящото място в неподходящото време.

Като малко отклонение позволете да заявя официално, че ненавиждам колите-бомби. Те са прекалено непредсказуеми, по дяволите. Е, и аз съм ги използвал, например оня път, в края на осемдесетте години, когато успях да изпаря главния бомбаджия на „Ислямски джихад“, докато той се придвижваше в северна посока по малка уличка на име „Фарид трад“ до старата сграда на ЮНЕСКО в Бейрут. Понякога това е единственият начин да удариш целта и да направиш всичко да прилича на местно изпълнение, а не на изпълнението на тюлен от Военноморския флот на САЩ. Но проблемът при колите-бомби е, че те предизвикват големи количества от онова, което Пентагонът обича да нарича съпътстващи разрушения, т.е. невинни (или поне не виновни) цивилни. В Бейрут например улучих своята планирана цел. Но в същото време бяха изпарени още шестнадесет други души — истински кофти случай на НМ/НВ^[2].

Но войната сама по себе си е мърляв бизнес. Тя не е прецизна. Не можете да обявявате война с гласуване или с тревоги за „съпътстващите разрушения“, защото ще бъдат убити повече от

собствените ви хора — и ще направите по-малко трупове от хората на врага. Трябва да осъзнаете, че да убиеш във войната няколко цивилни от хората на врага или случили се там цивилни, или нещастници, озовали се на неподходящо място в неподходящо време, е по-малкото зло, защото сте унищожили целта си, с което сте спасили живота на много други хора. Идеално? Съвсем не. Но това е морален избор, с който аз например мога да живея и наистина живея.

Обадих се в американското посолство за доклад по обстановката. Да, знам, че там съм персона нон грата. Но не се обадих на регионалния служител по сигурността или в кабинета на посланика, нито пък на Ашли. Обадих се до морския пехотинец на пост номер едно, обясних кой съм и попитах дали знае нещо за експлозията, която и двамата бяхме чули току-що.

Настъпи известна пауза, когато направи връзката с името ми. След това, тъй като беше морски пехотинец и се интересуваше повече от решаването на проблемите, отколкото от политическите игри, ми отговори, че „не, сър“. След това каза:

— Изчакайте само секунда, сър.

И ме остави да чакам. Две минути по-късно се включи в линията и каза, че според неговия сканиращ уред инцидентът е свързан с израелски дипломат и че трябва да прекъсне, защото командирът му, главният сержант на взвода, възнамерява да премине на повишена бойна готовност в посолството. Тъкмо бях сложил слушалката върху телефона, когато тя позвъни отново.

— Марчинко.

— Дик, обажда се Ашли.

— Какво има?

— Ти добре ли си?

— Да, защо?

— Твоят приятел...

Имах само един приятел в Баку и той не беше Стив Саркисян.

— Ави.

— Ави. Току-що ми докладваха, че колата му била причакана, когато тръгвал от апартамента си на път за израелското посолство.

О, това не беше добра новина.

— Убили ли са го?

— Не знаем. Тук всичко е доста объркано. Израелското посолство затваря. Ние също.

— А къде е избухнала бомбата?

Тя ми каза. Затворих телефона, преди да успее да каже друго, взех един пистолет и бронезилетка и се понесох към вратата.

Отворил я бях, когато осъзнах, че имам да изпратя по факса единадесет страници.

Има мигове, когато да изпълняваш задълженията си е болезнено — и този беше такъв. Но животът е съставен от приоритети, а да изпратя материалите до председателя беше над всичко друго.

Свърших с излъчването и тъкмо заключвах документите в сандъчето, когато телефонът позвъни отново. Протегнах ръка и взех слушалката.

— Дик, обажда се Ави.

Мога да ви кажа, приятели, че рядко през своя живот на война, унищожение и смърт съм бил по-щастлив да чуя нечий глас.

— Ави, какво стана? Казаха...

— Аз съм добре, добре съм — гласът му затрепери леко, — но шофьорът ми е мъртъв, а Мики има нужда от медицинска помощ. Спешно.

О, мамка му, о, по дяволите, о, ад.

— Какво стана?

— Някакви *b'nai zonim*^[3] сложили експлозиви в кола на една пряка от нас. Ние живеем на улица „Абас Сикхат“, която е еднопосочна, не можем да завием, докато не излезем на проспект „Азадиг“. Това е единствената отсечка по пътя за посолството, която не мога да променя. Взривиха я, когато минахме през кръстовището. Точно там, от лявата страна на улицата, има голяма стена — някаква голяма фирма — и стената засили ударната вълна.

Израелецът си пое дълбоко дъх.

— Те знаеха какво правят, Дик. Операцията беше не по-лоша от нашите в Ливан срещу „Хизбула“.

Спря, за да си поеме дъх отново.

— Но Мики беше с мен тази сутрин — искаше да пазарува в магазина на посолството и седеше в лявата страна на колата. — Той замълча за малко. — Мики не е добре, Дик. Никак не е добре.

— Какво мога да направя? Къде искаш да бъда?

Той въздъхна силно, а след това заприказва с картечни залпове.

— Добре, искам да правиш онова, което обсъждахме помежду си. Онова... нещото... на юг. Убеден съм, че това, което се случи сега, и снощната случка са свързани. Помниш ли снощи? Сещаш ли се за какво говоря?

Намекваше за стореното от мен на фондация „Сирджик“.

— Помня, Ави, помня — не се опасявай за това.

— Не получих материалите, Дик. Пази ги при себе си, докато се върна.

Той спря така внезапно, сякаш бяха прекъснали линията, и чух как опитва да се овладее. Когато се успокои, въздъхна дълбоко и продължи:

— Виж, след два часа има самолет за Тел Авив и ако проклетият лекар, който я лекува, успее да я стабилизира, ще поемем случая. Аз ще завзема първата класа в самолета и ще я използвам като болнична стая. По дяволите, Дик, двадесет и осем години без драскотина и сега това. Това... Това...

Изведнъж енергията го напусна и той се изтощи. Пресуши. Остана празен.

Не се изненадах. Той беше в шок и я караше на адреналин, който тъкмо беше спрял да бълва. Сега сякаш едва събра сили да прошепне:

— Дик, трябва да ги грижи, каквито може да получи само у дома. Трябва да я закарам у дома. Трябва да я закарам у дома.

Има моменти, в които думите не вършат работа. Този беше от тях. Аз се сетих за мислите си от преди малко за съпътстващите разрушения и внезапно осъзнах, че и този медал си има две страни: страната на изпращачите, от която обикновено се намирам аз, и получаващата страна, в която се намирах сега. Не е весело да си на получаващата страна. И това е колосално слабо казано.

— Ави...

— Знам, Дик — прекъсна ме той. — Знам. Довиждане, Дик. Дръж ме... как му викате... в течение. Имаш ми номера в Херцлия.

И телефонът замлъкна.

Е, може и да ви се стори коравосърдечно, но аз не седнах и не се замечтах за добрите моменти, които бях имал с Ави и Мики Бен Гал.

Вместо това се захванах за работа с онази диктувана от жаждата за мъст енергия, която намирам в стресови моменти. Съставих списъци със съществено важна информация, необходима за тайните ни удари, и направих оценка на целите. Разгледах спътниковите снимки, които Чушката ми изпрати по осигурения срещу подслушване факс. Изчислих разстоянията с помощта на един апарат „Магелан“ за глобално позициониране, както и папката с аеронавигационни карти от Картографската агенция на Министерството на отбраната, които нося със себе си. И с помощта на лупа разгледах в детайли чертежа на мястото, което щяхме да посетим — чертежи, които Джим Уинк беше изровил от архивите на ЦРУ и изпратил по факса.

И четиринадесет часа по-късно, плюс-минус няколко минути, бях произвел нещо, което смятах за ефективна и в разумна степен мърфиустойчива мисия. Подадох страниците на Бумеранга, Пачия крак, Нод и Скапания Ранди за одобрение, защото в този квартет старшини се съхраняват десетилетия боен опит от реалния свят. Наблюдавах как атакуват оперативния ми план, за да търсят пробиви в него, да открият неговите слаби страни и да го направят по-добър и смъртоносен. Отворих минибара, изпих една бира, а после влязох в спалнята, легнах върху одеялото и затворих очи за кратък боен сън.

Събудих се от телефона, който избръмча до лявото ми ухо. Потърках очи и погледнах към луминесцентния циферблат на часовника си. 04:12. Преспал бях шест и половина часа. Шумната музика от хола на апартамента показваше, че моите старшини още работят по плана на операцията.

Претърколих се и хванах слушалката.

— Марчинко.

Чух гласа си да ехти по линията, сякаш бях в камера.

— Дик, обажда се Ави. Чуваш ли ме?

Чувах го — всъщност казах му, че чувам поне шестима души.

— Как е Мики?

Той мина направо на темата:

— Умря преди два часа, Дик. Нищо не можеше да се направи.

Понечих да кажа нещо, но Ави ме прекъсна.

— Виж — каза, — знам как се чувстваш и в момента за мен това е голямо успокоение. Но трябва да я погребем днес преди залеза, а след това ще остана тук за тридесет дни траур.

— Аз ще взема самолет, за да дойда при теб, та ако трябва сам да го карам, Ави, мамицата му.

— Не — каза той. — Стой където си. Да довършиш онова, което започна. То е най-важно. Аз ще се погрижа за кучите синове, които я убиха. Мога да се справя. Знам кои са и ще се оправя с тях.

— По дяволите, Ави...

— Свърши си работата, Дик — продължи той. — Свърши си работата, а аз ще свърша моята.

С тези думи затвори.

Не знам колко време седях на ръба на леглото, загледан в прозореца. Познавах Мириам Бен Гал почти две десетилетия. Гледал съм как растат децата ѝ, как се женят и се сдобиват със свои деца. Заспивал съм на кушетката в нейния дом и съм се събуждал, покрит с ръчно плетено одеяло, с което тя ме е завивала. Смеели сме се заедно. А сега някакво неизвестно танго беше взривило кола, пълна с мощни експлозиви, и прекратило живота ѝ.

Само че въпросното танго съвсем не беше неизвестно, поне според мен. Бях видял убийствената гримаса на лицето на Стив Саркисян, когато Мики и Ави и аз и Ашли излязохме от приема във фондация „Сирджик“. Знаех, че съм го предизвикал. И знаех дълбоко в душата си, че каквото и да е алибито му, той е човекът, изрекъл думите, дали ход на плана за този... инцидент. Дали ги е казал на Али Шерафи или на Олег Лапинов, или на друго от своите танга, не беше от значение. Знаех само, че е той е дал командата, убила Мириам Бен Гал.

И така, въпреки думите на Ави името му влезе в списъка с екзекуциите, който нося в главата си.

Но за момента това беше всичко. Един от критичните моменти във Войнството е да продължаваш напред. Ако човекът от твоята плувна двойка бъде убит, ти продължаваш напред. Не седиш и не подсмърчаш, или не пускаш сополи, или не се разчувстваш и разреваваш. Отмъщението за неговата смърт си го изкарваш върху враговете си. Убиваш ги. И колкото повече от тях убиеш, толкова повече отмъщаваш за Воинския дух на своя приятел. Убиване е онова, което и той би направил за теб. Убиване е и онова, което Ави искаше да направя за него. И затова убиване е онова, каквото предстоеше. Нажеженият ми до бяло гняв щеше да изгори враговете ми, боклуците,

убили Мириам Бен Гал. **НЯМАШЕ ДА СЕ ПРОВАЛЯ:** щях да ги изстребя до един.

[1] Хартиена Улика за Измама и, разбира се, произнася се „хуй“.

↑

[2] Неподходящо място й неподходящо време. ↑

[3] Това е изразът на иврит за кучи синове. Буквалният превод е „синове на курви“. ↑

ГЛАВА 12

Изнизавме се от Баку точно в 00 часа, като криехме присъствието си в издъхващите камиони на Араз. Чакал бях цял ден, за да чуя реакцията на генерал Крокър на моите послания и да получа нови указания. Но не получих от него нито дума — нищо. Позвъних на личния му номер, но някакъв официално звучащ адютант ми каза, че е на среща и не могат да го прекъсват. По пладне имах чувството, че ме будалкат. И затова, малко преди да тръгнем, му изпратих едно съобщение в стил „Ако няма други указания“, като обясних сбито, че отивам да разузная един район, от който вероятно действат танга и представляват категорична опасност за мен и хората ми. Обясних, че операцията би отнела два-три дни. Съобщението ми завършваше с факта, че той няма да може да се свърже с нас, докато не се завърна, за да ми каже как иска да действам във връзка с изпратените от мен материали.

Когато излязох през вратата, бях получил пет съобщения от Ашли Еванс, до едно обозначени със „Спешно“, но ги накъсах в кошчето. Не отговорих. Не исках да знае какво щяхме да правим, а не желяех да я лъжа. Колкото по-малко знаеше за намеренията ми, толкова по-добре би било за кариерата ѝ.

Пътувахме с малко багаж, защото Бумеранга и Нод вече бяха се погрижили за пренасянето на оборудването ни в един район от десет акра, обрасъл с гъсти трънаци и в удобна близост с шосето, откъм азербайджанската страна на границата с Иран. Самата граница беше укрепена. Имаше пасивни и активни датчици и въпреки че е възможно да бъдат преодоленни, ние щяхме да поемем пътя на най-малкото съпротивление и да минем по вода. Момчетата ми бяха обучавали стрелците на Араз по основи на операциите по вода и затова на оцапания с нефт пясък на брега на три километра от азербайджанското пристанище Астара лежаха две надуваеми лодки.

Благодарение на разузнавателните снимки от Чушката и чертежите на стария подслушвателен пост, които получих от Джим Уинк, успях да изградя следния план на мисията:

- С надуваемите лодки щяхме да заобиколим Астара. Пет километра южно от града щяхме да излезем на брега до линия високи далекопроводни стълбове. Пиколото и Бъч щяха да се върнат на азербайджанска страна на границата, където да чакат в малка крайпътна къща на приятелски настроен азербайджанец на име Махмуд, в предградията на морския град Шакхагач. Открили бяхме тази къща по време на обучителните си сесии с Араз и тя се превърна в нашия официален хол. Осигурявахме на Махмуд обилни количества американски гущери, а той ни осигуряваше чинии с кебапчета и пилаф, каси студена бира, литри горещо кафе и две койки, на които можехме да лягаме за боен сън.

- Междувременно четиринадесетчленната ни ударна група щеше да влезе навътре в сушата през гъстата растителност на дюните, после да се изкачи нагоре от морето, успоредно на виещ се поток, към хълмовете, които иранците наричаха Куе асбинаси.

- Щяхме да установим таен наблюдателен пункт преди зазоряване и да наблюдаваме лошите през целия ден. Щяхме да ги преброим, да си отбележим с какво се занимават, да проверим оръжието им и да разберем движенията им.

- След това, като се стъмни, щяхме да се пъкнем в лагера, да им прережем гърлата, да им вземем пръстови отпечатьци и да ги фотографираме, за да проследим кои са, да приберем всичко, което можем да носим, и да поставим експлозиви, за да унищожим мястото. После щях да се обадя за лодките и щяхме да се спуснем по хълма много по-бързо от качването ни нагоре, да се измъкнем преди зазоряване и да се върнем в Баку точно навреме за един продължителен, горещ душ и здрава закуска в ресторанта на хотела.

Чувствах се някак си некомфортно заради това, че трябва да изпълнявам мисията на два етапа с четиринадесетчасов промеждутък. Аз не обичам операции със спирания и тръгвания. Убеден съм, че операциите трябва да протичат като един-единствен нокаутиращ удар. Един силен, мощен, решителен, кинетичен замах отначало докрай. Но

нямах избор. Старата станция на ЦРУ се намираше на осемнадесет километра навътре в сушата — под осем мили — с постоянно изкачване през един от най-грубите терени, които Бог (и/или Аллах) е сътворявал някога. И така, бях вградил доста голямо количество Мърфи-време в операцията и моите старшини бяха се съгласили с това, защото знаеха, че ще имаме нужда от всяка секунда.

Причината да искате вашите старшини да поработят по плана на операцията е, че повечето от тях, ако струват нещо, са били там и са го правили много повече пъти от жълтия около топките младши офицер. Всичките ми старшини са вкусили кръв в боя. И няма терен, на който да не са водили бойни действия. Затова гледаха картите и снимките и разбираха незабавно, че старият подслушвателен пост се намира на надморска височина двеста и петдесет метра в една земна ниша от двеста на двеста метра, изчистена от камънаците с булдозери. Видяха, че лагерът е защитен от западната страна от един хребет, който на места достигаше хиляда метра. Знаеха, че на север имаше редица от назъбени стометрови скали, които правеха подхода от тази страна прекалено дълъг предвид оперативните ограничения и количеството оборудване, което си носехме.

Знаеха, че главният път от подслушвателния пост върви право на юг, през редица опасни нагънати дерета, които вървяха към сушата и към иранския град Нара върху високо плато, а оттам — към Ардъбил, където старото еднопистово летище на ЦРУ (надморска височина 1316 метра) все още се използваше от иранските военновъздушни сили.

Затова и те като мен бяха решили, че най-ефикасният начин да ударим тангата беше през незащитената задна врата, което означаваше придвижване от изток. А за да дойдем от изток, трябваше да определим времето за тази операция на два дни, а не един.

Но един етап или два, развързката щеше да е същата. Щяхме да раздробим обекта (и лошите) на добре познатите микрони, а след това да се чупим от град Додж.

Шестте сгради в обекта, изградени с тухли от сгурия, бяха изчистени от ЦРУ, когато то се изнесе от Иран малко преди шахът да избяга в изгнание през 1978 г. Но сградите останаха и ако се съди от

спътниковата снимка, която гледах, се използваша много добре от тангата от „Юмрукът на Аллах“.

На покрива имаше монтирани ултрависокочестотни и многовисокочестотни антени. Имаше и спътникова чиния. Бяха построили и две стрелбища от спецназки тип, едното двадесет и пет метра за пистолети, а другото — двестаметрово за стрелба с винтонарезно оръжие. Имаше и гладиатор на открито, и дупка за ръкопашен бой, като онези, дето съм виждал руснаците да строят в Афганистан. Имаше и редица джипове и камиони, които лошите можеха да използват за упражнения в стрелба по мишени — на уголемените спътникови снимки се различаваха попаденията на куршуми по стъклата.

Но най-силно ме възхитиха коловете, набити в земята на голямо колкото футболно игрище място. Стотици, хаотично разположени. Някои бяха небоядисани. Други — боядисани в бяло. Трети — в черно. Няколко пък бяха червени. Имаше и оранжеви.

Хората на Чушката знаеха, че тангата правят нещо лошо, но не разбираха какви са истинските им задачи. Това е така, защото повечето хора, които в наши дни работят за Чушката, са хлапета. Може и да имат големи дипломи, но са си деца. А повечето деца знаят за историята толкова, колкото едно лайно.

Какво общо има историята с много колове в земята? Ами нека ви разкажа нещо. Преди около двадесет години израелците решиха, че програмата за ядрени оръжия на Саддам Хюсеин ще произведе ядрено оръжие само след няколко месеца, и решиха да го спрат. И така, във високото плато на Синайския полуостров, над залива Акаба, близо до свръхсекретна израелска военновъздушна база, която наричаха Лунната долина, изградиха пълномащабен модел на ядрения реактор на Саддам в Тиувата, известна още като Осирак.

Е, те всъщност не изградиха цялата инсталация. Просто изградиха скицата върху платото. Направиха я от дървени колове с различно оцветени найлонови ленти, като тези, с които ограждат местопрестъпленията, за да обозначат очертанията на сградата, мястото на реактора, противоаварийната обвивка, охладителната кула и всички останали елементи на огромното съоръжение.

Израелците използваха лентата, за да могат пилотите да се научат да удрят точно определено място в Осирак по време на сухите

тренировки, които изпълняваха с инерционни учебни бомби. На края на сесията махаха лентите и на платото оставаха сума ти колове, набити на пръв поглед съвсем безредно. По този начин нашите спътници, които в онези дни прелитаха над района, не забелязваха нищо от значение. А израелците отидоха да изравнят Осирак със земята и осуетиха програмата за ядрени оръжия на Саддам за почти две десетилетия.

Затова в мига, в който видях коловете, разбрах какво правят лошите. Използваха ги, за да симулират цели.

Имах шест последователни снимки от Чушката — на тях цветните колове биваха размествани, от което се разбираше, че лошите работят по няколко нападения. Фактът, че най-последната снимка е отпреди дванадесет часа, също беше добра новина, защото не исках да правя Сон Тай, което ще рече да започна един набег, от който да изляза стиснал нечий хуй и без резултати. Тъ. Не. Исках да намеря кучите синове от „Юмрукът на Аллах“ и техните рускомутрести съветници там, където трябваше да бъдат — в проклетите си легла. Тогава щях да ги убия. До последния шибаняк.

ГЛАВА 13

01:02. Преходът до брега мина напълно и прекалено гладко. Сърпът на луната ни правеше почти невидими с почернените ни лица и черните униформи. Не загубихме нищо от снаряжението си. Никой не си навехна глезен и не разтегна колянна става. Това ме изнерви. Е, не трябваше да се притеснявам: мистър Мърфи обяви присъствието си три и половина километра навътре в сушата.

Бяхме си проправили път по каменистия бряг, скрихме следите си, прекосихме едно шосе, което минаваше успоредно на брега, и започнахме дългия преход нагоре по хълма. Вървеше се трудно. Топографските карти не показват неща като тръни, които разкъсват униформите. Или жегата. Или лазещите неща — в случая отвратителна смесица от обучени да нападат пясъчни бълхи, свирепи кафяви комари-кръвопийци, зловни конски мухи и жадни мушици, които ни правеха живота съвсем неприятен, защото никой не беше се досетил да донесе репеленти за насекоми. Но като тюлени и следователно привикнали с дискомфорта, натискахме напред, мъкнейки тридесеткилограмовите си раници, оръжието, вода и храна, без да мислим за ухапванията от насекомите, убожданията от тръните и тридесет и повече градусовата жегата.

Пачия крак беше челен дозор, а Нод — номер втори. В старото време Нод би броил крачки, за да знаем колко път сме изминали. Но сега, благодарение на безкрайните количества батерии и мрежата спътници за глобално позициониране, знаехме с точност до шест метра къде се намираме, колко път сме изминали и колко ни остава. Програмирах бях информацията в трите „Магелана“. Но също като топографските карти глобалните позиционни устройства ви показват само къде сте и къде отивате. Те не могат да се справят със ситуацията.

Беше 02:58. Доста добре бяхме напреднали — до момента. Пред нас имаше отвесна скална стена, около пет метра висока, която вървеше на север и юг, докдето ни стигаше погледът. Не беше показана на топографската ни карта. Не се виждаше и на спътниковата снимка. Но въпреки това я имаше.

Спуснах се на едно коляно, извадих картата и включих фенерчето си с червен светофилтър върху конкретния участък. *Nada. Virkis*. Очевидно, че тази скала не съществуваше. Да бе, точно така.

Дали носехме въжета за катерене? Не, не носехме. И затова трябваше да заобиколим.

Проверих отново картата. Около три четвърти километра на север от нас различих тънка, виеща се черта, която обозначаваше планинско поточе или ручейче, или уади, или каквото казваха на тези шибани неща в тази част на света. Свих очи и се вгледах по-отблизо в намачканата хартия, за да проследя поточето с показалец. Линията се виеше през хълмовете и се спускаше до Каспийско море. О'кей. Ще тръгнем към ручея. Ако скалата не свърши по-рано, ще се качим по бреговете му и после отново ще тръгнем на юг.

04:10. Отклонението ни отне ценно време. До зората оставаше по-малко от час и половина, а ние още се намирахме на три километра — малко под две мили — оттам, където исках да сме. Е, малко под две мили може и да не изглежда много. И ако вървите по Пътя в Апалачите^[1], даже и в най-трудните му участъци, това разстояние може да се измине за относително кратко време. Но същите три километра се превръщат в продължително, неприятно, изморително шибано ходене, когато си посред вражеска територия, работиш слепешката и опитваш да не вдигаш шум, който би разтревожил различните ирански военни, Революционната гвардия, иван и/или фундаменталистките групи танга, които е възможно по една случайност да са излезли, за да търсят хора като нас.

И така, продължавахме метър след метър, предпазливо през сухото корито на ручея, катерехме се по грубите камъни и си проправяхме път така, че да не оставяме от онези следи, които търсят граничарите.

Дали знаех със сигурност, че в района има вражески групи? Не, не знаех. Но нямаше да предполагам, че няма. Такива предположения убиват.

04:55. Небето бързо се променяше от черно в тъмносиньо. Кое то означаваше, че времето да се окопаем беше отминало отдавна. Аз не исках врагът да се събуди, да огледа района с бинокъл и да открие група гринговци, които се правят на невидими.

Сега, докато се опитваме да се скрием, позволете да ви дам кратък пример за трудностите по скриването в подобен терен. Той е следният: шибаняшки трудно е да го сториш.

В силно залесените райони можеш да използваш естествената гъста растителност, за да скриеш позициите си. Същото важи за джунглата. Гъстата гора помага много, защото позволява да се скриеш по-добре, като използваш естествените светлини — и сенки — в своя полза. Тук светлината по време на деня беше пряка и силна, а липсата на растителност щеше да затрудни маскировката.

Но съм виждал тюлени-снайперисти, дето успяват да създадат онова, което моите английски приятели в SAS наричат ЛС — лежащо скривалище, — на пясъчен плаж без нито едно шибано стръкче растителност в диаметър от шестдесет метра и го правят толкова изкусно, че нищо неподозиращите местни стъпват отгоре им.

И тъй като нищо не е невъзможно, и тъй като от време на време човек може да заблуди майката Природа, бях предвидил този проблем и си носехме разнообразни полезни материали.

Но първо трябваше да избира подходящото място за нашето скривалище. Свалих раницата си, оставих повечето от оборудването си на земята и започнах проучването.

05:14. Богът на Войната трябва да ме е наблюдавал тази нощ, защото след около девет минути лазене, катерене и набиране с мъки намерих една пещера, чийто отвор всъщност гледаше към стария обект на ЦРУ под тъп ъгъл и от разстояние от около три четвърти километър, с което мястото си ставаше идеален наблюдателен пост. Отворът на пещерата беше частично скрит от къси каменни издатъци и големи безформени скали, които увеличаваха възможностите за скриване. Спуснах се зад тези естествени прикрития, извадих уреда си за нощно виждане от калъфа, и огледах лагера на тангата. Нищо не се движеше. Претърколих се и надникнах в пещерата.

Доколкото виждах, тя беше идеална. Може би пет-десет метра в дълбочина, с таван малко над метър при отвора и стигащ до над два метра в по-голямата ѝ част и не повече от метър и половина в края. Пещерата беше широка три, може би четири метра. О, нямаше да ни е широко. Но пък щяхме да сме скрити и да наблюдаваме врага през целия ден. Пропълзях вътре за поглед отблизо. Прокарах ръка по стената. Беше хладна и суха. Добър знак.

На лакти и колене тръгнах по грубия под към задната част на пещерата, подпомогнат от очилата си за нощно виждане. Към средата на пътя нещо падна на врата ми. Инстинктивно замахнах към него. Късно: каквото и да беше то, ме ухапа до посиране. Плеснах го, мамицата му, но съборих очилата си за нощно виждане и те издрънчаха на земята. Шумът отекна леко и аз инстинктивно спрях да мърдам. След това бръкнах в колана и взех фенерчето с червения светофилтър, включих го и огледах пода.

Посегнах да взема очилата си от палубата. Но те мръднаха, мамицата им. Отдръпнах ръка и после внимателно посегнах и ги вдигнах за ремъка. Под тях забелязах един от най-големите проклети паяци, които някога съм виждал. Кой знае какъв беше на цвят, защото червената светлина правеше цветовете неразличими. Но имаше груб рисунък във формата на пясъчен часовник и диамант на гърба си. Лоша новина.

Вдигнах очилата и смачках шибания паяк с крак. Изведнъж осъзнах, че мъртвото гадно лазецо същество може да има приятели или роднини, и насочих лъча на фенерчето към покрива на пещерата, за да съм сигурен, че тук не гъмжи от други острочелюстни гаднярчета.

Видях само скали. Значи срещата между това малко копеленце и мен беше организирана от мистър Мърфи. Ухапаното не ме сърбеше, но усещах леко парене там. И започна да се надува почти веднага. Е, знам как да се оправям с ухапвания от насекоми: бръкнах в „банана“ на кръста си, намерих тампон с алкохол и изчистих ухапаното място с него, след което извадих добре използвана носна кърпичка от джоба си, с която превързах врата си, за да покрива лекия оток, и продължих напред.

05:22. Обявих пещерата за обитаема и започнахме работа. Сега небето беше в царствено наситен пурпурен цвят и блясъкът на слънцето започваше да намеква за себе си. Фактът, че се разсветлява, беше лоша новина. Но добрата новина беше, че нашата позиция се намираще на изток от лагера и всеки, който би погледнал в наша посока, щеше да получи доза слънце в очите.

Нямаше време за губене. Таймекса и Ранди измъкнаха от раниците си зебло, което опънаха в процепа между скалите, където щяхме да си вършим работата. Докато е тъмно, параванът, който не се

вижда на инфрачервено осветление, щеше да ни крие. Когато стане светло, щяхме да сме се маскирали достатъчно, за да го свалим.

Алигатора, Копача О'Тул, Найджъл и Гризача носеха камуфлажна мрежа за пустинята. Аз имах също такъв материал, като пончо, а също и сгъваеми пластмасови колчета. Бумеранга, Пачия крак, Нод и Чука имаха шанцови инструменти, с които започнаха бързо да махат камъните и пръстта до входа на пещерата.

05:38. Разположихме камуфлажната мрежа, като вкарахме в нея и няколкото магарешки тръни, които намерихме. Ако някой се доближеше, за да провери отблизо и на лична основа пещерата, щеше да разбере, че вътре има човек. Но отдалече — или през бинокъл — щяхме да сме невидими.

Въпреки че все още нямаше тридесет градуса, се бях изпотил напълно в униформата си. Клекнах, опрях гръб в прохладната скала и опитах да си поема дъх. Ухапването от паяка на врата ми се беше надуло до размерите на топка за голф и пареше адски под кърпичката. Езикът ми беше сух; чувствах се сякаш имам топка памук в устата, а ставите ме боляха.

Е, какво ново, нали? Дик и болката — идеална двойка, както ям и голям, или блато и тиня, или гонорея и диарей^[2]. Борех се с болката и жегата, и с внезапния хлад в ставите си и продължавах напред.

05:47. Беше светло, когато станахме готови да влезем в пещерата. Казах на Чука, Найджъл, Пачия крак и Мустанга да вземат първите две наблюдателни дежурства. Искях острите им снайперистки очи да наблюдават целта. Моите очи ли? Те бяха почти безполезни. Искам да кажа, че нещата бяха някак си извън фокус и започнах да виждам едно голямо поле от бели точки. Малки бели точки. Опитах да се отърся от тях, но не можех. След това опитах да стана, но краката ми не действаха.

Ранди Майкълс ме изгледа странно, докато опитвах да стана на крака. След това сложи ръце на раменете ми, за да не ми позволи да стана, коленичи и сложи дланта си на врата ми, като с пръстите си галеше кожата точно зад дясното ми ухо.

Плеснах го по ръката, за да я махне.

— И аз те харесвам, задник такъв, но не по тоя начин.

Голямата му, изпечена от слънцето, обръсната глава се наведе, за да застане нос до нос с моята. Забелязах, че мустакът му потръпна,

докато той говореше, и по някаква причина изведнъж това ми се стори абсурдно, гротескно, смешно. Насочих пръст към него и се засмях, но Скапания Ранди не разбра шегата. Не, беше си съвсем, съвсем сериозен.

— Скипере, ще ти стане много зле. Мисля, че имаш температура към тридесет и девет градуса.

Мустакът му пак мръдна смешно и аз се изкикотих и казах:

— Глупости.

Той не ми обърна внимание.

— Какво беше, скипере? Змия? Паяк? Скорпион?

Мустакът му вече трепереше жестоко, което ми се стори дори още по-смешно.

— Виж, Скапан...

— Да ти го начукам, скипере.

Той разви кърпичката, натисна ме настрани, извъртя главата ми така, че да вижда тила ми, и подсвирна тихо.

— Паяк — обяви той. — И то гаден и голям.

Завъртя ме — или поне така ми се стори, — стисна ме за колана и ме въвлече в пещерата, без да обръща внимание на камънаците, които ме удряха по опашната кост. Изкара ме от светлината, облегна ме към една от стените и попита:

— Някой има ли антивенин? Ако съдя от врата му, скиперът е решил да бъде ухапан от огромен шибан паяк, май черна вдовица.

Понечих да възразя. Стига де, през годините са ме хапали хиляди шибани паяци, а да не говорим за всевъзможните кърлежи, бълхи, въшки, креватни дървеници и конски мухи. По дяволите, даже съм гълтал отрова от кобра. Но трябваше да призная, че нито едно от тези изживявания не беше ми навредило толкова много и толкова бързо като това. Накрая реших да си призная. Проблемът беше, че като отворих уста, от нея не излезе нищо.

Загледах се тъпо в Ранди. Видях дългото, тясно лице на Бумеранга да ме гледа със загрижено изражение. Зад него Нод, Гризача, Пачия крак, Таймекса и Алигатора ме наблюдаваха, а лицата им приличаха на безизразни маски. В този момент ми се стори, че гледаха да видят дали не съм умрял. Е, да ми го начукат. Опитах да измисля някакъв каламбур, но пък шибаните точки станаха по-големи и по-големи и после всичко почерня.

Свестих се около 16:00, окъпан, както казват, в собствената си пот и повръщано и кой знае още в какво. Почувствах се като зле гледан кон — язден здраво и оставен мокър от пот. Вероятно и така миришех. Изтърколих се на дясната си страна и опрях в едно тяло — Нод, — което измърмори нещо неразбираемо, а после ме бутна обратно на лявата ми страна. Аз се изтърколих, бутнах се в друго тяло, спомних си къде съм и изстенах.

Тялото, което току-що бях бутнал, принадлежеше на Бумеранга.

— Хей, шефе на пичовете, не мърдай и ще се оправиш за нула време — тихо каза той, бутна ме леко да легна на гръб и постави тампона с алкохол на врата ми.

Опитах да стана, но честно, нямах сили.

— Какво става бе, Бумеранг? Мамицата му?

— Май си алергичен към ухапвания от определени паяци, шефе на пичовете. Вкарахме ти малко антистамин. Ранди ти инжектира и малко морфин.

Морфин? Морфин? Не съм чувал да се използва морфин за ухапвания от паяци и успях да изграча това си мнение на висок глас.

Бумеранга сви рамене.

— Да — и аз бях скептично настроен.

Усмихна се криво.

— Изглежда, имаше полза. Искам да кажа, жив си, нали?

На това живот ли му викате?

— Донякъде.

Той вдигна главата ми, наклони я леко и сложи манерка до устните ми.

— Опитай малко вода, шефе.

Отпих. Господи, как добре ми дойде. Отпих още. След като успях да отпия жадно две, три, четири глътки, Бумеранга дръпна манерката.

— По малко, шефе на пичовете.

— Благодаря.

Легнах и затворих очи.

— Аз ще полежа още няколко минути.

Бях по средата на един от онези невероятни сънища, в които всички неприятни преживявания от последните пет години се свързват в един шибано огромен кошмар, когато реалността се намеси, въплътена в ръмжащия дълбок бас на Скапания Ранди Майкъл, който се вряза в подсъзнанието ми като шибана корабна сирена в канализационна тръба.

Отворих едно око, но не видях нищо, докато Ранди не включи червеното си фенерче, за да разпозная бръснатата му глава и гадната му Бойна физиономия, намазана с тъмен камуфлажен крем. Изглежда ме с онзи родителски развеселен поглед, който старшините пазят за тъпи младши офицери.

— Неприятно ми е да безпокоя съня ви, скипере, защото, ако питаш мен, трябва да се възползваш от всяка минутка. Но става късно, трябва да тръгваме, а и ти винаги ни казваш, че в речника думата снизхождение е между сифилис и сране. Затова вдигай си задника, навличай си снаряжението и да тръгваме, за да избием малко лоши.

01:12. Ох, не трябваше да ми харесва — и не ми харесваше изобщо. Но трябваше да го направя. И затова направих го. Отпих пет бързи глътки вода, с усилие се изправих на колене, след това на крака — удрайки стария свиреп череп в ниския таван на пещерата. След това, тъй като всичко беше нормално (искам да кажа, че изпитвах болка), се заех с работата. Изслушах доклада по обстановката от Ранди и Бумеранга и научих къде са лошите и как старшините са направили фина настройка на операцията. След това клекнах и надянах снаряжението си. Първо беше бронезилетката. След това, над нея, тактическата жилетка за разни неща. Размърдах се, докато проклетите жилетки застанат горе-долу удобно, а после проверих отново дали катарамите са закопчани, връзките — вързани и лепящите ленти — лепнати. Концентрирах се върху пълнителите, проверих дали са заредени догоре и дали патроните сочат накъдето трябва. Не се смейте. Виждам съм опитни стрелци да зареждат в тъмното и да вкарват някой шибан пълнител в магазина обратно. Майтапът е за тяхна сметка, когато им засече оръжието.

01:19. Бях готов да тръгвам — или поне толкова готов, колкото можех. Да, треперех. Да, чувствах се като посран. Да, изпитвах болки, смърдах и виждах нещата мъгляво в най-добрия случай. Но когато си Воин и водиш Воини в бой, чувствата ти, миризмата ти и болките и

болежките ти не се броят. Брои се воденето чрез пример. Брои се да покажеш, че каквото и да стане, ще упорстваш. Ще продължаваш напред. Ще изпълниш мисията и хората ти могат да разчитат, че ще ги върнеш живи и победили.

Е, тази книга си е чиста художествена измислица, но онзи вид Воинско предводителство, за който говоря, се среща от време на време в реалния живот.

Като примера на старши сержант Рой Бенавидес. Сержант Бенавидес бил изпратен в пета специална рота във Виетнам. Ето какво направил там, като цитирам наградата за неговия почетен медал, и как е водил чрез пример. И не пропускайте тази част, защото всеки един от вас дължи на Рой Бенавидес, починал през ноември 1998 г. на петдесет и три години, уважение колкото цял товар с лайна. Той беше от онези войници, чийто модел винаги опитвам да следвам.

Сутринта на 2 май 1968 г. разузнавателен екип от специалните сили е внедрен с хеликоптер в район с гъста джунгла западно от Док Нин, Виетнам, за да събере информация за потвърдена мащабна дейност на врага. Районът бил контролиран и редовно патрулиран от северновиетнамската армия. След кратък престой на земята екипът се натъква на тежка съпротива от страна на врага и иска аварийно евакуиране. Три хеликоптера опитват да ги евакуират, но не могат да се приземят поради засилената стрелба с малокалибрено и зенитно оръжие.

Сержант Бенавидес се намирал в предната оперативна база в Лок Нин, за да контролира операцията по радиото, когато хеликоптерите се връщат, за да разтоварят ранените членове на екипажа и да прегледат щетите по машините. Сержант Бенавидес доброволно се качва на хеликоптер на път за нов опит за евакуация.

Разбирайки, че всичките хора от групата са или мъртви, или ранени и следователно не могат да се придвижат до зоната за евакуация, той насочва машината в една разчистена площ наблизо, където скача от кръжация хеликоптер и тича 75 метра под унищожителен обстрел до

ранения екип. Преди да стигне дотам, е ранен в десния крак, в лицето и в главата. Въпреки болезнените рани той поема командването, прегрупира хората от екипа и насочва стрелбата им така, че да улесни кацането на евакуационен хеликоптер и товаренето на ранените и мъртвите членове на групата. След това хвърля димки, за да насочи хеликоптера към местоположението на екипа. Въпреки сериозните си рани и под силен вражески огън той пренася и влачи половината от членовете на екипа до чакащия хеликоптер. След това осигурява защитен огън, като тича до хеликоптера, който се придвижва напред, за да вземе останалите членове на екипа.

Със засилването на вражеския огън той бърза да вземе тялото на мъртвия водач на групата, както и секретните документи в него. Когато посяга към тялото на водача, сержант Бенавидес е сериозно ранен от малокалибрен куршум в коремната област и от осколци от граната в гърба. В почти същия момент пилотът на хеликоптера е смъртно ранен и хеликоптерът пада.

Независимо от изключително сериозното си състояние поради множеството рани сержант Бенавидес прибира секретните документи и се добира до разбили се хеликоптер, където помага на ранените да излязат от преобърналата се машина и събира зашеметените оцелели в отбранителна позиция. Под засилваща се вражеска автоматична стрелба и огън от гранати той обикаля групата и раздава вода и патрони на изморените мъже, като им дава воля да живеят и да се бият.

Изправен пред растяща вражеска маса и с обкръжен екип, сержант Бенавидес събира сили, започва да призовава тактически въздушни нападения и насочва стрелбата от притеклите се щурмови хеликоптери, за да потисне вражеския огън и да направи нов опит за евакуация. Отново е ранен в бедрото от малокалибрено оръжие, докато дава първа помощ на ранен член на екипа, малко преди друг евакуационен хеликоптер да успее да

кацне. Неговият несломим дух му дава сили да продължи напред и да пренася другарите си в хеликоптера.

Пренасяйки втори ранен, получава удари в главата и ръцете, преди да убие противника си. След това под унищожителен огън продължава да пренася ранените до хеликоптера. Достигайки хеликоптера, забелязва и убива двама вражески войници, тичащи към машината от посока, в която вратата на хеликоптера не позволява на картечаря да стреля. С малкото си останали сили той се връща още веднъж до мястото на боя, за да провери дали всички секретни материали са прибрани или унищожени и за да пренесе останалите ранени. Едва тогава, в изключително тежко състояние от многобройни рани и загуба на кръв, позволява да бъде изтеглен в хеликоптера.

Доблестното решение на сержант Бенавидес да се присъедини доброволно към своите другари, озовали се в критично положение, и да се изложи на постоянен и унищожителен вражески огън и отказът му да спре въпреки многобройните сериозни рани спасяват живота на осем души. Безстрашното му лично предводителство, упоритата отдаденост на дълга и изключително храбри действия срещу многократно по-голяма сила съответстват на най-добрите традиции на военната служба и изискват признаване на най-големи заслуги както на него, така и на армията на Съединените щати.

Това, приятели, е предводителство в стила на Рой Боъм и героизъм в традициите на най-добрите Воини на Америка. И така, без да обръщам внимание на повръщаното и потта, и замаяното зрение, и всичко освен кървавите, но смели примери, дадени ми от истински Воини като старши сержант Рой Бенавидес, метнах автомата на рамо, намазах лицето си, врата си и горната част на дланите си с маскировъчен крем, стиснах зъби, пъгнах обувките си в раницата и изпълзах на длани и колене от пещерата в горещия нощен въздух.

[1] Известен туристически маршрут в Апалачите в САЩ. —
Б.пр. ↑

[2] Знам, знам, че не се пише така. Ама да не искате да напиша
„гонория“? ↑

ГЛАВА 14

01:26. Може и да ми се струваше така, но жегата беше адски потискаща дори и по това време. Виждах групичката сгради под нас и на запад, очертани в оранжевия блясък на натриевите лампи, разположени през редовни интервали високо над триметровата ограда от мрежа и с бодлива тел отгоре — стандартен дизайн на КГБ. Откъдето стоях аз, до оградата имаше може би осемстотин метра открит лунен пейзаж. Двамата с Ранди сверихме часовниците си. Пробвахме радиопредавателите си, микрофоните и слушалките.

След това започнах отброяването до нула, дадох сигнали за разпръсване и взвод „Ехо“ се раздели на две предварително определени ударни групи. Аз поех група „Алфа“: Бумеранга, Нод, Пачия крак, Таймекса, Алигатора и Чука. Ранди водеше група „Браво“: Малката бира, Копача, Гризача, Мустанга, Найджъл и Цирея.

Моята група щеше да направи кръг в южна посока и в 03:00 да удари двете основни сгради в южния край на лагера, използвани за спални помещения и класни стаи за тангата. Ударът щеше да бъде сложен, защото освен двете едноетажни сгради, които бяха с размерите на двойни ремаркета, разположени Г-образно, имаше и една барака от гофрирана ламарина в късата част на буквата Г, която, изглежда, се използваше за оръжеен склад, както и трио по-малки навеси, разположени разхвърляно зад и вдясно от най-голямата постройка.

В крайна сметка, ако не ударим първи и здравата и ако някое от тангата избяга, щяхме да имаме проблеми с изкарването им от дупки и ниши. Имаше и друго усложнение: трябваше да ги ударим достатъчно бързо, за да сме сигурни, че няма да предупредят някого по клетъчните телефони, които повечето от лошите носеха на коланите си. О, да. Добре дошли в двадесет и първи век, в който всеки има собствен мобилен телефон, дори лошите. Добре, та докато ние унищожаваме главната сила, групата на Ранди щеше да се вреже от северния край и да обезвреди радиокулата и спътниковата чиния. Щеше да прочисти комуникационната барака, да вземе всякаква разузнавателна

информация оттам, а след това да постави заряди с часовник, за да гръмнат всичко. Исках в края на вечерта тук да остане само чакъл.

Ако снайперистите ми не грешаха, в комуникационната барака трябваше да има трима души и две двойки лоши, които патрулират. Добрата новина беше, че патрулните стоят доста навътре зад оградата. Значи ставаше дума за общ брой от двадесет и трима лоши. Запитах дали някой е виждал Ивановци и Хамър отговори отрицателно — всички изглеждаха типични пълнобради шиитски муджахидини. И нито един иван измежду тях.

Това означаваше шестнадесет леки цели за мен и групата, прибрани в леглата си в спалното помещение, сънуващи каквито неприятни сънища сънуват тангата. И докато моята група провежда операцията по оправянето на шестнадесетте поспаланковци, стрелците на Ранди щяха да се погрижат да неутрализират другите седем.

Пленници? Искате да знаете дали ще има пленници? Добре, отговорът е лесен: няма да има. Очаквах сто процента поражение на врага.

01:27. С момчетата тръгнахме на юг. Най-важният елемент на всяко нощно нападение е шумовата дисциплина. Звукът нощем, изглежда, пътува по-далече, отколкото денем. Всъщност само така изглежда. Причината е, че с ограниченото от тъмнината зрение слухът се изостря. И така, проверихме дали всяка част на снаряжението ни е завързана с тиксо. Не исках тракане на пълнители или дрънкане на оръжие.

За да съм двойно сигурен, че няма да вдигаме шум, действах бос. Приятели, не опитвайте такова нещо, защото ще разкъсате стъпалата си на кървави парчета. Но кожата на моите свирепи стъпала размер 45 е по-твърда и здрава от онова, което ще намерите в повечето туристически обувки. Не забравяйте, че когато през 1990 г. си отлежавах годината във Федералния лагер за лоши момчета и общинска минетчийница в Питърсбърг, Вирджиния, тичах шест мили дневно всеки шибан ден в дъжд, слънце, жега, студ, сняг, лед или мъгла по застланата със сгурия писта, чиито шест обиколки правеха миля. Да, всеки шибан ден. И бягах бос. О, първите две седмици кървах адски. Но краката ми ставаха все по-твърди. Когато ме пуснаха, едносантиметровият слой втвърдени мазоли правеше стъпалата ми издръжливи и твърди като подметката на маратонка или туристическа

обувка. Дори и днес рядко нося обувки, когато бягам из стотиците акри гора във вила „Свирепия“. Да, има тръни и магарешки бодили, и остри камъчета, но те не ме притесняват. Всъщност мога да ходя из шибаната гора така тихо и потайно, като всеки индианец алгонкуин, ирокез или мохикан от романите на Джеймс Фенимор Купър^[1] или Чарлз Брокдън Браун^[2].

Преминах през едно естествено прикритие, което продължаваше може би двеста метра, и излязох на дълго, широко, открито поле, осяяно с огромни камъни и ниски сухи храсти. Когато се движиш нощем, трябва да направиш така, че теренът да работи за теб. Да не даваш на врага нищо. Да използваш тъмнината като приятел: никакви силуети, очертани на хоризонта, или бързи, резки движения, които привличат внимание. Обичам в групите си да имам ловци с лъкове, защото те от малки се научават как да се движат така, че да не безпокоят дивеча, докато застанат на позиция.

Сега придвижването стана бавно. Аз си проправях път от едно прикритие до следващото, приведен максимално ниско до земята, без никакви СЗ, което означава сянка, светлина или силует. Бяхме се разпръснали на осем до десет метра един от друг, като Таймекса осигуряваше тилвата охрана, а Чука, пред него, оглеждаше района пред мен с прицела си за нощно виждане върху снайперската си пушка със заглушител, за да е сигурен, че няма да се натъкна на изненади.

Стигнал бях до стотина метра от оградата, когато чух в лявото си ухо едно „цък-цък“. Замръзнах, както си бях, т.е. в легнало положение, точно зад неравно петно светлина от една от лампите, скрит до половината в сянката на една скала.

Лежах там осем, девет, десет секунди, без да дишам. И слушах. И в един момент косата на тила ми щръкна право нагоре, като долових хрускане от обувки върху земята, приближаващо откъм лявата ми страна. Звукът беше последван от миризмата на цигарен дим, чесън и телесна миризма. Предположих, че врагът е пристигнал. Дотук с охранителните патрули, дето си стояли зад оградата.

Наведох лице в свивката на ръката си, за да не ме издаде някое отражение от очите ми. П-р-и-б-л-и-ж-и-х цевта на своя автомат до слепоочието си, за да мога да я вдигна почти без усилие. И продължих да лежа, неподвижен като труп, и да чакам, а сърцето ми биеше бърз ритъм като на там-там в ушите.

Защо ли? Защото не исках да убивам този задник. Не сега. Все още не. Още бяхме далеч извън оградата и изпращането му, колкото и удовлетворително да е, предвид настроението ми и начина, по който мина денят ми, щеше да издаде факта, че враждебни посетители, т.е. ние, са направили визитация. Още повече, предимно в холивудските филми убиването отблизо и на лична основа се извършва *sans* никакъв шум. В реалния живот винаги съществува вероятност от страничен шум — тяло, паднало на земята; вероятност убитото от вас същество да не е напълно мълчаливо и да успее да издаде вик; или пък внезапната поява на мистър Мърфи (или някой от проклетите му роднини), за да объркат положението.

И така, лежах си и чаках. Защото знаех, че ако този задник няма очила за нощно виждане или с топлинна ориентация, или пък ако не е шибаняшки добър ловец, няма да ме види, дори и да гледа право в мен.

Защо? Защото нощем човек не вижда така, както през деня. През деня човек гледа право в даден предмет, за да го види. Това е така, защото използва конусните клетки в очите си, които са съсредоточени в центъра на ретината. Нощем използва пръчковидните клетки, групирани около конусите. Научил съм момчетата си, че нощем не трябва никога да гледат право в нещата. Вместо това трябва да изкривят погледа си с около половин човешки юмрук. И така ще видят врага си, преди той да види тях.

Но не всеки знае този номер. Очевидно тангото, което беше излязло да се поразходи, не го знаеше. Освен това възможността му да вижда в тъмното беше нарушена от огънчето на цигарата, която пушеше. И така, мина край *toi*, без да ме забележи, и си спечели още няколко минути живот и вероятно последната си цигара.

02:01. Петдесет и девет минути до Времето за Представлението. Лежах до оградата в непълната сянка между охранителните лампи и търсех резачките за тел в „банана“ на кръста си. И търсех. И търсех. Всъщност бих могъл да си търся през цялата шибана нощ, защото шибаните резачки не се намираха в него. Къде се намираха, питате? Уместен въпрос. Попитайте мистър Мърфи, защото аз знаех съвсем добре, че съм ги прибрал там, когато си готвех снаряжението в Баку.

Трябваша ми шест минути да се върна с гърчене и лазене до останалите от групата, легнали зад едно прикритие, за да установя, че аз бях единственият с клещи за рязане на тел тази нощ.

Е, техническият термин в групите за бой със специални методи към Военноморските сили е „да ти го начука козел“. Защо? Защото във всяка мисия трябва да се предвиждат излишъци. Просто казано, ако ме убият, моите хора трябва да могат да завършат мисията, а няма да могат да сторят това, ако съм ЕШЗКНТ — единственият шибан задник, който носи телорезачки.

Но тази вечер аз бях ЕШЗКНТ. Затова ме чакаше път към майната ми, защото изоставах с девет минути от графика, който течеше в главата ми.

А все още се намирахме от външната страна на оградата.

Но не за дълго. С безшумни сигнали обявих, че ще се покатерим. Свалих якето си. Щях да го сложа върху бодливата тел. Погледнах Нод и направих жест, сякаш стрелям с прашка. Нод ми отговори с вдигнат палец, опипа тялото си, бръкна в левия си джоб и извади прашка и торбичка лагерни сачми. Върна се с мен, легна по гръб и улучи най-близката лампа с първата сачма. Е, поне някои неща ставаха както трябва.

Казвал ли съм ви никога да не разсъждавате по този начин? Добре, никога не разсъждавайте така. Защото, ако си въобразите, че всичко върви както трябва, значи нещо ще се обърка.

Защото тъкмо показвах на Нод една голяма усмивка за добре свършената работа и чух бързо „цък-цък-цък“ в ухото си. Нод също го чу. Замръзнахме — защото, ако цъканията са тризнаци, значи има неприятност. Лежахме по гръб, като опитвахме да станем невидими в тъмното. Точно тогава чух хрускането на приближаващи обувки по чакъла, от вътрешната страна на оградата.

Стъпките забавиха, а после спряха. Не посмях да погледна, защото поглеждането щеше да означава движение, а движението издава позициите. Но шибаната коса на тила ми щръкна така силно, както всеки път в крайна ситуация. В този миг стъпките започнаха отново. Бавно. Нарочно. Равномерно. Хрус. Хрус. Хрус. И чух звук от стъпване на подметка върху счупено стъкло.

Защото мистър Мърфи беше накарал шибаната лампа да падне от вътрешната страна на оградата.

Стъпките спряха. В съзнанието си го виждах как се навежда, за да види какво е предизвикало този неуместен звук.

Чух поемане на дъх, когато разбра, че нещо не е наред. И в този момент меко „туп“, сякаш някой в съседната стая е ударил с юмрук възглавница, последвано от много приятния и приглушен звук от ТСВП — тяло, свличащо се върху палубата.

Нямаше време за губене. Погледнах към мястото, където беше паднал патрулиращият. Все още стискаше някакво оръжие в безжизнената си ръка. Изправих се на крака, покатерих се по мрежата, метнах якето си върху острите бодли на телта, прехвърлих се отгоре с опитните движения на човек, правил това стотици пъти, и скочих двата и половина или три метра до земята.

Точно върху един остър, остър камък с размерите на топка за тенис. Да, стъпалата ми имат един сантиметър мазолеста кожа. Но остроето си е остро и голямото — голямо, а този камък ме улучи точно в предната част на свода на стъпалото, в точката, която китайските майстори по бойните изкуства наричат хсин хсюан. Правилно изпълнен удар там предизвиква мигновен спазъм и загуба на подвижността. И тъй като аз не изпълнявам нищо по неправилния начин, се осрах много добре.

Не минах в новото квадратче. Не взех двестата долара^[3]. Отидох направо в квадратчето с БОЛКАТА. Сринах се като в нокаут. Шибаният спазъм избухна нагоре по крака ми, като тръгна от свода на стъпалото ми през ахилесовото сухожилие и нагоре край коляното, до полусухожилния мускул в основата на задника. Не можех да си изправа шибания крак. Просто лежах, а капачката на коляното докосваше брадичката ми в завършена и пълна, изпратена от Бога агония.

Нод стигна първи до мен. Изправи крака ми и ме натисна, докато ме изпъна на земята. След това се зае да масажира мускулите и сухожилията на крака ми. С разфокусираните си очи видях да пристига Бумеранга. Той зае отбранителна позиция близо до тялото на човека, когото Чука беше свалил. След това над оградата се прехвърли и Пачия крак, последван от Таймекса и Алигатора, който се задържа достатъчно дълго, за да поеме голямата снайперска пушка „MSG90“ на Чука, та да може и моят снайперист да се прехвърли и да скочи на земята без притеснения.

Достатъчно дивотии. Изправих се в седнало положение и опитах да разтрия стъпалото си, за да махна спазъма. Но той не се махаше.

Затова станах, стъпих на земята — силно — и направих гримаса, защото шибаното ми стъпало продължаваше да съдържа огромно количество нагорещена до абсолютно бяло болка.

Което, разбира се, се случи точно в мига, в който пушещият цигари задник, дете патрулираше от външната страна на оградата, реши да излезе на бис.

Чухме го, преди да го видим, защото се разкрещя на фарси или друг език. Обърнах се към звука. Кучият син идваше от оврага, който бяхме използвали и ние, вдигнал своя „Калашников“ до рамото си и го размахваше в посока към нас. Но тъй като лампите светеха навън и ние бяхме в тъмното, на около 150 или 160 метра от него, не знаеше какво вижда. Знаеше само, че не трябва да сме там, където сме, и щеше да провери какво става.

Алигатора рязко вдигна своята седемкилограмова полуавтоматична снайперска пушка на рамото си, клекна в своята си полуколеничила стойка като за стрелба с автомат, пъкна цевта през мрежата, впери око в оптичския мерник за нощно виждане с десетократно увеличение, премести предпазителя надолу и изстреля три бързи куршума.

Не, не е снайперист, но е стрелец — и удря онова, в което се цели, дори с непривични инструменти, оразмерени за голямото тяло на Чука. Първият изстрел откърти парчета от скалата до лявото рамо на тангото. Вторият и третият изстрел попаднаха в целта — лошият падна, отхвърлен назад, сякаш са го праснали в мутрата в движение. Сега, след като мишената беше обездвижена, Алигатора отдели време и вдигнал пушката, се прицели добре и вкара четвърти куршум в главата на лошия — пръсна я като шибана диня.

Изпратих му поглед, който говореше, че е свършил чудесна работа. Но нямаше време за други поздравления. Трябваше да местим задници.

02:12. Позволете да спра тук достатъчно време, за да ви разкажа за един много важен елемент на неконвенционалните бойни действия. Той е да пазиш тишина по време на проникването във вражеска територия. Шумовата дисциплина е от съществено значение. Не можете да идете до целта, като вдигате шум, защото тогава лошият ще ви чуе и ще очисти задника ви, преди вие да успеете да очистите неговия. А, виждам ви, там, дете протестирате, че казаното от мен е

въпрос на здрав разум и няма нужда да го казвам. Но грешите. Дори и най-добрите от нас нарушават шумовата дисциплина от време на време. И така, като се приближавате, трябва да го правите напълно безшумно, потайно и тихо. Никакво хрускане на чакъл. Никакво стъпване върху клончета или листа. Никакъв шепот. Нищо.

Тази методика обаче изисква време. Не можете просто да изтичате до целта, защото тичането не е безшумно. И така, трябваше да се движим бавно, предпазливо, благоразумно, през широката, открита и засипана с чакъл територия в посока дългата страна на буквата „Г“.

По-голямата от двете постройки имаше направена от подръчни материали палуба, широка три метра и по цялата ѝ дължина. Имаше и две врати на дългата ѝ стена и никакви прозорци. Това не бях го видял на спътниковата снимка, защото цялата сграда се намираше под един покрив. Но сега виждах, че двете страни на Г-образната сграда не са съединени. Това беше добра новина, защото е по-лесно — по-малко сложно — да удариш чифт цели едновременно, отколкото да си проправяш път през дългата, двойна цел, особено когато не знаеш какво е вътрешното разположение.

На последно място, между оградата и постройките, малко встрани от позицията, определена като седем часа, стоеше един контейнер от гофрирана ламарина, голям като камион, за който смятах от спътниковите снимки, че се използва от лошите за оръжеен склад. Той щеше да ни служи за прикритие и затова щяхме да се съберем там и след това да ударим копелетата.

[1] Джеймс Фенимор Купър (1789–1851). Американски писател, автор на книгата „Последният мохикан“ (1826). — Б.пр. ↑

[2] Чарлз Брокдън Браун (1771–1810). Смятан за първия професионален романист в Америка. — Б.пр. ↑

[3] От играта Монопол. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

02:27. Поставихме Чука на предна позиция, като леко го вдигнахме върху топлата стомана на товарния контейнер. Той се промъкна по покрива му, нагласи се в легнало положение, опря пушката до бузата си и огледа района с прицела за нощно виждане и го обяви за чист.

02:33. Придвижих се сантиметър по сантиметър по чакъла, като внимателно избирах къде да стъпя, докато стигнах онова място на палубата, до по-голямата от двете едноетажни постройки, и се пъхнах под нея. Лежах там потен, а болката в крака ми пулсираше с ритъм, различен от този на ускорените удари на сърцето ми, и си мислех за това колко много ме обича Господ. Тръгнах напред само за да прасна черепа си в една бетонна греда. Добре е да знам, че някои неща, като болката, са постоянни в живота ми. Тридесет секунди по-късно към мен се присъедини Нод, чиито очила за нощно виждане работеха достатъчно добре, за да изпълзи около дебелията и груба греда. Половин минута по-късно Пачия крак и Таймекса се свряха под дървените дъски. Последваха ги Алигатора и Бумеранга.

Лежахме по гръб, като разстоянието между върха на многократно размазвания ми нос и дъното на неравномерно разположените дъски на палубата беше петнадесет сантиметра. Нямаше нужда да комуникираме — всеки знаеше какво трябва да прави.

Проверих часовника си. Деветнадесет минути. Пачия крак и Таймекса тръгнаха към кърмовата част на палубата, където щяха да започнат своя щурм през единствената врата на класната стая. Когато те ударят своята цел, ние щяхме да ударим нашата. Лежах по гръб и прокарвах ръце по оборудването си, за да проверя дали всичко се намираше на мястото си.

В който момент дочух вратата над главата ми да проскърцва и да се отваря, а после стъпки по скърцащите дървени дъски. Всички замряхме. Аз лежах, а сърцето ми туптеше в ушите. Не ви трябва коефициент на свиваемост на задника — мисля, че точно в онзи момент не бихте могли да вкарате и карфица в сфинктера ми.

Чух непогрешимия звук от драскане на кибритена клечка в дърво, повторна пауза, поемане на дъх и доволно издишване/въздишка на сериозен пушач, поел първата глътка дим за деня.

Стоя на мястото си към минута и половина, въпреки че на мен ми се стори цял шибан час и половина. След това се разходи до ръба на палубата (още четири стъпки). Там се чу шумолене, а след това звучното плискане на пикня върху чакъл, защото копелето беше застанало на ръба на палубата и се облекчаваше. След това се изпърдя продължително и силно — Господи, какво беше ял тоя? — изтръска се, метна цигарата в тъмното и си влезе вътре.

Това не беше добра новина. Както съм ви казвал, хората като мен са най-уязвими, когато заемат позиции за операцията си. Тогава сме незащитени и е най-трудно да се постигне онази съществено важна изненада, съчетана с жестокост на действията, която ни позволява да побеждаваме превъзхождащ ни по брой враг.

А ако дори и едно танго беше будно, изненадата щеше да е много по-трудно постижима. Да не споменавам факта, че сега трябваше да действаме по-безшумно от всякога.

Но какво е животът без някое и друго предизвикателство, нали?

02:46. Изпълзях под палубата колкото можах по-далеч от локвата пикня, вдигнал нагоре цевта на готовия си за стрелба автомат, включил и закрепил надеждно на челото си очилата за нощно виждане.

Обърнах се по гръб и сигнализирах, че е време да започваме работа. Нод и Алигатора тръгнаха към втората врата, на десетина метра по-надолу, като се движеха *sans* шум.

Тридесет секунди, след като те тръгнаха, пролазих един метър към ръба на палубата, изпълзях изпод нея, клекнах и се покатерих между грубите греди и перила, в-н-и-м-а-т-е-л-н-о преминах по дъските *sans* никакъв шум, приближих се леко до постройката и се притиснах до външната ѝ стена, вляво от вратата, от страната на пантите. Бумеранга ме последва, но очевидно не по същите стъпки. Присвих се, когато палубата изскърца под тежестта му. Ако не беше се съсредоточил толкова силно, сигурно щях да съм го изгледал мръсно. Знаеше как да се движи по-добре от това.

След това беше ред на Нод. Бившата зелена барета се движеше като шибан призрак. Също и Таймекса. Лицата им говореха на Бумеранга, че се е осрал.

След като прекосиха палубата, сменихме позицията си до от към другата страна на вратата, далеч от пантите. Бумеранга се нареди зад мен, Нод зад него, а Таймекса беше тилова охрана. Усещах пръстите на Бумеранга да ме потупват, бъркат и опипват, за да е сигурно, че всичко по мен е надеждно закрепено и готово за действие. Докато проверяваше мен, Нод проверяваше него, а Таймекса — Нод, като го обяви за готов със стискане на дясното рамо. Накрая Нод завъртя Таймекса и провери дали всичко е там, където трябва да бъде. Моят квартет започна да се стиска един-друг отзад-напред и когато усетих натиска на дланта на Бумеранга на рамото си, знаех, че сме готови.

02:54. Цъкнах два пъти, за да проверя готови ли са останалите от групата, и получих утвърдителни отговори. Мамка му, не само бяхме готови да действаме, но и бяхме подранили с шест минути. Е, не е ли хубаво, че понякога нещата стават както трябва. Добре: *Време за Представление*. Насочих автомата си, закачен с износения си брезентов ремък на рамото ми, стиснал с лявата си ръка широката предна дръжка, за да контролирам ъгъла на цевта. Дясната ми ръка бръкна в джоба на бойната жилетка, в която се съдържаше една от трите зашеметяващи и заслепяващи бомби „DefTec №25“ за вечерта.

Извадих я леко от джоба си и след това, стиснал ръка здраво около лоста, изтеглих щифта. Бумеранга започна да ме потупва по рамото. Аз мръднах с рамо, за да му кажа: „Знам, знам“, изправих щифта и го закачих на малкия пръст на лявата си ръка. Човек не трябва да хвърля шибаните щифтове от гранати, защото не знае кога може да му потрябват, ако реши да не хвърля гранатата, а да си я прибере. Не беше нужно да ми напомня такива основни неща.

О'кей, бях въоръжен и опасен; готов да скачам и стрелям, стрелям и плячкосвам. А Бумеранга продължаваше да ме потупва по шибаното рамо.

В който момент шибаната врата се отвори сама. Разбира се, всички ние знаем, че шибаните врати не се отварят сами. Бутна я друго танго, на път за утринната си цигара и пикня.

Не ме видя, защото бях се притиснал до касата на вратата, когато той я отвори. Но с лайнарска сигурност усети присъствието ми, защото изведнъж натисна вратата, изви се и ме прасна право в лицето с шибания си юмрук. Очилата ми отхвъркнаха. Юмрукът му продължи по траекторията си и ме фрасна в носа. Да, разбира се, че болеше.

Адски. Но тъй като съм привикнал с болката, го фраснах в грозната мутра, като използвах бомбата в дясната си ръка като месингов бокс.

Бомбите „DefTec № 25“ са направени от дебела стомана. Тежат почти килограм, което ги прави адски добри старомодни нокаут-помощници. И с шибания паяк, и шибания ми крак, и понастоящем размазаната ми словашка зурла бях изпаднал в шибано настроение за убиване на някой шибаняк, при това спешно, с бокс или без бокс.

Почувствах приятния звук на стомана върху плът, последван от хъркане. Претърколих се върху копелето и го съборих на палубата. Забелязах проблясъка от ножа на Нод и опитах да се отстраня, за да може той да пререже гърлото на задника. Но беше тъмно и сложно, и всички ние се движехме по едно и също време, и опитвахме адски силно да не вдигаме шум, а и шибаното танго беше яко и жилаво и се изтърколи от Нод и от мен, като в същото време ме ухапа — здравата — направо през черната кожена ръкавица, и аз реагирах, като изпуснах шибаната бомба.

Която, разбира се, избухна точно в мига, в който рефлексите ми ме накараха да погледна към нея.

Казвал ли съм ви наскоро какви са техническите спецификации на „DefTec № 25“? Разбира се, но тъй като не задържате много информация, вероятно сте забравили необходимите детайли. Е, ето ви един шибан опреснителен курс. „DefTec № 25“ има ниво на звука 185 децибела на метър и половина разстояние, светлинно ниво 1,8 милиона свещи и продължителност на действие около 9 милисекунди.

Ето малкото добри новини, които имам за вас: повечето от енергията от експлозията, която произтича от едни отвори в горната и долната част на гранатата, беше поета от нещастното танго, което ме беше накарало да я изпусна. Трябва да беше избухнала доста близо до лицето му, защото от главата му не бе останало много.

Не че можех да видя това. Не и точно в този момент. Точно в този момент виждах шибани точки и петна и топка бяла/оранжева/червена/бяла светлина.

Постъпих точно като повечето хора, когато са изправени пред зашеметяващо устройство: смръзнах се като шибаняк.

Кое не улесни много живота на останалите хора от групата ми. Може би най-основното правило на динамичното навлизане е НСМТ — Не Спирай, Мамка Ти. Ако замръзнеш на вратата, ще убият някого,

а аз стоях там, замръзнал на четири крака, посред шибаната врата, току-що обявил на всеки враг в диаметър от триста метра, че има посетители, които не им вещаят нищо добро.

И така, Бумеранга, Нод и Таймекса, като не желаеха да се превърнат в статистически цифри, не спряха. Не чакаха. Прескочиха ме, надянали бойните си гримаси и крещящи.

Аз нямах намерение да ги оставя сами. Може и да не виждах или чувах много, но има моменти, в които инстинктът и ВОЛЯТА ДА ПОБЕДИШ позволяват да постигнеш 200 процента повече от възможностите си. И така, насилих се да виждам; наложих си да чувам; накарах се да се оглеждам и дишам и да обръщам внимание на враждебното обкръжение.

Не, не бях в добра форма. Но това стоеше след грижите Нод, Таймекса и Бумеранга да останат живи.

— Зад вас съм — извиках, или поне си мисля, че това бяха думите ми.

— Отивам вляво.

Това ми каза даденият с ръка сигнал от Бумеранга. За да е сигурен, че разбирам, ритна вратата ляво на борд и метна граната.

Сътресението отлепи краката ни от пода. Като негово ехо се чува други експлозии от другия край на стаята, където бяха отишли Алигатора и Нод. След това Бумеранга изчезна през вратата. Вече беше изстрелял два трипатронни залпа, когато влязох и плъзнах гръб по дясната стена с вдигната напред цев на автомата.

Нещо в единадесет часа — съвсем в моя огневи обсег — мръдна. Стрелях нагам. Чух вик. Изстрелях един залп от три патрона към звука. Още движение. Обсипах с куршуми отсрещната стена, докато чух Бумеранга да крещи:

— Чисто, чисто, чисто...

Излезе заднишком, като ме дръпна за ремъците на жилетката, за да е сигурен, че съм близо до него.

Още експлозии. Нод и Таймекса обработваха отсрещната страна на коридора, като си играеха на прескочикобила с мен и Бумеранга. Започнах да различавам звуци от ответен огън през тухлените стени. Мамка му, шибаните тухли бяха тънки и порести и куршумите ги пробиваха. Ето как строят шибаните държавни второкласни строители.

Хвърлих се на палубата и запълзах. Войната може и да е ад. Но близкият бой е по-лош от ада. Тук става дума за чист хаос, приятели, в съчетание с гадната истина, че всичко се случва на не повече от метър и само за няколко секунди.

Изтеглих се около Бумеранга, претърколих се по гръб и ритнах навътре съседната врата, за да бъда приветстван от цяла рота автомати „Калашников“, които стреляха напосоки. Колко автомата стреляха? Два, може би три. Но на кой му пукаше бе? Един стига, за да ти такова задника.

Аз се върнах рязко назад, лепнах се още по-здраво за пода, пъхнах неприятния край на автомата около касата на вратата и изстисках цял пълнител.

Съдейки по ответния огън, шибаният ми залп не беше сторил нищо добро.

— Мамка му... — извиси се гласът на Бумеранга над шума.

Обърнах се към него. Ударен беше от парче тухла или рикоширал куршум и кървеше силно около очилата.

След това дойде мой ред. Тъкмо бях хвърлил празния пълнител, пъхнал нов, застанал на позиция и ударил затвора напред, когато една шибана бейзболна палка ме прасна по лявата ръка, като изби автомата от ръката ми. Докато опитвах да хвана автомата, един голям ключ ме поряза по бузата надолу от дясното ухо. Опитах да накарам пръстите на лявата си ръка да свършат работа, но не можах. Междувременно кръвта започваше да пречи на дясното ми око да вижда.

— Използвай шибаните гранати, шефе — извика Бумеранга в практически глухото ми ляво ухо.

Прав беше, разбира се — и сега разбирах какво беше се опитвал да ми каже, когато ме тупаше по рамото отвън. Е, мамка му — не бях ли аз човекът, който ви каза преди няколко страници, че тази вечер няма да се притесняваме за пленници? Е, мамка му — не беше ли време да станем сериозни? Е, мамка му — не бяхме ли дошли тук, за да убиваме хора и да трошим разни неща? Е, мамка му — защо да рискувам с влизане в стая, пълна с враждебно настроени хора, когато мога да ги прецакам в стил Боъм: да изтаквам такованите таковачи с граната, а после да вляза със златарско сито, за да пресея парчетата.

Уместен въпрос. Понякога аз съм тъп шибан свиреп воин. Но никога за дълго. Задърпах бойната си жилетка, докато пръстите ми

напипах една от четирите ударни гранати „Mark 3A2“, които си носех тази вечер. „Mark 3A2“ съдържат двеста и петдесет грама тротил. Правят чудеса в затворени пространства, например вътрешността на танк „Т-72“ или пък в малки стаи. Насилих лявата си ръка нагоре, вкарах показалеца си в пръстена, дръпнах щифта, оставих лостчето да падне, изревах „Бомба“ и изтърколих — изтърколих, не метнах — шибаната бомба през вратата на стаята.

Защо наблягам на търкалянето? Искате да знаете точно сега?

Бърз отговор: защото, ако я хвърлех, мистър Мърфи вероятно би я хванал и би ми я подхвърлил обратно. Като я изтърколих, бях сигурен, че няма да отскочи от нищо и няма да се върне към мен.

Легнах колкото можах по-плътно до палубата и се притиснах върху Бумеранга. Въпреки това експлозията подхвърли и двама ни, а после ни тресна в твърдия под.

Но нямаше време да се оплакваме. С усилие влязох през вратата, където ноздрите ми се изпълниха с лютивия мирис на силен експлозив, а Бумеранга следваше в моя килватер.

Оглеждай се и дишай. Търси заплахи. Избърсах кръвта от окото си, мигнах, опитах да фокусирам, мигнах отново. Виждах само парчета от тела.

Време да тръгваме. Отстъпих назад. Бумеранга пое челния дозор. Негов ред беше. Той не си даде труд да се държи възпитано. Започна с бомбата. Извади я от жилетката си, метна я във вратата, която току-що беше ритнал, за да се отвори навътре, и се хвърли на палубата. Земята се разтърси още веднъж и законите на физиката наложиха своето, като доказаха, че тротилът е опасен за човешката плът.

03:12. Избърсахме. Това просто разказно изречение можете да го възприемете буквално, защото не беше останало много от врага освен многобройни малки кървави парченца кожа, кости и плът. Минали бяхме през тях като пословичното лайно през свиня. Но нямаше време точно сега да удряме длани за поздрав. Започнахме с двойно висока скорост да се ровим из лагера, да оценяваме обстановката, да събираме всичката информация, до която се докопахме, да поставим експлозивите и после да повлечем задници към морето с пълна пара.

Докато момчетата си вършат работата, позволете да дам накратко най-важното си откритие. То беше, че очистените от нас танга или бяха

останала в тила сила, или терористи, чиито задачи все още не бяха възложени.

Откъде разбрах това ли? Ами от дрехите, материалите, снаряжението, както и от удобствата, леглата и други лични вещи. По всички признаци само преди седмица този лагер е бил дом най-малко на два пъти повече от сегашния брой мъртъвци.

Ако съпоставите тази информация с материалите, които бях открил в офиса на Стив Саркисян, както и факта, че той и неговата фондация бяха свързани с Али Шерафи и Олег Лапинов, ще видите как се разтревожих много силно и много бързо.

Освен това лошите бяха направили живота ни труден, преди да умрат. Това не бяха пъткогъзи противници, съпротивлявали се колкото да не е без хич. Биха се решително и на висока цена се съгласиха да се качат на вълшебното килимче към Аллах.

Лявата ми ръка беше практически неизползваема. Едва успях да накарам пръстите си да се подчинят на мозъка ми — което говореше за някакво увреждане на нервите, — а и една тъпа и постоянна болка между китката и лакътя ми подсказваше, че съм си прецакал костта по нов начин. Бумеранга вероятно трябваше да изтърпи дузина шевове, за да затвори неприятната цепнатина над веждите си. И ако имах телбод, щях да го използвам на петте сантиметра от дясната си буза, близо до ухото.

Но всичко това беше повърхностна работа в сравнение с Гризача, който беше поел куршум в гърдите и кървеше с онази яркочервена кръв, от която се разбираше, че е прострелян в дробовете. Да, носеше бронезилетка. Но куршумът го беше ударил косо, в подмишницата, отскочил от някоя кост, влязъл в гърдния кош и си пробил път навън през лопатката. Копача и Найджъл го стабилизираха, доколкото това беше възможно. Натъпкали бяха жилавия дребен тюлен с морфин, сложили му бяха интравенозна система и превързали раните и започнали процедурите, с които, надявах се, да го запазят жив. След това бяха импровизирали носилка, за да може Гризача да бъде изнесен. Но върнехме ли се в Баку, Гризача щеше да замине директно за военната болница в Майн на Рейн за сериозна хирургическа намеса и кой знае още какво. Колкото и да ми се искаше да не е така, дните му на стрелец и плячкаджия бяха свършили.

Ние, останалите, също имахме разнообразни одрасквания и изкривени ламарини, но нищо, което може да се сравни с това на Гризача. Въпреки че Ранди Майкълс е неразрушим задник, какъвто трудно ще намерите, беше успял да разтегне коляното си, когато влетял през люка на комуникационната барака. Ставата се беше раздула до размерите на малка диня. О, излизането от вражеската територия щеше да му достави чудесно удоволствие.

Всичко от горното беше откъм минусите в списъка. От страната с плюсовете се намираше фактът, че ние имахме двадесет килограма разузнавателни материали — журнали, дневници, бележки и послания^[1], дневници на радиопредаванията и честотите. Двама от хората ми — Найджъл и Ранди — четяха фарси. Не перфектно, но достатъчно добре, за да мога да разбера същината на откритото от нас. Но най-важното, до което се докопахме, беше половин дузината листове, които приличаха на нарисувани на ръка карти на улици и сгради, изрисувани с малки хиксчета в черно, червено и оранжево. Да, това бяха схемите, които тангата са използвали за подреждането на оцветените дървени колове.

Открих, че една от целите е била Ави Бен Гал. Когато се вгледах в листа хартия с ръчно нарисуваната карта и нанесените малки червени, черни и оранжеви хиксчета, внезапно схванах схемата.

Ави ми беше казал, че живее на еднопосочна улица — „Абас“ нещо си. И че не може да променя маршрута, докато не завие по проспект „Азадиг“. И ми каза, че на ъгъла на неговата улица и „Азадиг“, отляво, има голяма къща с висока стена. Вгледах се в листа в ръката си.

Мамка му. Нарисували бяха улицата на Ави. Мястото на стената беше подчертано. Една редица черни хиксчета обозначаваше маршрута на Ави. Мястото, в което бомбаджиите трябва да се подготвят, беше отбелязано с оранжево, а точката на взривяване — червено хиксче. Всичко беше нарисувано: разработили бяха позиционирането; определили бяха разполагането на експлозивите; изложили бяха всичко на листа. Когато се разходих из лагера, открих и съответстващи колове — и парчета от обгоряла кола. Значи дори са проиграли всичко с бракувана кола.

О, точно сега се радвах, че не сме взели пленници, защото нямаше да съм сигурен, че ще мога да се овладеея. Загледах се в

изгорялата кола на това пусто място и заплаках. В този момент гневът ми беше абсолютен и омразата пареща, гореща като бял фосфор. Тези минетчии бяха убили жената на добрия ми приятел и не бих се отнесъл нежно с тях, ако имах възможността.

Застанах на стрелбището, взел в ръка рисуваните на ръка схеми. Без подробна карта на Баку бяха безполезни. Пък и откъде да знам, че всичките цели са в Баку. Като нищо можех да гледам схеми на улици с Ню Йорк или Вашингтон. Лондон. Париж. Женева. Рим. Очевидно трябва да изпратя тези документи на Тони Меркалди, който с помощта на компютрите си да ограничи търсенето. Защото, ако знаех къде са целите, можех да стигна там първи. И тогава щях да изтаквам задниците. Да, точно така. Да таквам такваните таковачи.

03:55. Настроихме часовниците на взривните устройства за 04:20 и тръгнахме с повече от половин час закъснение. Таймекса и Чука носеха носилката с Гризача. Ранди беше си направил патерица от подръчни материали и накуцваше смело по пътя, който си проправяхме по хребета и на изток, надолу по осеяния с камъни овраг към сухото корито на реката и безопасността на водата на осемнадесет километра от нас.

05:00. Реших да наруша радиомълчанието. Бях планирал мисията така, че трябваше да напуснем лагера в 03:30, а после да изтичаме до Каспийско море към 07:00. Но бяхме изминали по-малко от три километра, защото с носилката на Гризача и накуцването на Ранди се придвижвахме с около една четвърт от скоростта, необходима, за да стигнем за срещата.

Затова трябваше да ги накарам да ни изчакат малко. Не исках Пиколото и Бъч да седят като тапи във водата цял ден, докато ние се бързим из планините.

Включих прекъсвача, нагласих бутона за автоматично регулиране на силата на звука и натиснах бутона за излъчване на осигурения срещу подслушване приемо-предавател на много високи честоти. Нека не се впускам в подробности. Шибаното радио отказа да работи.

Извадих го от джоба на бойната си жилетка, за да проверя батериите, и разбрах, че може би — аа, ето, — може би проблемът се дължеше на голямото парче шрапнел, забило се в карангията на радиото и съсипало повечето транзистори.

Разбира се, тъй като мистър Мърфи ми беше помагал да планирам тази мисия от самото начало, носех единствения осигурен срещу подслушване приемо-предавател. Точно както заради него бях единственият задник с телорезачките.

Приятели, запомнете този съвет: правете, както ви казвам, а не както аз правя. Защото е очевидно, че ако правите като мен, ще закъсате посред шибания Иран, без начин да се измъкнете.

Добре. Време беше да минем на план „Б“. Само дето нямахме шибан план „Б“. А план „А“ току-що се беше пръснал по шевовете.

Точно тогава Копача започна да хъмка и да търка подметки в земята, погледна ме виновно, защото бил забравил нещо, а после извади дузината клетъчни телефони, които беше скътал в раницата си. Те бяха добри източници на информация — като проследим номерата и сметките, можехме да открием кой финансира тангата от „Юмрукът на Аллах“.

Добре, сега имах няколко клетъчни телефона. Да, по-добре беше от нищо. Само че нито Махмуд, нито Бъч и Пиколото имаха телефони.

Но Ашли Еванс имаше телефон. И сега би трябвало да си седи вкъщи. Протегнах ръка и Копача сложи една мостра от плячката си в нея. Включих телефона, отворих капачката му и се заслушах за тон. *Nada*. Опитах втори апарат без успех и трети.

Алигатора огледа позицията ни.

— Може би сме в зона без обхват, скипере. Обзалагам се, че ще проработи близо до брега.

Може и да е така, но това значеше дълго, дълго чакане, а състоянието на Гризача не се подобряваше с времето. Опитах четвърти телефон. Работеше, но като набрах номера на Ашли, чух поредица бипкания и инструкции на фарси.

— Найджъл?

Подадох му телефона.

Той сви рамене.

— Опитай пак, скипере.

Набрах апартамента на Ашли и му дадох телефона. Той се заслуша и кимна.

— Иска код за достъп.

Е, нямах шибан код за шибан достъп. Погледнах към Копача.

— Не можа ли да откраднеш един шибан сателитен телефон без шибана система за сигурност, заднико?

Той се спря два пъти, за да разбере дали говоря сериозно. Само че аз наистина говорех сериозно и той го знаеше. Разрови се из раницата си, а после с грейнал поглед извади един апарат „Моторола“ и го разгледа внимателно.

— Ей, този е „Иридиум“ — гордо обяви Копача.

Включи го, наблюдава го, докато влезе в цикъл, и после набра сигурно двадесет цифри и изчака да чуе нещо от другия край. По лицето му се разля огромна самодоволна усмивка.

— Опа, скипере...

Подаде ми телефона. Ето какво чух:

— ... прогноза за времето в град Ню Йорк и околността. Днес ще има разкъсана облачност с югоизточен вятър, максималните температури ще достигнат петнадесет градуса, а минималните — десет.

Бързо прекъснах връзката, а после го ударих по ръката достатъчно силно, за да изкарам сълзи от очите му.

— Добра работа, куродъх педал такъв — казах, използвайки универсалното тюленско любезно обръщение. — Да се надяваме сега, че не си прецакал батерията с това обаждане.

Мога да изразходвам следващите двадесет страници в описание минута по минута на нашето евакуиране. Но това не би спомогнало за действието в книгата и само ще ви кажа, че в края на краищата се прибрахме *sans* много посещения от мистър Мърфи и/или роднините му.

Но не стана в рамките на единия ден, който бях предвидил. Спомняте ли си как си мислех, че Ашли ще си е у дома? Да, но тя не беше там. Два часа ми трябваша, за да се свържа с нея. И тогава тя ми каза — доста рязко, като се замисля, — че ѝ трябват поне пет часа, преди да може да иде на юг и да даде на Бъч и Пиколото клетъчен телефон, на който да мога да ги избира и да им кажа каквото трябва.

— Не трябваше да заминаваш, без да ми кажеш — заяви с решителен, студен и гневен глас тя.

— Това, което правя, е поверително — казах.

— Майната му на поверителното. Опитвам се да ти помагам през цялото време, а ти ме държиш на тъмно. Това е глупаво, Дик. Късогледо.

— Късогледо ли?

— Ситуацията тук се промени, много.

— И как така?

— Няма сега да говоря за това. Ще ти обясня, когато се прибереш тук, на север.

Изненадах се, че е толкова срамежлива. Аз трябваше да се погрижа за ранен, имах адски болки и не бях в настроение за свенливост.

— Кофти — отвърна тя доста нехарактерно. — Оправяй се.

И телефонът замълча.

И така, аз се оправих по единствения начин, който знам: с една шибана стъпка напред след друга. Напредвахме бавно надолу към морето, като се придвижвахме внимателно, защото беше ден и избирахме пътя си шибан метър след шибан метър. После клекнахме на запад от крайбрежния път, докато се стъмни и движението намаля, пресякохме пътя внимателно, като заличихме следите си в пясъчните дюни, покрити с тръни и морска трева.

В 21:40 застанах прав върху най-високата дюна, която намерих, включих очилата си за нощно виждане и светнах с инфрачервеното фенерче към морето. Три точки, четири точки, една точка и тире казаха всичко, което ми трябваше.

И, разбира се, не получих отговор. Да, това беше идеалният край на идеална мисия. И да, тук използвам литературния похват, известен като ирония.

Шестдесет и осем секунди по-късно (определено броях, по дяволите) получих отговор на сигнала в обратен ред. През следващите осемнадесет минути пусках същата светлинна комбинация веднъж в минутата, докато различих лодките, които преминаваха през вълните и разпенените им килватерчета сочеха право към моя инфрачервен фенер. Първо натоварихме Гризача. След това се метнахме през бордовете и насядахме в жегата. Евакуирането продължи два часа плюс още четири и половина в шибаните задъхани дизели по пътя от

брега до Баку. Аз се возех в каросерията на водещия камион, като делях вниманието си между взетите от нас данни и Гризача.

Дребният тюлен беше прежълтял като лой и имаше температура. Загубил беше много кръв — вероятно се намираше в първия стадий на шок от обезкървяване. Но се държеше едва. Както всичките мои мъже, той имаше толкова много чиста ВОЛЯ и РЕШИМОСТ, че щеше да се бие до края, колкото и лошо да бяха го ранили.

Проверих дали интравенозната система работи добре, обърсах потното му чело с влажна кърпа и сложих ръка до сънната му артерия, за да проверя пулса. Слаб беше. Но редовен. Гледах на нещата така: след като Гризача не беше умрял все още, нямаше да му позволя сега да опъне петалата.

[1] Винаги съм се учудвал на това, че тангата водят такива подробни записки. Ако бях лош, нямаше да искам изобличителни улики около себе си. Но от Че Гевара до Ясер Арафат, от Абу Нидал до Осама бин Ладен те просто не престават. Така работата ми е много по-лесна. ↑

ЧАСТ ТРЕТА
ВРАГЪТ НА МОЯ ВРАГ

ГЛАВА 16

Единственият начин да се опише фойето на хотела, когато влязох през вратата, е, че то приличаше на начална сцена от голям бродуейски мюзикъл. Това беше така, защото цялата шибана трупа обикаляше натам-насам и чакаше, и изглеждаше, сякаш след миг ще се развихри в Голямото Начало на Представлението. Ашли беше там в бойна униформа. Също и Араз, както и взвод от неговите стрелци, до един готови за бой в камуфлажни дрехи и с автоматично оръжие.

Така беше и Олег Лапинов, застанал до рецепцията с двуреден костюм на тънки райета, с широки ревери, риза на квадратчета и крещяща вратовръзка с възел, по-голям от юмрука на Малката бира, от което приличаше на добрия стар мистър Чист в ролята на добрия стар Нейтън (Ней-тън, Ней-тън, Ней-тън!) Детройтски в московската лятна версия на „Момчета и кукли“.

Само дето не беше нищо добро, старо и надеждно. Беше си същият тъп, лайномозъчен, гноемъд, тънкохуест боклук, свързан с убийството на съпругата на моя приятел. Това го правеше мой враг.

Което означаваше, че му е време да умре. Минах край Ашли и Араз, като разхвърлях настрани пикола, шпиони, туристи и турски мафиоти, докато цепех през мраморния под с пълна пара. Отидох до рецепцията, хванах едрия руснак за реверите и го дръпнах до себе си.

— Шибан, путкогъз, куродъх *опушченый* — прошепнах/ изръмжах за поздрав, като го нарекох затворническа курва. След това го ръгнах с колене в топките.

Но кучият син беше бърз колкото мен. Отклони крака ми, използва инерцията ми срещу мен, после се извъртя и с остроото на лакътя си ме прасна бързо и гадно в слънчевия сплит, когато ме блъсна в ръба на гишето.

Ударът ми изкара дъха, но гневът ме понесе напред и ме накара да забравя всяка болка от предишните дни. Ударих го по ушите, стиснах дебелиите му тлъстини отзад на врата и го зашеметих с удар с глава.

Очите му се вдигнаха нагоре за миг, но после се лепна за мен като миризма за лайно. Почнахме да се борим, като всеки от нас опитваше да надвие в опразващото се фоайе. След това той ме прегърна мечешката и с теглото си ме събори на пода. Паднахме като две талпи, отскочили от мебелите.

Мамка му — ритнал ме беше по болното коляно и болката ми спря дъха. Но ми се привидя лицето на Мики Бен Гал и отвърнах на атаката. Ударих го с юмрук по ключицата. Той изгрухтя и разхлаби хватката си. Това ми даде възможност за действие. Праснах главата му към пода в опит да блъсна големия му плешив череп в мраморния под. Но той беше прекалено бърз, шибанякът му, и се изви настрани от мен, като пляскаше с ръце и пазеше дистанция.

Аз го нападнах, като юмруците ми го удряха по лицето и трупа. Опитах да го обвия с крака, но той пак се измъкна, като междуременно насади подметката на обувката си в лицето ми. Хванах стъпалото и го извих, за което бях възнаграден с гневен рев и експлозия от гаден руски. Аз се набрах по ритациите му крака и го ударих в топките достатъчно силно, за да му се съберат очите.

Може и да го болеше, но не спираше. Мамка му — тоя дъртак беше седемдесетгодишен, но все още се движеше като шибан тридесетгодишен стрелец от елитна спецназ група.

Да, но вие ме познавате. Аз съм от онези, дето се застъпват за равните права. Което означава, че убивам седемдесетгодишните по същия начин, по който бих убил и тридесетгодишен: чрез бъркане в шибаното гърло, изскубване на шибаното сърце и шибаното му изяждане в суров вид.

Мисля, че разбра какво си мислех, защото даде газ и опита да остави малко разстояние помежду ни. Аз обаче изобщо не бях съгласен и останах наблизко, като го ръгах с лакти, хапех, бодях и редях един шибан удар след друг, докато разбрах, че копелето се отказва и мога да размажа шибания му лайнян мозък по мраморния под.

В който момент Бумеранга, Алигатора, Чука, Мустанга, Нод, Копача, Найджъл, Бъч и Таймекса ни се нахвърлиха и ме откъснаха от задника точно когато постигах някакви резултати по разглобяването на лицето му.

Бумеранга седна върху гърдите ми.

— Успокой топката, шефе.

— Да ти го начукам — опитах да се измъкна изпод него.

Повярвайте ми, бях нагорещен до червено. Не исках никакво успокояване.

Ашли. Шибаната Ашли беше заповядала на Бумеранга да прекъсне нещата. Изгледах я мръснишки, а като я пипна с ръце, щях да ѝ сторя нещо по-лошо.

Тя ме изгледа подигравателно.

— Казах ти, че ситуацията се е променила — обясни тя.

След това отиде при Олег Лапинов и помогна на еднозвездния кагебейски генерал да се изправи от палубата.

Олег Лапинов рязко бутна ръката ѝ и я отпрати с гърлено ръмжене. Отърси притисналия го тюлен, изправи се на крака и се зае да чисти прахта от фоайето от дрехите си. Изплю кръв на пода и ме погледна.

— Не е лошо като за старец, а? — запита на достатъчно добър английски.

Не бях в настроение за остроумни празнодумия с тоя ивански задник.

— *Ѓб твою мать.*

Той ме изгледа отвисоко, засмя се презрително и отговори с порой на руски, като залп на пълна автоматична стрелба с „Калашников“.

От което, разбира се, не схванах нито дума.

— А?

Големият Иван ме погледна. След това махна към Бумеранга с жест, който показваше, че знае как да командва. Бумеранга се изтърколи от мен и голямата, тежка ръка на Лапинов ме хвана за китката и ме изправи на крака.

— Значи, полковник, вие научавате добрите думи за майката на всички езици, така ли?

Предполагам, че въпросът му беше риторичен, защото не ми даде възможност да отговоря. Вместо това ме изгледа право в очите и каза:

— Трябва да говорим. Важно е за интересите на нашите две страни.

„Интересите на нашите две страни?“ Какви бяха тези надути лайнарщини? Както знаете, аз вярвам на руснаците толкова, колкото е

разстоянието, на което мога да хвърля небостъргача „Емпайър стейт билдинг“. Но ме спря нещо в начина, по който говореше Лапинов, и фактът, че нито Бумеранга, нито Скапания Ранди протестираха.

— Слушам — казах предпазливо.

— Не тук. Насае.

Имаше смисъл — освен ако не искаше да ме изкара навън, за да може някой стрелец от алфа-групите да ме гръмне. Но трябваше да се занимавам с две по-важни неща, преди да прекарам и секунда от времето си с някакъв шибан руснак.

Магнах на Ашли да се приближи и посочих с пръст носилката на Гризача.

— Трябва да се погрижим за него възможно най-бързо. Ударен е с куршум в белия дроб — трябва да го евакуираме в Майн на Рейн.

Ашли не чака да се доизкажа. Отвори клетъчния си телефон и се зае със случая. След това аз се заех с хората си. Поставих Бумеранга начело. Той знаеше какво трябва да направи, без да му се казва.

След като се погрижих за хората си, можех да се заема с новата задача, т.е. Олег Лапинов. Погледнах Араз.

— Можеш ли с момчетата си да осигуриш за мен и Олег място за дишане отвън?

Едрият азербайджански полковник кимна.

— Може, полковник Дики.

Той се извъртя и излая серия команди. Стрелците му заобиколиха мен и Олег, като ни поставиха в нещо като онова, дето тайните служби наричат диамант. Докато двамата с Олег вървахме към вратите на хотела, азербайджанците се движеха с нас, за да сме защитени.

Погледнах назад към Араз.

— Научават — казах.

Той вдигна ръка за почест и после ми помахаше с нея.

— Благодаря, полковник Дики.

Тръгнахме по дългия, виещ се път, като с отдалечаването ни от хотела хората на Араз ни оставяха все повече място. От другата страна на булеварда с четирите ленти, срещуположно на вратите на хотела, се виждаше малък парк. Магнах с ръка натам.

Лапинов се намръщи и поклати глава веднъж нагоре и веднъж надолу в знак на обмислено съгласие.

— Там ще е добре — каза.

Пресякохме булеварда и влязохме в малкия парк. Лапинов огледа района с опитно око, след това махна с ръка към една пейка, която гледаше в обратна на хотела и уличното движение посока.

— Да седнем тук.

Приблжихме пейката. Със сигнали Араз накара хората си да ни заобиколят на шест метра разстояние. Огледах се. Гърбовете ни гледаха към хотела. Отвъд парка имаше редица жилищни блокове. Слънцето се отразяваше в прозорците.

Лапинов се настани на пейката и ми кимна да се присъединя. От джоба на сакото си извади вестник. Разгъна го внимателно, после ми подаде единия край на страницата, като държеше другия.

— Сега си имаме завеса — обясни той. — В случай че някой гледа от апартаментите от другата страна на парка и опитва да разбере по устните ни какво си говорим.

Добре. Значи разбираше от процедури за сигурност. ГРММ^[1]. Аз нямах нито време, нито търпение за мили жестове. Бях в режим отмъщение и той не беше казал или направил нищо, с което да ме накара да променя решението си.

Обърна леко лицето си към мен.

— Нямам нищо общо с убийството на израелската жена.

— А кой?

— Операцията беше на Али Шерафи — каза той спокойно. — Али Шерафи и ИРГ^[2] командват „Юмрукът на Аллах“.

Тоя задник твърдеше очевидното.

— С помощ от задници като теб, Олег. Шибаният лагер е построен като база на алфа-групите, а на нефтодобивната платформа имаше един шибан ивански стрелец.

— Той не е от моите — настоя Лапинов. — И хората ми никога не са работили за Шерафи.

Той размърда вестника.

— Точно както в твоята страна, в Русия има политически фракции, чиито цели са различни от тези на правителството.

— Е?

— Иранците се обърнаха за помощ към Саркисян — отговори спокойно той. — И някои елементи в моето правителство го насърчиха да им помогне, защото смятат, че Саркисян работи за тях и че биха могли да го контролират. Или поне им се иска да вярват, че е така.

Споменах ли, че не бях в настроение за кокетничене.

— Какво е това лайнарско „ние — те“, Олег?

Той погледна право напред във вестника и се намръщи, а после продължи монотонно.

— Аз не ви харесвам, полковник — каза. — Когато имаше Студена война, с удоволствие бих — как се казва? — се изправил срещу вас. И бих ви убил. А да ви убия би ми доставило огромно удоволствие.

Замълча.

— Но аз съм войник. И макар и да не съм съгласен с действията на правителството си, не мога да работя срещу него за разлика от някои други хора.

Разбирах позицията му поне в този аспект на живота и му го казах. Войните не могат да оперират извън обществото. Ако го правят, те се превръщат в терористи или в нещо по-лошо. Войнът трябва да оперира в определена командна верига. Може и да не му харесва това и може понякога да заобикаля веригата — но в края на краищата трябва да ѝ се подчини.

— Саркисян работи за иранците, а в миналото е работил за нас. Но важното е, че неотдавна открихме за голямо наше съжаление, че работи единствено и само за себе си. В момента настройва моята страна срещу вашата, като използва ирански терористи и руски изменници и опитва да прехвърля вината за действията им върху моето правителство.

Червеното му иванско лице доби студен израз.

— И почти успя, докато не го притиснахме до ръба, не се паникьоса и не нареди на Али Шерафи да убие израелеца, но при опита уби жена му.

— О?

— Разговорът му беше засечен от Москва и ми предадоха информацията. Информацията беше споделена и с твоите хора — добави след кратка пауза той.

— Моите хора?

— Вашия разузнавателен апарат.

Този къс информация ме разтърси. Искам да кажа, че ако знаехме колко мръсен е Саркисян, тогава защо, следва мръсна дума, не ми бяха

казали, след като генерал Крокър и министърът на отбраната ме изпратиха в тая объркваща купчина *merde*.

— От кого?

— Това е, както вие казвате на английски, над нивото на моята заплата.

От тона на Лапинов разбрах, че приключва точно тази част на дискусиата. След това продължи:

— Съвсем скоро Саркисян успял да се сдобие с комплект много важни дипломатически документи от нашето Министерство на външните работи — каза руснакът с изчервено, навярно от неудобство, лице. — От мен поискаха да ги върна.

— Е?

Знаех точно за какъв комплект дипломатически документи говори. Те, разбира се, бяха свръхсекретните документи, които бях присвоил от куфарчето на Стив Саркисян във фондация „Сирджик“. Но нямаше да улеснявам работата на Олег или да предлагам да му ги върна.

Той ме изгледа така, сякаш разбира точно какво правя.

— Не съм в настроение за детски игри — каза Олег Лапинов, като в гласа му се прокрадна неприятна нишка.

— В такъв случай да ти го начукам много, заднико.

Дръпнах вестника от ръцете му и станах.

— Ще се видим на игрището, Олег.

Честно, тоя гад не ми трябваше. Имах си друга работа. Например да ударя по арменските националисти, които получаваха подкрепа от руснаците. Руснаците като Олег. Всъщност точно в този момент реших, че може би трябва да го убия точно сега и да си спестя усилието да го сторя по-късно.

Той стана, а вените в големия му дебел врат пулсираха. Беше едър колкото мен, а дори и повече — и дори с костюм и вратовръзка си личеше, че този седемдесетгодишен старец помпа тежести.

— Не искам помощта ти да върна документите — каза той, като протегна ръка надолу към вестника, без да сваля очи от моите. — Не това е целта на упражнението ни.

По зъбите му имаше кръв, когато проговори. Тя му придаваше зловещ и в същото време клоунски вид.

Запитах го каква е целта в такъв случай.

— Моето положение беше усложнено от взломното ти влизане в кабинета на Стефан Саркисян.

Той отклони въпроса ми така спокойно, че почти не забелязах какво прави.

Лапинов ме дълбаеше с поглед така, както строевите инструктори гледат смрадливите новобранци.

— Ние не бяхме готови да посрещнем действия от негова страна. Още не.

— Какво е това „ние“, Олег?

— Моето правителство и твоето правителство — отговори Лапинов. — Ние. Нашите правителства. Действащи съвместно.

Е, трябва да призная, приятели, че второто късче информация от Олег също ме повали като пословичния тон *тужлы*. Само че... сега разбирах за какво беше намекувала майор Ашли по клетъчния телефон. И което е по-важно, защо председателят Крокър беше изстенал толкова продължително и силно, когато му казах какво съм сторил в кабинета на Стив Саркисян, и след това бе настоял да чуе за всяко детайлче от действията ми.

Объркан ли си, нежни читателю? Ако си, нека обясня.

Аз всъщност бях се вмъкнал точно в средата на класическа схема с примамка и капан, съвместно провеждана от нас и, оказва се, руснаците. Нищо чудно, че Джим Уинк успя да намери толкова много гадна информация за Стив Саркисян толкова бързо. Имал е информацията на върха на севернофиладельфийските си пръсти. Защото колкото и да ми мърмори и стене, че действа слепешката и без агенти и всички други лайна, които ми беше казал във Вашингтон, очевидно Християните в действие провеждаха някаква операция.

Не само провеждаха операция, но я провеждаха съвместно с бившите си противници, руснаците. И незапознат (заедно с мен) за тази малка гънка в сюжета беше... собственият ни шибан посланик. Е, в това имаше логика. Ако мадам посланик Медисън мушка Стив Саркисян, няма причина да я включват във веригата и да рискуват информационен теч по време на разговор до възглавницата.

Междувременно двете правителства бяха позволили на Стив Саркисян да мисли, че е напипал вътрешна информация за нашите (и руските) планове за каспийския район — т.е. документите в куфарчето. Но сега, когато се замислих, очевидно му е била подавана внимателно

диета от черни данни. Дезинформация. В подобни случаи това е нормална оперативна процедура. И после, след като хората във Вашингтон и Москва успеят да върнат лентата назад и да открият кои са източниците на Стивчо и какви са методите му, Християните в действие и хората на Олег щяха да нагласят няколко координирани операции, да приберат мрежите му, да смълчат агентите му, да разкарат Стив и приятели някъде и да махнат иранците от картината в тази част на света за обозримото бъдеще.

Колкото повече мислех, толкова повече този ход ми се струваше логичен. Макар напоследък да не бяхме точно приятели с руснаците, моето правителство и това на Олег имаха силен интерес да държат Техеран извън картината в Азербайджан, а да не говорим за „Становете“.

Само че тайната ми мисия беше компрометирана. След това бях убил ЯПР на Саркисян, което беше предупредило кучия син, че търся него. Тогава се изхитри да направи приема във фондацията, за да ме види, да разбере точно кой съм и с кого работя. Предполагам, че единствено не беше предположил, че мога да вляза в кабинета му и да отмъкна документите.

Но аз бях направил точно това. Заврял бях голямата си словашка зурла право в средата. Отворил бях кабинета на Стив и взел неговите ХУИ, смятайки ги за истински. И с кого си бях тръгнал от фондация „Сирджик“? Със семейство Бен Гал? И Стив Саркисян е събрал две и две. Предположил е, че работя с израелците срещу него. Което, разбира се, беше отчасти вярно.

Поради което беше пуснал ремъка на Али Шерафи, за да убие Ави Бен Гал — и уби Мики.

Позволете да ви кажа, че това внезапно откровение свише по никакъв начин не подобри настроението ми. Първо, бях ядосан на Председателя, че не ми каза какво, мамицата му, става. Ако знаех, нямаше да правя оня номер с влизането в кабинета на Стив. И Мики Бен Гал още щеше да е жива. Едно нещо е да пънеш задника си и да загубиш човешки живот за нещо важно. Съвсем друго е да пропилееш живота на свой приятел за нещо, което не е важно. А точно това беше се случило.

Добре, време беше Олег да ми даде известна информация, която да мога да използвам добре. Погледнах едрия иван.

— Къде е Шерафи?

Зададох прост въпрос. Получих прост отговор.

— В Иран. Измъкна се през границата вчера.

Мамка му. Е, рано или късно щях да намеря начин да се добера до него — и да отмъстя за убийството на Мики Бен Гал. Но това щеше да бъде тогава. Сега беше сега и се налагаше да се върна на оригиналния си въпрос, който беше, накъде, мамка му, бие? Отново седнах на пейката. Също и Олег Лапинов.

— Добре, Олег, плюй камъчето. Какво стана през последните тридесет и шест часа?

Лапинов обърна лице към мен и понижи гласа си, за да не ни чуе някой.

— Израелците изпратиха екип да убие Саркисян.

Е, както ви казах, не бях в настроение за кокетничене.

— И?

— Моите хора в Москва научиха за това и казаха на азербайджанците какво ще се случи.

Той изплю шепа кръв на плочките.

— Мисля, че на азербайджанците нямаше да им е неприятно, ако израелците бяха дошли и бяха свършили работа. Но тъй като сме ги предупредили официално, няма какво да направят. И затова Араз Курбанов сложи край на всичко. Израелците се опитаха да се промъкнат с един самолет от Турция. Но на летището ги спряха хората на Араз. Той ги изпрати обратно до самолета и се върнаха в Тел Авив през Анкара, без никой да задава никакви въпроси.

Знаете ли, приятели, Мосад вече не е предишната организация. Осраха убийството на Халед Мешаал, онзи от „Хамас“ в Аман, Йордания, преди две години. Хванаха ги, когато опитвали да сложат подслушвателна апаратура в апартамента на Палестинската освободителна организация в Швейцария, и агентите им били обявени за персона нон грата. А сега това.

Лапинов продължи:

— Но Саркисян има хора и на летището. Научил, че ще го трепят. И тогава...

— И тогава? Карай до шибания край, Олег.

— И тогава Саркисян трябва да се е паникьосал.

— Трябва да се е паникьосал ли?

— Трябва. Защото побягна. При приятелите си от арменската мафия — в Автономен Карабах. Поискал на заем хеликоптера на вашата посланичка за разглеждане на обект за предложения нефтопровод, който минава през Армения.

Руснакът изплю още кръв на плочките и се отклони от темата:

— Никога няма да стане това с техния тръбопровод. Не и през Автономен Карабах.

Така ли? Може би да, може би не. Както и да е, на кого му пукаше в момента къде ще бъде положен шибаният тръбопровод.

— Олег...

Той потри голямата си плешива глава и отново се съсредоточи върху темата.

— Да, да, да — продължи той. — И вашата посланичка, тя е...

Той насочи показалеца си към слепоочието на плешивата си глава и го завъртя.

— Не са много умни хората като Саркисян. И така, убедил я в последния момент да дойде с него, за да види къде ще минава тръбопроводът. Подали план за полета от Али Байрамли за Сатлки — каза, сякаш знаех за къде става дума.

Замълча за малко.

— Направили повърхностен преглед на маршрута на тръбопровода, а после отлетели за Нариндзлар за уикенда.

Нариндзлар? Какво, мамицата му, беше това Нариндзлар? Нариндзлар? Дори не можех да го изговоря, мамка му.

— Нариндзлар е древен арменски град-крепост, високо в Кавказките планини, в самия северен връх на Нагорни Карабах — обясни Лапинов така поучително, сякаш четеше думите от пътеводител.

Изплю нова доза кръв върху плочките.

— Надморската му височина е две хиляди и четиристотин метра.

Като направих изчисления, открих, че става дума за почти осем хиляди фута. По-високо от Денвър. По-високо от Женева.

— Там я е закарал?

— На върха на планината има стар хотел — каза Лапинов, като поклати глава утвърдително, — направен от манастир от четиринадесети век. Бил съм там. Изолирано е. Невъзможно е да се

влезе и излезе, без да се разбере. Освен това го защитават и местните лаврушници^[3].

— Казваш ми, че Стив Саркисян е отвлякъл американската посланичка и че по въпроса не се прави нищо?

— Между Саркисян и Техеран има прехванати съобщения, които не са споделени с вашето правителство.

— Мислех, че работим съвместно.

Лапинов ме погледна изпод вежди.

— Предпочитаме да не споделяме някои неща — докато не стане абсолютно необходимо.

Големият иван издърпа един плик от джоба си и ми го подаде. Взех го, отворих го и разгледах съдържанието му. Имаше три листа с вид на официални документи, изписани на кирилица, с печат на всеки, който реших, че означава „СВРЪХСЕКРЕТНО“.

Раздрусках листата под носа на руснака.

— Тези лайна не ми вършат никаква работа и ти го знаеш, Олег.

Лапинов сви рамене.

— Вашата майор Еванс чете руски — каза. — Питай нея.

Станах и се насочих към фойето на хотела. След пет минути се върнах. Двата с Ашли бяхме се сгушили до хотела и тя ми беше превела от руски. Трябваше да призная, че ако прехванатата информация беше истинска, посланик Марибет Медисън се намираше в голяма беда.

- Първата прехваната информация беше обаждане от Стив Саркисян до хотела в Нариндзлар, за да поиска обичайния си апартамент, три стаи за своите телохранители и две за пилотите на посланичката.

- Втората прехваната информация беше телефонен разговор между Али Шерафи и Стив Саркисян, в който Саркисян казваше на Шерафи, че с представителя на Сатаната в Баку ще се занимаят както трябва.

- Третото прехванато обаждане беше по клетъчен телефон от Али Шерафи до щаба на ИРГ^[4], за да докладва, че „планът за разправа с американската курва“ се изпълнява.

Върнах се при пейката и седнах объркан. Лицето на Лапинов беше неутрално. Не каза нищо. Оставяше ме да проумея всичко сам. Но в тая чикиярщина нямаше никаква логика, което и казах на Олег.

Човек не отвлича шибания американски посланик. Не, ако не искаш цялото проклето американско правителство да те млати по главата.

Лапинов кимна.

— Прав си — каза. — Но според мен тя не смята, че е отвличена и следователно не е вдигната тревога.

Нека ви опиша последвалия умствен процес.

Леле. Точка.

Светване на крушката.

Я. *Здрасти.* Не бях ли аз човекът отпреди няколко страници, който ви каза, че посланичката Медисън и Стив Саркисян потайно вършеха едни мръсни работи? Не видяхме ли как тя командваше Стив на приема в „Сирджик“ и как го остави да пръска слюнки, когато тя си тръгна? И накрая не видяхме ли всички ние бележката, лепната на черновия документ на Стив Саркисян, която му казваше по приятен, но твърд начин да си гледа работата — тя нямаше да го подкрепи във връзка с фондацията, въпреки че наистина го харесваше?

Затова положението не беше като да е отвличена. Беше като да е отишла със Стивчо за ден-два „наблюдение на обекта“, или поне тя така си мислеше. Стив очевидно имаше други идеи. Може би се е изморил да го бият с катерички по главата. Може би някъде си имаше ново маце и искаше да приключи нещата с посланичката. Може би просто я е взел със себе си, за да я накара да го подкрепи в рекета му, и тъй като тя нямаше да го стори, щеше да я захвърли. Да, от хеликоптера. Какъвто и да беше случаят, очевидно той я беше взел за едноръчно пътуване.

И когато тя осъзнае какво е истинското ѝ положение — или пък не би се осъзнала, — е, всичко се случва. Като например хеликоптерът ѝ може да падне в планината и всички да измрат. И кой би разбрал нещо? Районът беше несигурен. Един министър на търговията беше загинал на Балканите. Президентът на Грузинската република едва се отърва при три опита за убийство само през последната година. А ако хеликоптерът на американския посланик падне в Кавказките планини, то няма да е чудо за три дни — ще изкара най-много две седмици. Защо ли? Защото Баку не беше центърът на вселената. Скъпо струваше да се поддържат новинарски екипи тук, а освен това щеше да има други кризи за отразяване. И така, тая случка просто щеше да се изпари. Да отmine. А щеше да има и изтичане на неласкателни вести

— може би раздути такива — за посланическите ѝ срещи. Вижте, мъртвите не могат да съдят за клеветата. И тогава в надлежния срок американското правителство щеше да смени Марибет Медисън — която може и да беше наивна по отношение на обектите, с които се чука, но разбираше от сондърство — с някой раиранопанталонест апаратчик от Мъгливото дъно, който нямаше да разбира и бъкел от чукане или от сондърство, и Стив Саркисян и хората, за чийто параван служеше, щяха в крайна сметка да надделеят в този регион.

Как да надделеят, питате. Уместен въпрос. Една от най-основните истини на геополитиката е, че нещата никога не са в черно и бяло. Абсолютистите и моралистите са лоши държавни секретари и външни министри, защото понякога държавническият занаят е аморален. Не неморален, искам да ви напомня, а аморален. Има разлика. И при упражняването на държавнически занаят са важни отсенките. Нещата рядко са черно-бели, а са сиви.

И така, Стив Саркисян щеше да надделее, защото макар САЩ и Русия да знаеха, че е мръсен, пак щяха да търгуват с него, защото той щеше да запази значителен контрол върху района, като използва огромните си финансови и човешки ресурси, за да тласка нещата в посоката, в която искаше те да бъдат тласнати. Помните ли как ми каза, че фондация „Сирджик“ е по свой начин дипломатическо тяло точно както Съединените щати?

Е, може и да се е заблуждавал. Но няма съмнение, че говореше сериозно. Затова какво следваше? Казал му бях истината: че без военна сила в подкрепа на икономическата му далавера „Сирджик“ е празна черупка. Е, започна ли той да събира военна сила, като търсеше някоя от джобните ядрени бомби, за които знаех, че се движеха из тази част на света, и да я използва като дипломатически коз? Дали нае някой разорен руски учен да му направи бомба и да обяви фондация „Сирджик“ за ядрена сила? Дали пое субсидирането на международния тероризъм там, където остави нещата Халед Бин Абдула, след като очистих кралския му гъз?

Откровено, приятели, не знаех — и не ме интересуваше. Както съм казвал и преди, аз съм слаб дипломат. Аз съм абсолютист и моралист. Онова, което знаех, можеше да се резюмира в няколко прости разказни изречения:

- Стив Саркисян уби съпругата на мой приятел.

- Стив Саркисян беше мой враг.
- Стив Саркисян беше мъртво месо.

Фактът, че можех сега да го убия, и то за държавна сметка, беше като глазура на тортата.

Погледнах към Олег. Изражението му говореше, че знае какво трябва да се направи и че трябва да действаме бързо.

— Познавам района — каза той. — Ти имаш хората.

Имах хората ли? Но аз нямах хората — или поне не достатъчно, за да превзема цял шибан укрепен град. Хората ми бяха съвсем съдвкани от иранския удар. А Араз и неговите бойци бяха изкарали малко повече от седмица обучение и освен това битката не беше и не трябваше да е тяхна.

Да заведеш азербайджански войски в това, което Олег наричаше Автономен Карабах, щеше да е толкова глупаво, колкото да вземеш израелски войски в Сирия — то щеше да усложни нещата, а не да реши проблеми. Освен това из Армения и Автономен Карабах имаше двадесет и пет хиляди души руска войска.

Според моето разузнаване отпреди мисията за обучение доста голям процент от тях бяха стрелци за специални операции. Предположих, че щом като тези дни сме толкова гъсти, може би трябва да направим една съвместна операция с някои от спецназ-момчетата на Олег, за да покажем на хората в Москва и Вашингтон колко добре можем да работим заедно.

— Невъзможно е. Не можем да използваме моите хора — каза Лапинов, когато предложих руския вариант.

Не признавам думата невъзможно и това му казах.

Едрият иван сцупи устни и не каза нищо.

Аз не мислех да пропиляя възможността да го ръгна в ребрата.

— Какъв е проблемът, Олег? Твоите руснаци да не са зле в спасяването на заложници?

Лапинов ме изгледа с мисълта за убийство в погледа си. След това изпусна голяма руска въздишка и каза:

— Спомняте си, полковник, че ние и азербайджанците вече нямаме споразумение за взаимна сигурност. Това означава, че всички наши сили са изтеглени през границата на Руската федерация.

Имаше право. Бях забравил.

— Но можеш да уредиш проникването на батальон от спецназ, защото това ще ни трябва. За да свършим работа.

— Невъзможно — изръмжа руснакът, а лицето му се преобрази в гадна гримаса.

Аз не обичам тази дума с буква „Н“. В гласа ми се прокрадна свирепа нотка.

— Защо не е възможно, Олег?

Той преглътна трудно, като с всяка секунда лицето му се зачервяваше все повече, и проговори:

— Защото, ако направим това, което предлагаш, то веднага ще стане известно на хората, които не трябва да го чуват, и вашата посланичка ще бъде убита веднага.

Господи. Казваше ми, че руснаците нямат оперативна сигурност. Казваше ми, че неговите сили са напълно проникнати от руската и кавказката мафия.

Погледнах лицето на Олег. Печалното му изражение издаваше факта, че не беше щастлив от това, което току-що си бе признал.

Е, напълно го разбирах. И за мен щеше да е много болезнено да му призная, че и аз нямам доверие на собствените си бойци.

— Има една алтернатива — каза Олег Лапинов с жалък тон. — Трябва да използваме твоите хора за целта.

Замълча и ме изгледа пронизващо.

— В края на краищата вашата посланичка е изложена на опасност. Но аз ще ви подкрепям по всички възможни начини.

О, мамка му — прав беше. Птиците серяха и всичкото *merde* падаше по раменете ми. Което означаваше, че отново настъпи време Дики да върви на майната си.

Разтърках коляното си. Болеше ме адски. И рамото ми не беше в добра форма, а един оципан нерв във врата ми пулсираше болезнено, като изпращаше като електрически шок болка в мозъка ми.

Предполагам, че всички тези поличби означаваха, че Бог ме обича и бях готов за мисията. Изправих се и се протегнах.

— Трябва да говоря със своите — казах. — Защото ни предстои лайнарски много планиране, ако искаме да действваме със скоростта, с която аз смятам, че трябва.

[1] Ако не можете да се сетите какво е, вижте в речника. ↑

[2] Иранската революционна гвардия. ↑

[3] Ето ви още руски полицейски жаргон за местната мафия. ↑

[4] Иранската революционна гвардия. ↑

ГЛАВА 17

Разбира се, проверих разказа на Олег. Както казах, на руснаците имам доверие дотам, докъдето бих могъл да хвърля „Емпайър стейт билдинг“. Но Ашли даде гаранция за доста от казаното от него във връзка с хронологията на последните два дни. И ми подаде един запечатан плик с факс от генерал Крокър, който едновременно ми разширяваше задника и потвърждаваше в общи линии казаното от Олег, че ние и ивановците си сътрудничим по проблема „Саркисян“.

„Руснаците дойдоха при нас във връзка с този конкретен проблем — пишеше председателят с наклонения си почерк. — И се реши на най-високо ниво — повтарям: най-високо ниво — да работим съвместно с тях в тази област и само в нея, тъй като те имат офицер на място, а ние нямаме. Дик, няма измъкване от това положение. Ще сътрудничиш.“

Думите на председателя не ми оставяха съмнения, че заповедите му са направо от Белия дом. И ако това е така, значи тук оставяхме военната сфера, а влизахме в света на политиката. А аз не исках и да се замислям за значението на всичко това. Искам да кажа, че в този Бял дом, в който вноските за политическите предизборни борби полагат пътя за националната политика, всичко е възможно.

А това не беше и най-депресиращата мисъл. Най-лошият пасаж от бележката на председателя беше този, в който той ми казваше, че в района нямаме хора. Искам да кажа, че сме единствената останала суперсила в света, и все пак руснаците бяха изпратили Олег Лапинов да играе в Баку, израелците бяха изпратили Ави Бен Гал, а ние — ние нямахме ресурси.

Но нямаше време да оплаквам загубата на здравия американски разум. Обърнах се към Ашли.

— Добре, какво за посланик Медисън?

— Какво какво за посланик Медисън? — запита риторично тя.

Точно в този момент не се нуждаех от тъпи остроумия и й го казах. Трябваше ми информация. Кой в посолството какво знае? Кой във Вашингтон какво знае? Операцията трябваше да остане напълно

нерегистрирана, ако не искахме на сцената да се явят „Делта Форс“, екипът за спасяване на заложници на ФБР и шибаният екип за специална тактика на Държавния департамент, следвани от Ей Би Си, Си Би Ес, Ен Би Си, Си Ен Ен и останалите от медийния цирк.

Ашли ме изгледа с печално изражение.

— Разбрах — каза. — Извинявай.

И след това ми даде информацията за обстановката, от която се нуждаех. Добрата новина беше, че имахме известно време на разположение. Нямаше нищо необичайно в заминаването на посланик Медисън със Стив Саркисян. И преди го беше правила — при това с хеликоптера.

— Ами какво ще кажеш за нейната охрана? — запитах.

Ашли докладва, че тя използвала хора на Саркисян. Регионалният служител по охраната хич не харесал това, но нямал право на глас. Посланичката решаваше какво да прави — и беше постъпила както ѝ харесваше.

Заместникът ѝ, един СВМ^[1] от кариерата, движеше нещата в нейно отсъствие. Знаеше от предишен опит, че тя не обича да я притесняват, когато се махне от кабинета, за да се заеме със своите социални дейности. Затова имахме известно време за игра.

След като бях включил и доклада по обстановката от Ашли в цялата информация, дойде време Дики да заминава на работа. Както обикновено, ситуацията не беше добра и часовникът тиктакаше. Но преди да започна спасяването на посланик Медисън, трябваше да се разправа с други два елемента. Първият беше Гризача. Ашли се погрижи за него: той беше във въздуха на път за Майн на Рейн. Дребосъкът щеше да живее. Вторият въпрос бяха целите на „Юмрукът на Аллах“, които открихме в Иран. Предадох материалите на Ашли и ѝ казах много бързо да се свърже с Разузнавателното управление на Министерството на отбраната по този въпрос.

След това се заех с належащия проблем. Посланик Медисън беше казала на хората си, че ще отсъства три-четири дни. Това беше преди около ден и половина. Значи имах възможност за действие в рамките на около тридесет и шест часа. Знаех, че след това Стив Саркисян или щеше да я убие на място, или да я изпрати за Баку със скрит в хеликоптера смъртоносен заряд експлозив „Семтекс“ (или друго подходящо копие на същото).

Саркисян беше избрал добре мястото. До Нариндзлар се стигаше по единствен застлан с чакъл път с две ленти, който се виеше нагоре през тесните планински проходи. Самото село нямаше повече от три, може би четири дузини къщи, една кръчма и малка гостилница. От края на главната улица се качваше въжено влакче един километър нагоре по стръмната планина, до хотела.

Ето ви малко предистория. През най-добрите дни на Съветския съюз Нариндзлар беше убежище за най-висшите съветски служители и герои. Юрий Гагарин, космонавтът, беше получил право на две седмици отпуск в Нариндзлар като награда за счупилото рекордите пътуване в космоса. Хрущов, Брежнев, Андропов — всички те също бяха отсядали тук. Също и Олег, който през седемдесетте и осемдесетте години е бил редовен посетител. Тогава според генерал-майора курортът се е превърнал в свърталище за най-големите руски *воры* — шефовете на руската организирана престъпност — и финансовите олигарси, които били истинските ръководители на Руската федерация.

— Управяват го *чёрные*^[2] — каза той. — Най-доброто от всичко, което се купува с пари.

Той се засмя горчиво.

— И повярвайте, имат парите да си купят най-доброто от всичко и всеки.

— Кога за последен път си бил там?

— Преди два месеца. Останах за една седмица — изръмжа той. — Бил съм там осем-девет пъти през последната година и половина. Сигурно място е за срещи с *лаврушниките*. Познавам ги до един. Шефовете и помощниците, хората в столовата и в бара. Дори жените. Знам от кои родове са и към коя престъпна фамилия принадлежат. Кой са техните *воры*. Как мислят, какво правят и кога го правят. Знам всичко — всичко.

Той забеляза, че го гледам странно.

— Мисията ми е да опозная тези хора. Не ми пука какво мислят другите.

Признавам му. Имаше шибаняшки добро прикритие, ако това беше прикритие, и му го казах. Успял беше да ме убеди — а аз съм най-големият скептик.

— *Спасиба* — каза Лапинов, като поклати глава веднъж в моя посока, а после продължи, сякаш говореше на себе си: — При последното ми посещение гостувах на един грузински авторитет на име Джапридзе.

— Авторитет?

Лапинов се замисли, преди да преведе думата:

— Това е като кръстник, *вор*. Но в икономическата сфера, а не в престъпни действия като наркотици и жени. Авторитетът контролира банките и фирмите.

Накарах Олег да скицира селото, влакчето и хотела, доколкото си ги спомняше. Нямаше време да искам спътникови снимки. Пък и по-важно, не исках да предупредя някого във Вашингтон, дори и собствената си мрежа за поддръжка, за подробностите по предстоящите неща.

В края на краищата Вашингтон е като огромна машина. Пуснеш ли я в действие, само инерцията ѝ не дава възможност да смениш курса с бързината, необходима за неконвенционална операция. Израел беше запазил отговорния апарат малоброен. Затова можеше да предприеме операция като спасяването в Ентебе, без да се налага да се преминава през неизброими командни нива. В КОМСОСАЩ^[3] има толкова много слоеве за пробиване, че е почти невъзможно да се проведе малка хирургическа операция, без да се предупредят двадесет и пет нива правителствени мениджъри и апаратчици и без да изтече информация до пресата — или по-лошо, до врага. О, прави се. Но не е лесно. А особено не-лесно е, когато искането за такава операция се прави от офицер от силите за бойни действия със специални методи, така обичан от бюрокрацията — самия стар свиреп® воин.

Затова знаех, че ако Вашингтон разбере, че посланик Медисън е отвлечена, ще реагира както винаги. Пентагонът ще постъпи по своя начин. Държавният департамент ще постъпи по своя начин. И всяка една спасителна мисия ще се превърне в пълно осиране.

Не — осъзнавах, че единственият начин да се изпълнят тези неща е да ги целуна за сбогом^[4] и да ги изпълня в стил „ако няма други указания“. И планирах да направя всичко глупашки просто.

Хотелът имаше към петдесетина стаи и осем апартамента, разпръснати на два етажа. Коридорите се простираха ветрилообразно по протежение на хребета на малко плато като лунен сърп от старата

манастирска сграда, която служеше като рецепция и фоайе и помещаваше главния ресторант и бара. От едната страна на лунния сърп — вътрешната — стаите гледаха към долината отдолу. От другата, разказваше Лапинов, гледката била впечатляваща: човек гледал на североизток, над поредица от назъбени планински върхове, извисяващи се до три хиляди метра.

От фоайето слизало старо кръгло стълбище към мазето на манастира, което Олег ни каза, че било напълно шумоизолирано, а после превърнато на дискотека.

— Пуснахме слух, че Андропов обича западна музика, когато стана министър-председател — каза Олег подигравателно. — Андропов мразеше западната музика. Мразеше я също както и Сталин.

Едрият генерал се извърна към мен.

— Андропов ги накара да изолират мазето, за да не чува дори и една нотка от западната музика, която пускаха долу.

По лицето му разбрах, че той одобрява напълно това.

Имаше и други големи постройки на платото, което според Олег беше между шест и осем хектара. Първата беше голяма триетажна подобна на спалня сграда, построена на самия ръб на платото на югоизточния край, за да не пречи на гледката, и в която през съветско време са се помещавали персоналът и охраната. Втора двуетажна постройка съдържаше комуникационното оборудване и имаше повече пространство за нощуване на усилена охрана, когато кремълските ръководители се намирали тук. Накрая имаше голям хангар, построен за хеликоптерите, които да докарват важните персони от големите летища в арменската столица Ереван, на 175 километра на запад, от столицата на Грузия, Тбилиси, на 240 километра северозападно, или от малките еднопистови летища Степанакерт или Агдам.

— Брежнев искаше да построи писта — каза Олег, — но го убедиха, че това ще развали гледката.

— Как е охраната в момента? — запитах.

— Много бикове — каза Олег на ивански жаргон за биячи. — Към петдесет или шестдесет души. Плюс личната охрана на гостите.

Замисли се малко.

— И, разбира се, персоналът — добави. — Повечето от тях също са въоръжени.

Имах петнадесет стрелци. Шансовете не бяха големи. Но нека ви кажа истината за подобни ситуации. Шансовете, приятели, са едно. Победата — друго. Всъщност всички специални операции се свеждат до това малка, добре мотивирана сила да надделее над значително превъзхождащи сили, за да победи със скорост, изненада и жестокост на действията. Това е вярно за всяка ситуация — спасяване на заложници, превземане на нефтодобивна платформа или отвличане на виетконгски данъчен инспектор.

Проблемът тук беше да внедря всичките си стрелци възможно най-бързо, да превъзмогна биковите и всички телохранители на Саркисян с голям обем смъртоносен, подавящ огън, да изскубна стройното дупе на мадам посланик Медисън от лапите на Стив Саркисян и след това да се изнесем възможно най-бързо.

Лесна работа — ако разполагаш с хеликоптер „ЕС-130“. И флотилия хеликоптери за специални операции „Пейв лоу“. И всичките играчки, които трябва за бързо спускане с въже. И... добре де, схващате идеята. Нямах въздушна подкрепа. Не можех да се докопам до нито един хеликоптер. Следователно за какво беше време? Беше време Дики да върви на майната си, защото определено обстоятелствата ми го муш-муш-мушкаха.

Но да бъдеш воин-диверсант означава, че винаги — да, винаги — превъзможваш обстоятелствата. Да бъдеш воин-диверсант означава, че ти контролираш обкръжението, а не обратното. Да бъдеш воин-диверсант означава, че ти винаги — да, винаги — доминираш в обстановката независимо какви са шансовете ти.

Освен това подобна операция по отвличане и изчезване е правена и преди, и то като по учебник.

Кога е било това, питате?

През септември 1943 г., когато повечето от вас може да не са били родени, ето кога.

По онова време един гаден, кофти майор-нацист на име Ото Скорцени повел група *Jagverbanden* — елитни шибани нацистки командоси — в хотел „Кампо императоре“, построен на планински склон около 120 мили североизточно от Рим, и спасил Бенито Мусолини, оня ТНГ (което означава тлъст нацистки гъз), известен като Дучето, от тълпа италиански антифашисти. Скорцени използвал безмоторни самолети, с които се приземил аварийно на малко плато,

където се намирал хотелът. В първоначалните четири минути от щурма Скорцени и осем други командоси изненадали група от над 250 италиански карабинери и войници. В рамките на петнадесет минути италианците били превъзможнати и се предали. Хората на Скорцени поели контрола над хотела, завзели въженото влакче, изненадали италианците в полите на планината, като ги ударили изотзад, а после се събрали с тежко въоръжен швабски конвой, изпратен от Рим, и есо: Мусолини, тлъстият нацистки гъз, бил спасен.

Аз нямах безмоторен самолет и със сигурност нямаше да се измъквам с помощта на конвой. Не — посланичката беше закарала своя хеликоптер в Нариндзлар, а знаех, че в него можехме да съберем двадесет и повече души, ако махнем приятни неща като седалките и интериора за важни персони. Но също като Скорцени аз щях да използвам изненадата и скоростта, за да преодолея превъзхождащата сила, да постигна ОП — относително превъзходство, и да ПОБЕДЯ. Също така можех да използвам два основни елемента от плана на Скорцени.

- Германецът е водел със себе си генерал от карабинерите, защото е знаел, че при вида на италианеца пазачите-карабинери няма да схванат истинската цел на мисията. Аз щях да водя Олег Лапинов със себе си. Олег знаеше онези *лаврушники*, които отговаряха за сигурността на Нариндзлар. Те щяха да го разпознаят — и да се поколебаят, преди да стрелят.

- Основната сила на Скорцени е пристигнала след първоначалната щурмова група. Това е добре, защото малобройната група мъже в първоначалната вълна е объркала италианците и е позволила на Скорцени да преодолее ТУ — Точката на Уязвимост — бързо.

Затова щях да се нуждая от два летателни апарата за нападението: малък хеликоптер, който обикновено вози не повече от четири души. И голям самолет, с който да закарам основната си щурмова група. Щях да се напъхам с шест души в хеликоптера, а останалите щяха да изпълнят скок от голяма височина с ранно отваряне на парашута и да долетят, като нападнат от сляпата страна на хотела минути след като приземя хеликоптера. Те щяха да блокират въженото влакче, с което да не допуснат навлизане на подкрепления, преди да сме постигнали своето Относително Превъзходство, а след

това щяхме да смразим охраната, да отвлечем посланичката и всички да се махнем с нейния хеликоптер.

Коефициентът на потенциална осираемост беше висок. Както Олег се изрази съвсем вежливо, деликатно и точно на жаргона на руските специални сили:

— *Я в пизде*, полковник — предстои ни да се напъхаме в една много дълбока вагина.

Имаше право. Нека разгледаме някои от гадните дълбоковагинални фактори, за които трябваше да мисля.

ДВФ едно: Ветровете в Нариндзлар бяха непредсказуеми. Променяха посоката си бързо, което би могло да отклони вторичната ми група от курса. Мамка му, та вятърът можеше да ги издуха на другия баир и тогава щях да остана само с шестима души, до един стиснали в косматите си жабешки ръце увисналите си пишки.

ДВФ две: Самата надморска височина правеше скачането с парашут проблемно. Не си носехме кислородни бутилки, а такива тук не се намираха. Това означаваше скачане от шест хиляди метра или по-малко, като дори при такава височина рискувахме предвид оперативната обстановка.

ДВФ три: Подходът със скок от голяма височина и ранно отваряне на парашута може да е опасен за здравето, ако ви забележат, когато се приближавате, защото горе сте си буквално сам. Не можете да стреляте ефективно и в същото време да водите парашута и затова само един човек с автомат може да всее хаос от земята сред приближаващата щурмова група.

ДВФ четири: Налагаше се да скачаме денем, защото зоната за скачане беше Н2 (неосветена и непозната), а и измамата на Скорцени изискваше от Олег да направи Впечатляващо Влизане, което не ставаше нощем.

ДВФ пет: Нямахме представа къде в огромния комплекс Нариндзлар щяхме да намерим посланик Медисън. Тя може да е във всяка една от петдесетте стаи. Ако не стигнем до нея в рамките на шест минути от кацането в района на хотела, развързката на тази книга ще се появи много лайнарски по-рано, а и няма да е щастлива.

Но независимо от дълбочината на тази конкретна тактическа вагина аз планирах точно онзи тип проста операция, която преодолява лошия шанс и успява. Защо ли? Защото, освен че беше проста като за

глупаци, беше и ЗЛА (Забележителна, Лавинообразна и Адска). С такива свирепи качества **НЯМАШЕ ДА СЕ ПРОВАЛИМ**.

[1] Служител на външното министерство. ↑

[2] Стенографски вариант на *чёрные смородины*, или кавказката мафия. ↑

[3] КОМандването на Специалните Операции на САЩ, което е във Военновъздушната база „Мақдил“ в Тампа, Флорида. ↑

[4] Игра на думи със съкращението KISS (*Keep It Simple, Stupid* — Прави нещата просто, глупако), което като дума означава целувка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Най-трудният елемент на моя голям ЗЪЛ план щеше да е да сложа ръце върху два летателни апарата и няколко изправни парашута. Това задължение падна върху Олег и Араз, които познаваха мястото и хората лайнарски повече от вашия слуга. Олег каза, че ще успее да отмъкне един стар хеликоптер „Аероспесиал ЛАМА“. В такъв хеликоптер се побират трима души и пилотът. Не е кой знае какво, но е по-добре от нищо.

А що се отнася до самолета за парашутистите, е, Араз каза, че има една-две идеи, но че всяка от тях щеше да струва пари.

Това не ме притесни. Разбрах, че в тази част на света нищо не е безплатно. Освен това притежавах пословичното куфарче, пълно с пари в брой, което ми беше останало от последната операция, и тъй като нито цент от тях не бяха на данъкоплатеца, не ми пукаше на ръждивата пишка как ще ги харчи Араз, само дето за него беше по-добре да се върне със самолет. Извадих свирепоразмерна пачка стотарки от кутията, отброих петдесет и ги дадох на Араз.

— Това ще помогне ли?

Той погледна банкнотите.

— Стори ми се, че искаш самолет, полковник.

— Искам. Това не е ли достатъчно?

Араз вдигна ръце в престорен знак, че се предава.

— Достатъчно? Достатъчно? Та това стига да купиш военновъздушните сили — каза той сериозно.

Толкова много обичам третия и четвъртия свят, където всевишният долар все още може да постига мноооого.

— В такъв случай ще можеш да... експедираш един самолет, нали?

Той се усмихна на словесния ми избор и отдаде чест.

— Абсолютно.

Подсилени парично, Араз и Олег отидоха с един от големите камиони да проверят пейзажа. Аз пък взех руските схеми и поработих над тях с помощта на Ранди, Бумеранга и Ашли.

Ашли? Да, Ашли. Тя се стараяше колкото всеки друг. Докато аз се занимавах с проблема Марибет Медисън, тя се бе обадила в щаба на Агенцията за обработка на изображения във военновъздушната база „Болинг“ край Вашингтон и ги беше уговорила да използват своите суперкомпютри и за малко истинска работа, вместо просто да си играят на пасианси и миночистачи.

Първо, беше накарала компютърните мухльовци да въведат всички диаграми с коловете, които бях задигнал от лагера на „Юмрукът на Аллах“ в Иран. След това беше ги накарала да ги съпоставят с очертанятия на милионите наблюдателни снимки от спътници, прелитания на самолети „U-2“ и наличните снимки от агенти. След шест часа беше измъкнала дебело топче уголемени на компютър снимки с подходящи размери от агенцията, която е така заровена сред складовете, бараките и канцелариите във военновъздушната база, че изобщо не прави впечатление. С помощта на компютърните вълшебства онези бяха успели да насложат схемите на коловете от Иран върху фактически снимки на сгради и инсталации. След като ни изпратиха резултатите, оставаше да кажем „Еврика“. Сега можем да видим точно къде имат намерение да удрят съюзниците на Стив Саркисян от „Юмрукът на Аллах“.

А познаването на местата, в които планираше да нанесе удар, ми позволяваше да разбера цялостната схема. Да видим какво ще кажете. Американското посолство в Баку беше на първо място в списъка. След това идваха посолствата в Катар, Абу Даби и Лондон. Другите му цели включваха сградата на фирма „Ексон“, „Бритиш петролеум“ и „Шел“, две парижки банки и турското Министерство на външните работи. Планираше да удари и помпената станция на „Арамко“ в Ал-Хуфуф, Саудитска Арабия.

Свързвате ли точките? Аз със сигурност ги свързах — и ключовата дума тук беше любимата на покойния и неоплакан намазвач Роско Гроган дума експедиране.

Дипломатическите мишени на Стив Саркисян представляваха също първостепенни задачи за половин дузина поддържани на държавно ниво международни терористични групи. Той можеше да ги удари. Но познайте кой щеше да отнесе вината: „Ислямски джихад“ или „Хизбула“, или някой от многото фундаменталистки съюзници на Халед Бин Султан, ядосани на Съединените щати, задето бяха

изпратили Халед на онова еднопосочно пътуване с килимчето до Аллах с любезното съдействие на *moi*. Но Стив удряше по нашите посолства, защото искаше да изпрати във Вашингтон едно недотам изтънчено послание, т.е. че е също толкова мощен, колкото Съединените щати, и може да ни шамароса по всяко време и където си поиска. Всъщност бих се обзаложил, че е установил контакт с всички дипломатически обекти, за да предложи услугите на своята фондация като геополитическа „експедираща“ организация.

Фирмите бяха атакувани, защото явно са отклонили настойчивите искания на Стив Саркисян да използват фондация „Сирджик“ за „експедиране“ на своите програми за извличане на нефт в тази част на света. Откъде знаех това ли? Знаех го, защото го бях чул от Джим Уинк (а също и вие), когато ме информира за Стив Саркисян и фондация „Сирджик“. Френските банки ли? Те неотдавна бяха анулирали чековете на Саркисян, като ограничиха кредитната му линия, и той искаше да им го върне.

Ами турското Министерство на вътрешните работи ли? Щеше да го нападне, защото турците бяха съюзници на Израел. (Олег ми каза, че ударната група от Мосад, дошла за Саркисян, беше долетяла през Анкара.) Освен това турците помагаша на израелците да наглеждат арменските и иранските съюзници на Стив Саркисян, като им позволяваха да използват турски бази за своите прелитания и подслушвания. А също всяко нападение срещу турците щеше да бъде приписано много удобно на някоя от половин дузината кюрдски националистически терористични групи.

Значи оставаше помпената станция на „Арамко“ в Ал-Хуфуф, Саудитска Арабия. Знаете ли какво, приятели? Убеден бях, че Стивчо ще я удари от чиста гадория. Или пък може би иранските му приятели я бяха прибавили към списъка, без да го известят. Казвам това, защото тя беше единствената цел, която не се вписваше в схемата.

Време беше да действам. Ашли накара връзките си в Разузнавателното управление на Министерството на отбраната да предупредят хората на място и посолството тук, в Баку. И тъй като обичам повтарящите се системи (по-малко възможности мистър Мърфи да покаже грозната си мутра), хванах осигурения срещу подслушване клетъчен телефон и направих дузина телефонни обаждания до собствената си мрежа за сигурност в Щатите. Обадих се

на моя *sorain* Жак Лили в ДНТ в Париж, за да го предупредя за нападенията над жабарските им банки. След това се свързах с един дългогодишен съюзник по стреляне и плячкосване на име Рики Фюъл, който в момента работеше като регионален служител по охраната в Абу Даби, казах му да си държи очите отворени и да предупреди Катар и Рияд. Когато го попитах дали са му се обаждали от „Сирджик“, Рики се засмя и каза, че са му предложили да му доставят ежеседмични стратегически оценки на риска на истински възмутителна цена.

— Това си беше рекет чисто и просто, скапан Ричард — каза Рики. — Аз ги изхвърлих, шибаняци смотани.

Споменава ли съм, че е лоша карма да се обзалагаш срещу Свирепия? Добре, сега, след като посланията бяха получени и изпълнени, знаех, че не след дълго „Юмрукът на Аллах“ ще се сдобие със съвсем ново и подобро име. Оттук нататък щяха да бъдат известни на всекиго и всички като „Юбаните Азадници“.

Ашли даде още от себе си. Чула беше посланик Медисън да описва приятното помещение, в което била настанена през уикенда в Нариндзлар преди шест-седем месеца. Сега, като знаехме с кого прекарва времето си, цял час опитвах да извлека възможно повече посланически подробности от майора.

Ашли си спомни, че Медисън ѝ казала за отличния изглед към планината. Това значеше, че е в северната част на хотела. Споменала беше също, че имала ъглов апартамент, което ѝ позволявало да затвори пердетата пред утринното слънце, но пак да има страхотна гледка към планините. Значи се намираше в най-северната част на хотела. Разгледах рисунките на Олег. На всеки етаж имаше ъглов апартамент.

Ако сте като мен, когато отседнете в един хотел повече от веднъж и ви харесва стаята, отново си я искате. И ако сте Стив Саркисян и влачите на буксир американска посланичка, получавате стаята. Взех управленско решение, че посланичката е в някой ъглов апартамент в северната част на хотела. И там щеше да се съсредоточи първоначалното ни нападение.

Проблемът беше в това да стигнем до апартамента, без да ни убият. От хеликоптерната площадка до хотела имаше 250 метра открита площ. Самият хотел имаше един главен вход — стария манастир. Двуетажната постройка беше превърната в огромно фоайе и рецепция. В посока точно дванадесет часа се намираше хотелският

ресторант. Гишето на рецепцията се намираше в девет часа; барът — в три. Щеше да се наложи да се доберем до главното гише, да преминем покрай охраната във фоайето, да направим два бързи завоя по деветдесет градуса с пълна пара, с което да стигнем до северното крило. И всичко това трябваше да стане, без никой да заподозре каквото и да е. Докато не стане твърде късно, искам да кажа.

Скапаният Ранди измисли решението.

— Помниш ли какво направиха израелците в Ентебе? — запита той, докато разтриваше болното си коляно.

Е, израелците бяха направили много — цял товар с лайна — в Ентебе, където спасиха израелски заложници от отвлечен самолет на „Ер Франс“, като прелетяха над три хиляди мили в самолети „С-130“, за да убият терористите и да приберат заложниците у дома. Това беше една почти идеално планирана и изпълнена мисия.

Но Ранди говореше за отвличане на вниманието. За да предизвикат объркване сред палестинските и баадер-майнхофските танга и угандийските им съюзници, първите израелци, кацнали на земята, бяха облечени в угандийски униформи. И си носеха лимузина мерцедес, много подобна на тази, в която президентът на Уганда, Иди Амин, се возеше натам-насам, както и няколко джипа, точно каквито Иди Аминчо използваше като ескортиращи коли.

Командирът на самолета „С-130“, един лейтенант на име Шики, кацнал *sans* светлини и пуснал рампата. Мерцедесът и джиповете, пълни с израелски войници, отишли направо в терминала, където държали заложниците. Командосите използвали оръжия със заглушители, за да очистят обърканата угандийска охрана, преди да успее да реагира. След това израелците нападнали терминала, убили повечето танга (и взели другите в плен) и освободили своите сънародници със загубата само на един командос и трима заложници.

— Ще ни трябват руски униформи — каза Ранди. — И руско оръжие.

В това имаше много логика и ми хареса начинът му на мислене. Погледнах към Ранди.

— Ти се заеми.

— Слушам, сър.

Ашли каза:

— Почти може да стане.

— Какво искаш да кажеш с това „почти“?

— Това си е нападение — обясни тя. — Отвлечането на вниманието ще върши работа само докато се приближиш до хотела. И ако някой започне да лае на руски или арменски към твоите хора, всичко ще се превърне много бързо в знаеш какво.

Изгледах я. Не я познавах от много време, но вече я знаех доста добре.

— Накъде биеш?

— Бия натам, че ще ти трябва повече елементи на измама.

— И какви са те?

— Аз — отговори тя.

Дадох ѝ отговора си бързо и сбито.

— В никакъв шибан случай. — Това ѝ казах.

— Не си ме изслушал.

— Ти не си ме изслушала. В никакъв шибан случай.

— Многословен си.

— Аз съм реалист. Единственият хеликоптер, до който можем да се доберем, е направен за четирима души — трима пътници и пилот. Аз ще опитам да побера шестима в него и пак да летя на по-голяма височина, отколкото шибаният хеликоптер може да качи с такъв товар. Тук не става дума за мъжете срещу жените, Ашли, а просто за теб няма място, защото ще ми трябва възможно най-много огнева сила.

— Глупости — изгледа ме мръснишки тя. — Знам, че Пиколото и Найджъл могат да карат хеликоптери. Затова не ми разправяй, че няма да имаш достатъчно стрелци, защото дори пилотът ти ще бъде такъв. Освен това, ако Олег се появи с мен, онези ще обръщат повече внимание на задника и циците ми, отколкото на теб и шибаните ти тюлени.

Ашли скръсти ръце.

— Знаеш, че съм права — каза. — Жените много ги бива за отвлечане на вниманието.

По този въпрос не може да се спори. Някои от най-ефективните терористични операции по света използват жени за отвлечане на вниманието. А в царството на злодеите от световна класа, Лейла Халед, тангото от Палестинската освободителна организация, е най-отгоре в списъка наред с Абу Нидал, Жорж Хабаш и Карлос Чакала.

Мислих над това може би цяла минута. Направих някои сметки наум. Погледнах към Ашли.

— Може би — казах. — Може би. Първо трябва да видя какъв хеликоптер ще уреди Олег.

— Каза, че имал „Лама“.

Мамка му, тая имаше добра памет.

— Така каза — контрирах аз. — Но още не съм го видял и не мога да съм сигурен, че ще е „Лама“. Може и да е „Бел“ от бебешките и да се натъпчем в него като шибани сардини.

Ашли не прие аргументите ми.

— Знаеш, че съм права, Дик. Затова стига глупости. Искам да участвам.

— Казах „може би“ и „може би“ имах предвид. Да видим какво ще докара Олег.

Виждам ви. Мислите си, че ето го шибания свиреп войн, който ни се прави на политически коректен. След малко сигурно ще ни каже, че трябва да има тюленки и рейнджъретки.

Ей, задници, да ви го начукам. Когато окачите на реверите си знаци като моите, тогава можете да ми говорите. Дотогава обаче си дръжте шибаната уста затворена. Жените могат да вършат много неща в армията. Не, не като тюлени или рейнджъри. Да оставим това за лошите холивудски филми. Но могат отлично да изпълняват разузнавателни задачи. Могат да правят почти всичко, освен да се бият като част от елитни бойни групи.

Проблемът е, че днешните военни гледат на себе си като на обществена, а не бойна организация. Затова се озоваваме в ситуации, както във Военноморските сили, където 18 процента от всички жени, служещи в открито море, забременяват и не могат да изпълняват задълженията си. Така не се прави война. И повярвайте ми, ако трябва да идем на война с морячките на борда, техните мамчета и татенца ще се разкрещят на своите конгресмени и сенатори да махат дъщеричките им от огневата линия.

Един начин за търсене на решение на проблема е да се следва примерът на Морската пехота, където жените и мъжете са разделени. Ако тази практика се следваше и в армията, Военноморските сили и Военновъздухарските сили, щяхме да имаме много по-малко проблеми. Но няма вероятност това да стане при сегашния начин на

мислене в Пентагона, създаден от предводители, на които никога не се е налагало да носят на раменете си отговорността за хора, водени от тях в бой. Всъщност повечето от нашите предводители, и в администрацията, и в Конгреса, не са служили в армията и следователно тя им изглежда чужда и подозрителна.

Добре, стига проповеди. Имаме работа.

Араз докладва. Намерил беше самолет. „Арава“, които са къси, набити израелски самолети с вертикално излитане и кацане, идеални за парашутни операции и десанти. Каза ми също, че сега, както си говорехме, един техник проверява машината. Успял беше да ни намери парашути. Бръкна в джоба си и извади тринадесет стотачки.

— Ето ти рестото — каза. — Нали ти обясних — много ми даде.

Каза, че Олег е заминал да търси нещо. Не знаеше какво. Това ме изнерви. Все още нямах доверие на иванското копеле и мисълта, че е на свобода, без да го наблюдава някой, ме смущаваше малко.

Но не можех да направя нищо по въпроса и затова забравих за него, а се захех с по-важни неща. Например да определя ТСГВ — точката на скачане от голяма височина — за своите парашутисти с помощта на своя „Магелан“ за глобално позициониране и с наслагване на маршрутите върху пилотската карта от Картографската агенция на Министерството на отбраната. Разбира се, готвех плановете си съвсем слепешката. Нямах представа например за вятъра в планината. В нормални условия ветровете в планините духат в посока нагоре по склоновете. Но съществуват и непредсказуемите „долинни ветрове“, които създават вертикални низходящи, жестоки възходящи течения и непредсказуеми вихри. Физическото състояние на хората и фактът, че щяхме да скачаме слепешката, образуваха сериозен дълбоковагинален фактор, защото те трябваше да достигнат целта навреме и в група.

Вижте, ако ставаше въпрос за десанта в Нормандия^[1], нямаше спор дали да се тръгва. Всички щяха да тръгнат. Но тук беше друго. Мисията ни беше самостоятелна. Нямаше официално одобрение и следователно можеше да създаде неприятности в докладите за годност за служба на всички участници. Затова свиках събрание в стаята си. Изложих параметрите на мисията. Обясних, че отново действаме на принципа „ако няма други указания“ и че операцията може да създаде сериозни проблеми в кариерите им. Казах на момчетата, че ще работим според обстановката в много по-голяма степен, отколкото

обичам. Добавих също, че ако някой иска да си остане тук, за него няма да има никакви последствия.

Нод стана. Еди Дикарло не говори много и се изненадах, че иска да вземе думата първи.

— Скипере — каза Нод, — според мен това беше излишно.

След това си седна.

Бумеранга се разви от фотьойла, в който беше навил дългото си тяло, и се изманеврира на крака. Брайън (това е истинското му име) огледа стаята със своите другари.

— Били сме заедно в много лайна — каза. — Някои хубави и много нехубави. Но винаги сме работели в екип.

— Амин, брат — обади се Алигатора.

— Е — продължи Бумеранга, като говореше на мен, — защо си мислиш, мамка му, че бихме искали да развалим екипа, скипере? Искам да кажа, че ние сме си такива. Трошим неща и убиваме хора.

Огледа стаята.

— Тук никой не е дошъл случайно, ако искаш да знаеш. Всички сме се записали доброволно. Записахме се доброволно, защото искахме да сме най-долните, най-кофти убийците на лицето на земята. Не сме дошли да опазваме мира, а да правим ВОЙНА. Не сме се записали за бойскаути или пътна полиция, или за социални работници. Записахме се, защото искахме да сме най-добрите воители на тая шибана земя. И точно това станахме.

Погледна ме с горящи очи.

— Затова слушай, шефе на пичовете, не ни будалкай с тия лайнарщини за липса на последствия и за кариерата. Казвам ти, че ако се интересувах от кариера, щях да съм шибан мекушав цивилен играч в националната футболна лига, в шибания Денвър, защото това ми предлагаша ония в професионалното ориентиране. Мамка му, та мене ме избраха за тях от втория път. Но вместо това станах тюлен. Защото не може и да се сравнява уволнението на някакъв шибан защитник с изпращането на шибано танго при Аллах върху вълшебен килимче. Това е истинското удоволствие от работата. Но я вършим заедно. А не по някакъв си шибан избор. Отиваме всички... или не отиваме.

Отново огледа стаята.

— Аз казвам всички да идем.

И седна в тишината.

Трябва да ви кажа, че точно в този момент в очите си имах сълзи. Ако човек е военноморски офицер, за него няма по-голяма награда от Бога от тази да му даде такива хора, които той да поведе в битката. Това е върховното изживяване. И се чувствах честит и смирен от станалото тук и сега.

Затова не можах да кажа нищо освен „Да го начукам на всеки един от вас, куродъхи гадни педали такива, като още не съм ви наругал истински“ и да се захвана за работа.

Исках да ударя хотела в 09:00. Защо? Защото в 09:00 слънцето щеше да работи в моя полза, като заслепява всеки, който гледа право на изток. А изток е посоката, от която щяха да идват моите парашутисти. Погледнах си часовника. В момента показваше 17:52, продължаваше да прави тик-так и времето летеше. Не бях напълно сигурен дали ще успеем да ударим навреме, защото имаше лайнарски много недовършена работа и лайнарски малко време.

18:25. Ранди се появи с две дузини руски униформи. Купил ги беше на улицата. Имаше три офицерски униформи, а останалото представляваше бойни камуфлажни дрехи заедно с коланите и ремъците. Идеално? Не. Но достатъчно добре като за държавната му заплата.

18:40. Олег се върна в униформата на руски генерал-майор, метнал на рамо брезентова чанта за документи. Отскубнах Араз от телевизора, пред който той пускаше лиги над някаква сладост по Си Ен Ен. Ние тримата заедно с Найджъл и Пиколото, моите пилоти, заминахме за летището, за да проверим машините.

19:25. Самолетът беше в добро състояние. Държавен и много добре поддържан. Пиколото го огледа и го обяви за годен. Араз вече беше наредил да го закарат в един отдалечен край на летището и беше го разположил до един АПА^[2] за всеки случай, ако не може да запусне двигателите. Беше дозареден с гориво и масло. Трима от хората на Араз го пазеха, за да не може никой да му направи нещо. Ние само трябваше да се качим на борда и да отлетим.

19:55. Хеликоптерът беше пълен боклук и не използвам достатъчно силни думи. Той принадлежеше на азербайджанския петролен консорциум и беше използван (и използван, и използван) да кара хора до нефтодобивната платформа в сондажния и помпен комплекс на име Нефтените скали — 125 мили разпадащи се пътища,

улицы, сондажни кули, кранове и цистерни и всичко това върху гниеци пилони, набити в каспийското дъно на шестнадесет мили от брега на Баку. Хеликоптерът беше в по-лоша форма от Нефтените скали. Представляваше модел от края на шестдесетте години, оставен да се превърне в ръждива черупка с астматичен двигател, който не щеше да се пусне, плексигласови люкове, които не се затваряха, напукано предно стъкло и прогнили седалки. По палубата имаше фъшкии от мишки, липсваха някои от ламарините на пода, а болтовете, които държаха цялата конструкция, изглеждаха, сякаш ще се откачат. Някога е бил боядисан в тюркоазеносиньо. Сега се намираше в зоната на предсмъртната агония между оранжевите петна и избелялата боя.

С неподправено свирепи изрази обясних на Олег какво мисля. Той изгрухтя и каза:

— Можем да го почистим. Можем да го боядисаме. Можем да сменим маслото и да центроваме двигателя.

Изгледах го с нещо средно между веселост и вцепенение от шок.

— Сякаш би имало някаква разлика. Не можеш ли да намериш по-добър хеликоптер, Олег?

Той ме изгледа така, както генералите гледат младшите офицери, изказали се не на място. После сви рамене и само каза:

— *Нет.*

Ако руснаците бяха осигурили за превоз това, дори не исках да се замислям за парашутите в тази част на света.

20:20. Отклонихме се към онази страна на летището, която се намираше в 10 часа, в малък хангар с неразгадаеми надписи на кирилица над вратата и двама азербайджански стрелци с готови за стрелба автомати.

Олег и Араз спряха, за да вляза пръв. Аз влязох и натиснах ключа на лампата. Посрани Боже, намирах се в истинска парашутна зала. Таванът беше висок и без никакви висящи неща. Имаше пет дълги маси за сгъване на парашути. Имаше сандъци с парашути и оборудване за шиене — всичко.

Араз светна, като видя изражението ми.

— Клубът по спортен парашутизъм в Баку, полковник Дики — обясни той. — Построихме го, за да се обучаваме през преходния период, когато не бяхме сигурни дали те — Араз посочи с палец Олег — няма да се върнат. Затова го направихме цивилен. Някои от

работниците на нефтодобивната платформа си носят свои собствени парашути и скачат редовно.

Ухили се, вдигна дясната си ръка до носа и потърка палеца и показалеца, за да покаже универсалния знак за смазването на дланите с пари в брой.

— Аз просто го... експедирах.

Откровено казано, не ми пукаше как, защо или колко. Просто бях щастлив, че виждам всичко това на място, което мога да използвам.

— Хайде да видим парашутите — казах.

20:55. Имаше три двойни парашута „Вектор“, шест „Рам еър“ и половин дузина руски военни парашути, подобни на нашите стари кръгли „МС-3“, които използвахме още когато Христос служеше като готвач в кухнята и не бяха изобретени скоковете от голяма височина с ранно отваряне на парашута.

Метнах най-близкия „Рам еър“ на масата за сгъване.

— Хайде на работа.

21:22. Добра новина/лоша новина. Добрата новина беше, че трите двойни парашута бяха в относително добра форма. Но единият „Рам еър“ беше напълно негоден — доста голяма част от коприната^[3] и десният стабилизатор бяха изгнили. Парашутът нямаше да може да се управлява. По-лошо, коланите бяха проядени от мишки на няколко места. Втори „Рам еър“ също беше използван за вечеря от Мики Мърфи, Мини Мърфи или друго пискливо шибано мише копие на същите. Третият имаше дребни разкъсвания по купола. Можеше да се зашие.

Оставихме парашутите разтворени, за да могат моите стрелци да ги разгледат и сами да си ги сгънат. Такова нещо не може да поверяваш на друг, особено когато скокът ще бъде потенциално смъртоносен.

22:00. Проведохме събрание на групата, за да разпределим задачите и да раздадем униформите, които Ранди беше купил от улицата. Олег си беше донесъл униформа. Екипажът на хеликоптера щеше да се състои от Олег и мен, а Найджъл щеше да е пилот. Трима. След това реших, че можем да съберем още трима, ако са дребни. Затова избрах Малката бира, Копача и Нод. Коего остави достатъчно място за Ашли. Трябваше да призная, че нейното присъствие щеше да ни осигури още пет, може би шест секунди отвличане на вниманието, което можеше да означава разликата между живота и смъртта.

След това дойде време да определим екипите на парашутистите. Дадохме на Пиколото отвод. Той трябваше да управлява самолета, защото не исках някой азербайджанец, дето си няма никаква шибана представа от височинни скокове, да кара, когато момчетата се метнат през вратата. Той ръмжа и скимтя, но така щеше да бъде. А останалите — коляното на Скапания Ранди продължаваше да го боли адски силно, но и дума не даваше да се каже да го оставим. Той и Пачия крак се наеха доброволно да ползват един от двойните парашути. Също и Чука и Цирея. Също и Таймекса и Мустанга. Това направи шест души.

Тогава Олег, който току-що пристигна, ни прекъсна:

— Дай на всеки екип на двоен парашут по една картечница — каза той. — Така ние се обучаваме за...

След като сви лице в търсене на подходящата дума, се усмихна, намери я и продължи:

— Подавящ огън във вражеска зона за кацане.

Замислих се над думите му и всъщност идеята не беше лоша — макар и със смъртоносно опасни недостатъци. Един от минусите на десанта с парашут е, че човек е уязвим, когато се спуска над врага, защото е невъзможно да управлява парашута и в същото време да стреля. Но ако моите стрелци използват двойни парашути, то човекът отдолу може всъщност да вдигне оръжието си и да стреля, докато горният направлява парашута при падането в ЖТД^[4].

Но да скачаш с картечница? Това можете да го видите в някой холивудски филм, не и в реалния живот. А ако руснаците скачат с картечници, то те обикновено го правеха при статични скокове, а не при свободно падане. Освен това на руснаците никога не им е било проблем да приемат 80 процента жертви, когато подготвят своите нападения. Ако половината им парашутисти се разпльоскат на земята, то много жалко. Тюлените предпочитат врагът им да понесе такива жертви, а не те.

Всичко това беше от една страна. От друга страна, ако моите хора скочеха с двойни парашути и ако човекът отдолу можеше да насочи картечницата в последната фаза на скока, тая шибана техника може и да проработи. Погледнах Чука и Ранди. Усмивките по лицата им ми казаха какво мислят. Ранди скочи на крака — и изохка.

— Отивам да си стегна шибаното коляно — заяви той и се отправи към стаята си, в която личният му и много обичан автомат

„MP5“ стоеше разглобен в заключения сандък до леглото му.

Огледах стаята и казах на хората си останалите добри новини. Имахме четири годни парашута „Рам еър“ и само трима парашутисти за тях. Удивително е как понякога нещата просто се нареждат.

[1] Крайморската област във Франция, където Съюзническите сили дебаркират на 6 юни 1944 г. — Б.пр. ↑

[2] Авиационен пусков агрегат. — Б.пр. ↑

[3] Да де, знам, че парашутите „Рам еър“ не са от коприна, всъщност в наши дни никой парашут не се прави от коприна. Но когато за първи път се хвърлих от съвсем изправен самолет, парашутите се правеха от коприна. И аз все още ги наричам копринени. И ако това не ви харесва, идете да ви го начукат някъде и си купете книга от някой друг. ↑

[4] Желателната точка на допир. ↑

ГЛАВА 19

04:00. Отдохме с камионите до летището. Араз ни вкара през задната врата, за да не привличаме внимание. Оставих парашутистите да се оправят с парашутите си. Аз пък исках да огледам хеликоптера.

Трябваше да призная: Олег беше удържал на думата си. Хеликоптерът беше пребоядисан в анонимното тъмнозелено на руските военни. Не беше красиво. Отблизо се виждаха мехурчета от ръжда под свежата боя. Но ставаше. Найджъл и Пиколото прегледаха машината. След това Найджъл седна на пилотското място и се заигра с превключвателите. Махна ми да дойда.

— Изглежда, всичко работи, скипере. Ще опитам двигателя.

Отговорих с вдигнат нагоре палец. Той започна процедурата по пускане. Двигателят се закашля, заскимтя и запротестира, но започна да се върти, мамицата му, и големите перки тръгнаха, отначало бавно, след това все по-бързо. Лицето на Найджъл беше съсредоточено, докато той проверяваше приборите и си играеше с управлението. След това, увеличил докрай ъгъла на лопатите, се вдигна от земята, повися на около два метра височина, а после върна хеликоптера внимателно на палубата и изключи всичко.

Излезе и критично се загледа в маслото, което се цедеше от капаците на двигателя.

— Ще лети — каза. — Не съм сигурен, че ми се ще да прекарам много време в тоя шибаняк, скипере. Но като за едно кратко отиване ще стане.

— И по-добре да стане.

Той ми отвърна със своя Сериозен Пилотски Поглед.

— Ще стане.

04:55. По-трудно е, отколкото може би изглежда, да координираш двуостра атака, особено когато едното острие скача върху целта. По принцип самолетът щеше да замине в позиция на около дванадесет мили от хотела. Когато приближи хеликоптерът, парашутистите щяха да скочат, да сформират група, да долетят и да кацнат две и половина минути след кацането на хеликоптера. Това ни даваше още 3,5 минути,

през които да намерим задника на посланик Медисън. След шест минути вероятно щеше да е мъртва.

Е, да се захващаме с математика. Следобед парашутистите щяха да се движат с двадесет и шест мили в час, ако няма вятър. Ако попаднат на напречен вятър, ще трябва да коригират графика. При попътен вятър щяхме да ускорим нещата. А при напречни ветрове просто щяхме да се натаковаме.

Има една математическа формула за определяне на ТСГВ — точката на скачане от голяма височина — при подобни скокове. Формулата е известна като изменено $D=KAV$ където D е равно на разстоянието на планиране в морски мили, K е равно на константата на пропускане на купола, A е равна на надморската височина, а V — на скоростта на вятъра във възли. Но $D=KAV$ не върши никаква работа, ако не знаете каква е скоростта на вятъра, ако разстоянието на планиране е променливо, височината е с грешка от половин-един километър и условията в зоната на кацане са неизвестни. Ето защо тук щеше да стане така, че моят специалист по скоковете, Бумеранга, да провери въздушните течения и ветровете, когато моят екип се приближи, и да направи съответните корекции. При обучение за подобни скокове се търси коефициент на безопасност най-малко равен на 3. Тази сутрин коефициентът на безопасност щеше да е в колоната с двуцифрените отрицателни стойности.

05:48. Проверка на снаряжението. Използвахме нашите си ремъци и колани. Малко странно изглеждаха с руските униформи, но поне знаехме кое къде е. Аз бях си сглобил униформа на руски полковник. Ръкавът беше с пет сантиметра по-къс, а крачолите на панталона — шест сантиметра по-дълги, но както се казва, какво толкова, мамка му.

За да не тежим много на хеликоптера, щяхме да използваме собствените си автомати, които можехме да скрием под униформените си куртки, ако се наложи. Всеки от нас щеше да носи осем пълнителя с тридесет деветмилиметрови патрони, по един пистолет „USP“ 9 мм, с пет пълнителя по петнадесет патрона. Всеки в хеликоптера носеше и по три зашеметяващи бомби „DefTec“, три ударни гранати и три осколъчни гранати. Нод и Бъч Уелс носеха предварително подготвени взривове за разбиване на врати: тройно дебели примки детониращо въже, залепено към пластмасови листи, фитили и обикновени

детонационни капси, в случай че срещнем врати, които не ни харесват. Напъхах преносимия скенер в джоба на куртката си. Човек не знае кога ще му се прииска да подслушва опозицията.

Таймекса и Мустанга, парашутна двойка номер едно, бяха нагласили картеницата си така, че да могат да скочат с обезопасено оръжие, а после да го заредят по време на дългия полет до целта. Двойка номер три, Чука и Цирея, извадиха един от автоматите „Калашников“ на Араз и три пълнителя с по тридесет патрона. Докато зареждаха пълнители и проверяваха оръжието, аз прегледах полетния план с Пиколото и Найджъл.

Нариндзлар се намираще на 316 километра от пистата в Баку по права линия. Но директният път ни излагаше на опасност, тъй като ни водеше опасно близо до двойка азербайджански радарни станции, които Олег каза, че се контролирали от *чёрные*. Ако ни забележат, може да се предполага, че ще предупредят Стив Саркисян. Дали бях сигурен, че ще го предупредят? *Нет*. Искях ли да изложя операцията на риск? *Нет*. Затова реших да поемем по по-южния път. От Баку щяхме да се насочим на югозапад и да прелетим над рядко населените Мугански степи, като се придържаме достатъчно ниско, за да избегнем иранския радар в Парсабад. При Бежлаган щяхме да се насочим на север, да заобиколим военната база при Агджабади, да се закатерим по хребета при Агдам, а после да следваме тесния път, който водеше право като стрела към Сирчаванд, през средновековния град Ванклу и нагоре по планината до Нариндзлар.

Самолетът, който има обсег от около 650 мили, щеше да излети двадесет минути след хеликоптера, да го изпревари, да направи кръгче и да изчака нашето пристигане над природния резерват Ахгол, доста далеч на изток от границата на Нагорни Карабах. Щяхме да поддържаме контакт по радиото и когато започнехме своето изкачване по хребета, самолетът щеше да дойде, да се нареди на същия път, който ние следваме, да пусне парашутистите, след това да се чупи обратно в Баку и да чака да се върнем с посланичката. Пътят вървеше повече или по-малко право на изток, така че моите парашутисти можеха да го следват лесно. Най-хубавото беше, че слънцето ще е откъм гърбовете им и следователно ще действат в режим на пълна изненада, когато приближат зоната за кацане. Проста работа, нали — като азербайджански фасул. Наистина — поне в главата ми.

06:36. Аз стоях отвън и обмислях различни Мърфи-фактори, когато Ашли паркира своя синьо-бял „Събърбън“ до камиона на Араз и излезе от него изкъпана, с доста разголени крака и други работи. Обърнах се. Погледнах. Мигнах.

— Майчице!

— Харесва ли ти? — Тя се завъртя като онези модели, дето ги гледаме по телевизията.

Предполагам, че най-добрият начин да се изразя беше, че Ашли не е униформена. Носеше сандали „Найки“ и тюркоазеносиня рокля. От дългия си опит с тези неща мога да ви кажа, че макар да носеше чорапи в сандалите си, не си беше направила труда да си сложи твърде много бельо.

— Ако не се наметнеш с някой брезент, ще станеш цялата в лиги от екипа.

— Предвидила съм всичко много преди теб.

Тя бръкна в големия си шевролет, извади летателен костюм от „номекс“ и го навлече. Закопча ципа.

— По-добре ли е?

— Не, но по-безопасно. Далеч по-безопасно.

Докато момчетата проверяваха окончателно товара, аз дръпнах Араз настрана и му обясних плана на Саркисян да нападне американското посолство. Казах му, че нападението вероятно ще бъде извършено от някоя от групите на Али Шерафи. Лицето на азербайджанеца помръкна.

— Аз ще се заема със случая, полковник Дики — каза той.

По решителната му гримаса разбрах, че ще го стори.

06:40. Върнах се и открях Олег при моите парашутни двойки. Той взе автомата от Ранди и го закачи на себе си.

— Ето така — каза. — И...

Приблужи приклада до гърдите си.

— Дори след като парашутът се отвори, по време на плаването, дръжте здраво. Ако го правите така — той остави приклада да се плъзне напред, — той реже въздушния поток и вие ще...

Ръката на руснака започна да се върти в спирала и да трепери.

— Свредел? — намеси се Ранди.

Лапинов кимна.

— Да, свредел.

Върна автомата на Ранди.

— Не е добре да влезеш в свредел.

Ранди, Мустанга и Чука се упражниха в прилепяне на задниците на своите оръжия към телата си, докато се преструваха, че правят маневри със свободно падане. Олег ги наблюдаваше критично, кимаше и ги коригираше, докато остана доволен от видяното.

Прасна Мустанга по рамото, като разтърси едрия тюлен и той отстъпи две крачки към Таймекса. Мустанга изпъна гърди.

— *Спасиба*, генерале.

— Всички ще се справите — каза Олег на двойките. — Бързо учите.

Мустакът на ивана потръпна в сутринната жега.

— А ако не се справите... — Той плесна с ръце силно, след това се обърна и се отдалечи.

— Бум — каза, като отминаваше. — Бум. Затова учете бързо.

Товаренето на хеликоптера беше като да тъпчеш едър, висок клоун в малката кола в цирка. Найджъл седеше на пилотската седалка. Нод и автоматът му заеха предната седалка, за да можем да имаме огнева мощ при кацането. Сложихме Олег от едната страна, на задната седалка, а аз — на другата, за да е сигурно, че машината няма да се накланя. Малката бира се свря между нас, а Ашли седна на коленете му, с което направи дребноразмерния тюлен най-щастливия (и най-изправения стожер) сред нас. Остана Копача О'Тул, който се свря на пода пред коленете на Ашли.

След това Найджъл и Нод започнаха да ни подават снаряжението. Когато свършиха, бяхме напълно блокирани.

В който момент разбрах, че някак си мистър Мърфи също е успял да се промъкне на борда. Вдигнах ръка.

— Стой — казах на бойците си. — Това няма да стане.

Искам да кажа, помислете само. Кацнем ли в Нариндзлар, ще трябва да излезем от шибания хеликоптер и да изглеждаме като елитната група телохранители на руския генерал, а не като тълпа циркови клоуни.

— Разтоварвай — казах на Найджъл. — Трябва да пренаредим всичко.

Той изохка и понечи да протестира:

— О, шефе, има още един парашут. Накарай Копача да иде в самолета.

В никакъв случай, мамка му. Исках всичките четирима тюлени и огневата им мощ, когато кацнем в Нариндзлар. Така че прекъснах дребния британец, като му напомних, че не трябва да му харесва, а просто да го направи.

07:02. Времето ни беше толкова малко, колкото полата на Ашли. Но докато не разреших нашия проблем с излизането от хеликоптера, нямаше да ходим никъде. Разтоварихме, пренатоварихме и опитахме пак, като репетирахме излизане. Не беше идеално, но поне Олег, Малката бира, Копача и аз не се препъвахме един в друг, когато излизахме от хеликоптера върху асфалта в ред и готови за бой.

07:12. Отлепихме колела. За буквоядите сред вас заявявам, че говоря метафорично, защото хеликоптерите „Лама“ нямат колела, а плазове. Но знаете какво имам предвид. Найджъл увеличи оборотите на двигателя, смени стъпката на винта и хеликоптерът се разтърси, а после с опашката нагоре се отдели от палубата. Дребният британец кръжа известно време, за да се ориентира в уредите. Апаратът се издигна още един метър вертикално и може би пет-шест метра хоризонтално, когато паднахме — достатъчно силно, за да ми изтракат зъбите.

Тясното лице на Найджъл се извърна към мен.

— Прекалено много тежим, шефе. Няма да мога да го удържам стабилно, а и със сигурност няма да изкачим височината за Нариндзлар.

Мамка му. Наведох се към него и извиках, за да ме чуе над шума на двигателя:

— За каква тежест говориш?

Той сви рамене, като се бореше с лостовете, а хеликоптерът подскачаше опасно нагоре-надолу.

— Имам чувството, че са петдесет кила, но може и да са сто.

Хеликоптерът се приземи на палубата и Найджъл изключи двигателя.

Бутнах Копача по гърба.

— Всички вълн.

След като излязохме, аз разгледах вътрешността на стария хеликоптер. Имаше два стоманени сандъка за разни неща, хванати с

болтове отзад на облегалката на пасажера. Надникнах вътре. Пълни бяха с инструменти. Сандъците бидоха развити и изхвърлени. Тук спестихме към петдесет килограма тежест, а може би повече. Изхвърлих стария руски пожарогасител на палубата. Още пет кила. Развих капаците на плексигласовите стъкла и ги оставих на асфалта. Това бяха още петнадесет или двадесет килограма. Надявах се, че сред нещата, които оставаха, се намираше и мистър Мърфи. Той беше истинското излишно тегло, от което трябваше да се отървем сега.

Добре — време беше да пробваме копелето.

— Хайде да се товарим и да видим как ще лети.

07:17. Отлепихме колела. Найджъл вдигна хеликоптера на два метра и полетя над асфалта. Размърда лостовете и педалите и хеликоптерът се вдигна. На петдесетина метра височина извърна глава и каза:

— Ще стане, шефе.

В същото време ми показва вдигнатия си нагоре палец, за да потвърди, че сме готови да тръгваме.

След това пак се върнахме на палубата, за да допълним резервоара с гориво. Отминаха още шест минути. Аз се свързах по радиото с Пиколото.

— Ще тръгваме.

Пиколото знаеше, че сме изостанали много от разписанието, но прояви достатъчно такт, за да не повдига въпроса.

— Разбрано, скипере. Радвам се да го чуя. Желая попътен вятър и вълни.

— Благодаря, Пиколо, също.

Почуках Найджъл по рамото и вдигнах пръст към небето.

— Добре, Найдж. Както вие, ингилизите, обичате да казвате, давай, мамка му.

ГЛАВА 20

07:39. Летяхме по визуални ориентири, като следвахме железопътната линия от Баку за Батага. Найджъл държеше хеликоптера накъм тридесет метра височина. Карахме с малко под 140 възела. Аз отворих ципа на джоба на бронезилетката си и потърсих листчето, на което бях направил изчисленията за полета. Четирите негови отсечки правеха общо 462 мили. Погледнах към пейзажа отдолу и забелязах една тясна, виеща се река, над която минаваха два железопътни моста и шосе, в ъгъла на доста голям град точно на север от нас.

Проверих картата, уверих се, че сме над Али Байрамли, направих някои мислени изчисления и измърморих няколко груби ругатни по адрес на мистър Мърфи на три езика. Майната му на Дики. Някак си беше успял да се натъпче неусетно в далечния ъгъл на пасажерската част, преди да тръгнем от Баку.

Мамка му. Ако можех да стигна кучия син, щях да метна задника му през люка. Но не можех. Освен това бях прекалено зает с преразглеждането на оперативния план. Оставаха ни 280 мили. Пътувахме със 136 възела. Вие правете шибаните сметки.

Казвате, че не ви бива в математиката и ви трябва калкулатор, и не искате да смятате — искате само да ритате задници и да раздавате наказания? Е, ето ви малко истина, свирепи мераклии. Използването на думата „шибан“ във всичките ѝ сложно-съставни форми не ви прави Свирепи Воини®, защото способността да използваш словесни мръсотии не означава нищо без способността да се справяш с истинските мръсотии на сложните ситуации. Нито пък нахалното или агресивно поведение, или способността да рецитираш наизуст десетте Божии заповеди на войната със специални методи^[1]. И можете да си говорите за пистолети колкото си искате, но и говоренето за пистолети не ви прави Свирепи Воини®. Пистолетите, както ножовете и парашутите, а дори и танковете и самолетите „F-16“ са просто ОНВ — Оръдия На Войната. Те не са икони, нито предмети за колекционери, нито трофеи за показ.

О, да, когато бях само попова лъжичка, училището не беше важно за мен. Всъщност отказах се от гимназията, за да ида във Военноморските сили. Но колкото повече се приближавах към Групите, толкова по-важно ставаше образованието. Нека ви напомня, че моят взводен старшина в Групите за подводно обучение 21 Евърет Емерсън Барет риташе сержантския ми задник, докато не завърших гимназия, а един адмирал на име Снайдръ направи необходимото да завърша и колеж, след което дори взех магистърска степен. Разбира се, установих, че истинският ключ към Войнството може да бъде сведен до три думи: учене, учене, учене. Не може да бъдеш тюлен и да не знаеш математика. Не може да си стрелец от рейнджърите или от „Делта“ и да не знаеш математика, защото в Групите няма място за хора, които не могат да разрешават сложни формули за всичко от точката на скачане от голяма височина до използването на формовани заряди и декомпресирането след продължително, дълбоко гмуркане.

Каква е крайната сметка ли? Ако искате да бъдете като мен, по-добре научете шибаната математика, и то добре, мамка му. Защото как можете да планирате шибаните мисии, ако не можете да правите шибани сметки със събиране, вадене, умножение и деление, а да не говорим за другите неща като алгебра, висша математика и тригонометрия. Ясно? Добре.

Е, както повечето тюлени, аз не нося със себе си калкулатор. И затова направих сметките по стария начин — с молив и лист. И отговорът показва, че ни остават 1,96 часа полетно време и 1,2 часа до 09:00 часа, което, спомняйте си, беше оптималното време за нашия удар, предвид положението на слънцето и състоянието на целта. Това даваше три четвърти час в колоната с разходите по отношение на времето, и то при идеално преминал полет — без насрещни ветрове, без проблеми с двигателя, без многобройните възможни осирания, изтакования и оплесквания, които великият военен философ от деветнадесети век Карл фон Клаузевиц^[2] обединява под името „мъглата на войната“.

Потупах Найджъл по рамото.

— Има ли как да наваксаме малко време, Найдж?

Не ми пукаше много какво ще отговори. По принцип карахме с повече от допустимия товар и самото стигане до Нариндзлар щеше да е проблемно.

Олег протегна ръка и издърпа картата от ръката ми. Вгледа се в нея, а после забодде дебелия си показалец върху намачкания лист хартия.

— Ето — каза. — Трябва да скъсим пътуването, като летим на северозапад оттук, а не да заобикаляме.

Видях какво имаше предвид. Моят маршрут беше заобиколен, общо шест дължини, за да избегнем откриване. Маршрутът на Олег беше директен: само три дължини. Но минавахме над две азербайджански военни бази. Повдигнах въпроса.

Той сви рамене.

— Няма да обърнат внимание — каза. — Няма да ги е грижа за нас.

— Откъде си толкова сигурен?

— Не мога да гарантирам — каза, като надвика вятъра и шума на двигателя, за да го разберем, — но като военни азербайджанците не са ефективни.

Ашли кимна.

— Олег е прав — изкрещя тя. — Честно, Дик, това ще ни спечели доста време. Най-малко половин час.

Размислих, подадох картата на Нод и му показах новия маршрут с показалец. След това извадих „Магелана“ от джоба си, откачих го от въженцето и го подадох на Нод.

— Набери новия маршрут — казах, като думите ми се загубиха в общия шум.

На Нод не му трябваше да ме чува. Разбра ме идеално, отвърна ми с вдигнат палец и се захвана за работа. Три минути по-късно Найджъл погледна в екрана на уреда и насочи шибания хеликоптер северопосочно. Нашето време за пристигане току-що беше намалено с двадесет и седем минути според малкото сметало, което е разположено пред лайнародетектора и малко наляво от путкоброяча в мозъка ми.

Освен това, тъй като известно време нямаше да се катерим нагоре по баирите, можехме да увеличим скоростта. Което щеше да ни спести още пет минути. Това ни вкара в приемлив, съобразен с Мърфи диапазон — само петнадесет минути след графика.

07:52. Обадох се на Пиколото, за да му кажа новините, и получих отговор, че ме разбира. Той щеше да излети всеки момент и да тръгне към своята цел на тридесет мили източно от Нариндзлар. Облегнах

глава назад върху металната преграда и затворих очи. Научил съм през няколкото десетилетия Войнство, че трябва да си почиваш, когато е възможно. Затова този момент си беше съвсем подходящ за свирепа бойна дрямка.

08:32. Стреснах се от промяната в начина ни на летене. Отворих очи. Станало беше много по-студено и аз погледнах към земята. Скоростта ни беше значително по-ниска — седемдесет и пет или осемдесет възела, а и двигателят не звучеше много добре.

Изкачвахме се над редица проскубани склонове, чиито хребети се извисяваха четиристотин и нещо метра над долината. Температурата на въздуха около хеликоптера стана към десет градуса и тъй като нямахме люкове, вятърът ни караше да го усещаме, сякаш е двадесет градуса по-студен от това. Погледнах към Ашли, която трепереше.

Запитах:

— Добре ли си?

— Не е по-лошо от школата по ОУСБ^[3] — отговори тя с разтреперана челюст. — Нищо ми няма.

Сега — може би. Но когато се качехме в планината, щеше да стане много по-студено. Е, Ашли беше печена. Щеше да издържи. Ако не, е, ще настине. Погледнах Олег. Ръцете му бяха обвити около чантата за документи, чийто ремък минаваше под десния му пагон. Главата му беше облежната назад, устата — отворена и хъркаше здраво, без да забелязва струята въздух, която замразяваше върха на дългите му бели мустаци.

Добре. Извадих осигурения срещу подслушване клетъчен телефон от джоба си, погледнах отново Олег, за да съм сигурен, че не ме наблюдава, а после набрах първия от номерата в главата ми. Чуха се две позвънявания и слушалката се вдигна.

— Обстановката — казах и запуших дясното си ухо с показалец, за да чувам какво казваха от другия край.

Прекъснах връзката след тридесет секунди, обадих се на втори номер и повторих горе-долу същата процедура. Третото ми обаждане беше до Жак Лили, а четвъртото — до Рики Фюъл. Чух добри новини: целите, които Стив Саркисян планираше да удари, бяха подсилени. Хората на Жак Лили бяха открили въпросните танга в Париж и ги наблюдаваха отблизо. „МИ-5“, британският апарат за сигурност,

чакаше в Лондон да се нахвърли върху иранците, които Али Шерафи беше изпратил да атакуват нашето посолство там. Седалищата на петролните компании бяха укрепени, а ФБР — предупредено. Значи какво? До шестнадесет часа мрежите на Стив Саркисян щяха да бъдат събрани и кучият син да изхвърчи от бизнеса.

Не, това не е съвсем точно. Щеше да е мъртъв. Изключих телефона и го пяхнах в джоба си, като погледнах към Олег, за да видя дали още хърка. Хъркаше.

Сега, когато останалите проблеми бяха разрешени, можех да обърна внимание на нашето положение. Потупах Найджъл по рамото и поисках информация по обстановката.

Не беше добра.

— В двигателя има някакви смущения, шефе — каза ми той.

Е, това го знаех вече. Чуваше се как проклетият двигател се мъчи.

— Ще издържи ли?

Той сви рамене, без да отделя ръцете си от лостовете.

— Намалих скоростта, но е много трудно, а още не сме почнали да се изкачваме.

Обърнах поглед към Нод, който отразяваше като огледало всяко движение на Найджъл и караше шибания хеликоптер на осмоза.

— Как е?

Нод излезе от състоянието си на транс, включи „Магелана“ и когато екранът му оживя, ми подаде чудесията.

Вгледах се в показанията. Оставах ни около четиридесет и пет минути, доколкото можех да преценя, право на изток към Нариндзлар. Под нас се намираше тясна виеща се река, която завиваше на юг под прав ъгъл, после минаваше надолу в северозападна до югоизточна посока. Взех картата и „Магелана“ от Нод, сложих я на краката си, подпрях уреда на дясното си коляно и проследих с десния си показалец нашия курс.

Вгледах се в малкия екран на уреда за глобално позициониране. Да. В момента прелитахме над Муганли. Следващият град в западна посока трябва да е Курдлар. След Курдлар щяхме да стигнем планините — външния край на Кавказката верига и нещата щяха да станат страшни. Посегнах към „Магелана“ за повторна проверка.

В който момент Олег се събуди от своя кошмар с поредица хъркания и подскачания и разтърси тяло като голяма мокра мечка. Неволно прасна Ашли с големия си тлъст ивански лакът, отхвърли я към мен и „Магеланът“ падна от коляното ми. Той отскочи от палубата и капачето на двете му батерии падна. Копача едва успя да хване батериите, които се търколиха към люка. Аз ударих с ръка катарамата за бързо освобождаване от коланите и се хвърлих към уреда. Наведох се, за да го взема точно в мига, когато Олег удари Ашли още веднъж. Кракът ѝ влезе, в контакт с моето наранено коляно и аз реагирах лошо, като изричах шибания „Магелан“ от хеликоптера.

Помислих си да се метна след него, защото бях чак толкова тъп. Облегнах се на облегалката, вързах се с коланите и изгледах печално въженцето, което трябваше да е вързано за „Магелана“. Погледнах Олег. Той продължаваше да спи, без да знае какво е направил, а мустакът му трепкаше на вятъра и от ъгълчето на устата му се стичаше тънка струйка слюнка. Копача, който е доста саркастичен, вдигна шибания си поглед към небето, взе батерийките в дланта си и ми ги подаде, без да каже и дума.

И не трябваше. С жестове му показах, че за мен е номер едно, което предизвика крива и злобна усмивка на бледото му като тесто ирландско лице.

А и Нод не ме накара да се почувствам по-добре, като ми каза, че оттук може би ще успеем да летим по визуални ориентири, защото курсът беше горе-долу само в западна посока. Добре де, осрал се бях и го знаех. Но нямаше какво да се прави, освен да продължим напред.

08:47. Оставаха двадесет минути. И тогава — ето го: високия Карабахски хребет, извисил се пред нас като голяма шибана стена. Тесният път, който следвахме, изчезна в един тунел. Майната ни, защото няхаме такъв лукс. Трябваше да се вдигнем на мускули по проклетия хребет метър по метър и да излезем от другия край, без да се разбием.

За който резултат нямаше гаранция, защото хеликоптерът беше в кофти форма и вибрираше лошо. Найджъл сега трябваше доста да се труди. Но го биваше, наведен над уредите и поставил плътно ръце и крака върху лостовете и педалите, а яката на руската му униформа беше мокра от пот, въпреки че температурата стигна почти до точката на замръзване.

В един миг главата му се извърна към мен, а лицето му беше разкривено от напрежението.

— Не мога да го удържам, шефе. Трябва да кацнем или ще влезем в историята.

Отговорих с абсолютно не. Не ме интересуваше дали ще кацаме аварийно на шибаното плато в Нариндзлар. Но ако кацнем сега, никога вече нямаше да вдигнем шибаната „Лама“ във въздуха. Знаех го, знаеше го и Найджъл, въпреки че реши да пренебрегне интуицията си.

— Продължавай да караш, мамка му, Найдж.

— Слушам, шефе.

На лицето му се появи нова решимост. Както всички тюлени Найджъл знаеше, че трябва да даде резултат, когато всичко е срещу него. Както всички тюлени той знаеше, че няма друг избор, освен да ПРОДЪЛЖАВА НАПРЕД. Просто се нуждаеше от малко насърчение от някой друг в същата лодка — или хеликоптер, — в която седеше и той.

И така, с нови сили за борба започна да кара не само с уменията си, но и от ЧИСТА ВОЛЯ и ЧИСТА РЕШИМОСТ. Продължи да ни води напред, като насилваше хеликоптера да се изкачва все повече и повече, въпреки че той се разпадаше. Но това нямаше значение. Защо ли? Защото ние АТАКУВАХМЕ и щяхме да опитаме шанса си точно така. И което е по-важно, така щяхме да продължим към целта.

09:04. Скоростта на хеликоптера беше само тридесет и пет възела и падаше. Чувах как двигателят почва да се самосъсипва, докато се напъвахме нагоре по шибания хребет Карабах не повече от петдесет, четиридесет, тридесет метра над проскубаните дървета.

Не исках да се удряме в дърветата. Никак не го исках.

И тогава, и тогава, и тогава Найджъл прелетя над хребета и видяхме какво имаше зад него.

Изпитах онова, което Мойсей сигурно е изпитал, когато е погледнал към Ханаанската земя. Под нас и на запад лежеше тясна плодородна долина. Тя беше напълно чиста и зелена, не повече от километър широка и напълно скрита от външния свят.

Имах чувството, че съм на друга планета. Никакви низходящи ветрове. Никакви напречни ветрове. И пасторално блаженство: под нас мирно пасяха крави и овце. Забелязах три — не, четири малки ферми

със зеленчукови градинки с размерите на пощенска марка. Сякаш бяхме минали през дупка във времето.

Тази долина я нямаше на картата. Или не на моята карта. Може би ако имахме тактическа карта за пилоти, щях да я видя. Но нашата беше най-обикновена и с прекалено голям мащаб, за да покаже това местенце.

Надникнах над рамото на Найджъл. На север едно малко езерце в североизточна/югозападна посока подхранваше няколко планински поточета, които се оттичаха югопосочно.

Продължихме нагоре по долината в продължение на три, може би четири километра. Зеленината изчезна, заменена от сиво-кафявите храсталаци на Карабах. Видях пътя, който щеше да ни закара в Нариндзлар, и го посочих на Нод, който кимна, почука Найджъл по ръката и му даде сигнал да се спусне и да следва пътя. Земята още веднъж стана неравна и запустяла. Излезли бяхме от Рая — и отново се намирахме в планините.

09:09. По хеликоптера започнаха да удрят нови въздушни течения. Блъсна ни напречен вятър и ни отклони от курса дори при нашата жалка височина. Найджъл се бореше с лостовете, за да ни държи на курс. Излязохме на около шест километра южно от Сирчаванд, където кръжеше Пиколото. Аз огледах небето, но не видях нищо в ярката утринна светлина. Внезапно ни блъсна един гаден низходящ вихър. Ето ви го планинския въздух: непредсказуем, мамицата му.

Хеликоптерът падна с двадесет метра за половин секунда, като ни стресна до един. След това Найджъл се отклони и намери по-спокоен въздух. Набра височина и зави надясно, следвайки пътя. В посока два часа от нас забелязах трио цистерни за нефт. Някога са били боядисани така, че да не се различават от растителността. Сега зелената, сива, кафява и бледожълта боя беше почти олющена и неизползваните цистерни лежаха като огромни ръждиви черупки.

Олег се оживи. Посочи цистерните.

— Червената армия ги построи — изръмжа той.

Погледнах го.

— Добре са се справили — казах сардонично.

Май не схвана какво исках да му кажа. Затова насочих вниманието си към по-важни неща. Например състоянието на нашия

хеликоптер. Двигателят му все още вибрираше, но не така зле, както при преодоляването на хребета.

09:13. Продължихме в западна посока през една тясна долина, като от двете ни страни се извисяваха зъберите на планините Карабах. Найджъл беше снижил машината само на тридесетина метра над тесния черен (всъщност изглеждаше кафяв) асфалтов път под нас. Вдигна се малко нагоре над Ванклу и видяхме старата черква. Ванклу се намираше само на четиридесет километра от Нариндзлар.

Аз се свързах по радиото с Пиколото, за да му кажа, че изпълняваме последния си подход, наредих му да хвърля парашутистите и изчаках да чуя „Разбрано“.

09:14. Найджъл направи плавен завой. Хотелът беше точно срещу нас, върху хребета. Но успоредно с нас, точно по северната страна на хребета, минаваха шест високоволтови далекопровода. Излизаха от планината, минаваха към два километра върху огромни стоманени стълбове, забити в планинския склон, а после отново изчезваха навътре. И те не фигурираха в шибаната ми карта.

Нито тези стълбове, нито жиците се виждаха от хотела. Но със сигурност щяха да изтаконат моите парашутисти, които идваха от северозапад. Тъкмо посягах към бутона за излъчване на радиопредавателя, когато гласът на Пиколото отекна в ухото ми:

— Парашутистите са на път — каза той.

Лесно можеше да се каже, че са изтаковани. Но всъщност не беше така — и нямаше да е така. Защото съм се погрижил мъжете под мое командване да се обучават за подобни ситуации. Оперативният бюджет за днешните тюлени е само 14 процента от онова, което Военноморските сили получават за своите специални сили. Най-големият къс центове отива (разбира се) за администрацията. След това е оборудването. Обучението е в най-низшата позиция. Няма логика, нали? Може би затова в наши дни тюлените напускат Военноморските сили в рекорден брой. Моите стрелци обаче продължават да получават наситено обучение. Аз огъвам правилата, дори ги пречупвам, ако е необходимо, за да могат те да правят скокове от голяма височина с ранно или късно отваряне на парашута в най-неблагоприятните условия, защото така ще трябва да го правят в реални условия. Дали силните на деня опитват да ми го начукат? И още как. Но да вървят на майната си. Моите мъже са по-важни от

някакъв апаратчик със звезди на ръкава си. Затова съм пускал момчетата през далекопроводи за високо напрежение. И съм ги карал да правят такива изправящи косите корекции в последния момент, каквито мистър Мърфи ни пуска в най-лоши времена. И тъй като са обучавани в моята свирепа ковачница за болка и са изковани върху моята Воинска наковалня, ще оцелеят, за да се бият срещу всякакви неблагоприятни преимущества на врага и във всякакви ситуации.

Но нямаше време да разсъждавам над качествата на Воините си в този момент. Защо ли? Защото Найджъл беше вдигнал носа на хеликоптера нагоре и се изкачвахме към хребета. Хотелът приближаваше, приближаваше, приближаваше...

Когато погледнах през предното стъкло, докато си правех последните сметки наум, Ашли успя да ме фрасне в лицето, като се измъкваше от комбинезона. Аз отбих лакътя ѝ при второто замахване, но вече ме беше ударила достатъчно силно, за да ми се насълзят очите. Какво ставаше, мамицата му, тя да не е роднина на Бумеранга?

09:16. Появихме се вяло от изток, а слънцето светеше зад гърбовете ни, изпълнихме доста плавен заход за кацане, като за хеликоптер в това състояние, и кацнахме право върху хеликоптерна площадка номер 1 от южната страна на хотела, на 250 метра от главния вход и 100 метра от големия хангар. На сто метра от нас нямаше никой, когато Найджъл изключи двигателя.

Още преди да го стори, Копача беше излязъл с вдигната и готова за стрелба картечница. Нод също скочи на палубата, застанал мирно, докато Олег излизаше, за да се обърне и подаде ръка на Ашли.

Аз се изтърколих ляво на борд от хеликоптера в студения утринен въздух и поех дълбоко дим от отработени газове, толкова щастлив, че съм жив, та ми се искаше да убия някого. Проверих дали снаряжението ми е готово за действие, включих хронометъра, а после извадих пистолета с поставения на цевта му заглушител, притиснах го до десния си крак с цевта надолу и се отправих към Олег и Ашли, които вече вървяха към входа на хотела.

[1] © 1994–2000, Ричард Марчинко и Джон Вайсман. ↑

[2] Карл фон Клаузевиц (1780–1831). Пруски офицер и военен теоретик. — Б.пр. ↑

[3] Оцеляване, Убягване от плен, Съпротива и Бягство. ↑

ГЛАВА 21

00:00:25. Не ни очакваха — което беше и цялата идея. Виждах как биковете и персоналът на хотела се суетят объркани. Олег не им обърна внимание. Точно като генерал той изчака Найджъл да спре двигателя, преди да слезе. Спусна се тромаво от вратата на десния борд и нагласи чантата за документи така, че да не му се пречкат. Помогна на Ашли да излезе, а после като стара и опасна руска мечка обви голямата си лява лапа около рамото ѝ и двамата тръгнаха в маршова стъпка по дългия, застлан с чакъл път към хотела.

00:00:31. Моите тюлени трябваше да се движат бързо, за да ги настигнат. Когато ги настигнаха, се разпределиха в схема „диамант“ около Олег и Ашли, точно като бодигардове от алфа-екипите. Носеха автоматите си окачени хоризонтално на вратовете с показалци върху скобите на спусъците.

Аз се намирах на десетина метра след тях, когато един брадат разбойник в кафяв анцуг-долнище за джогинг и тениска и с голям полуавтоматичен пистолет в кобур под мишницата се появи иззад едно възвишение на пътеката и пресече пътя на Олег. Имаше загрижена гримаса на лицето си, а очите му се местеха от моите момчета към Олег и Ашли и обратно. Очевидно нещо не беше съвсем наред. В този миг разбрах какво е то: телохранителите от алфа-екипите не носят американски автомати. Те носят „АК-47“.

Разбойникът се поколеба, което беше ДНЛН за нас. Лошата новина беше, че стоеше на пътя ни, а дясната му ръка вече се вдигаше към кобура. Добрата новина беше, че не можеше да откъсне очи от Ашли и следователно не ме видя десет метра по-назад. Затова вдигнах пистолета с две ръце, прицелих се добре и го ударих с два куршума, преди да успее да стори нещо опасно.

Точно като по учебник, мамка му. Кой казва, че мистър Мърфи винаги седи на рамото ми? Разбойникът се извъртя назад, обърна се наляво, след това се строполи на тревата. Аз настигнах Олег. Лицето на Ашли беше като маска. Мисля, че беше шокирана. Както повечето младоци, тя е била обучавана на справедлив бой. Не стреляш, ако не

стрелят по теб, и други подобни глупости. Е, такава лигава логика може и да е добра, ако спориш с някой пъпчив задник в час по етика за първокурсници. Но тя няма място на бойното поле. На бойното поле убиваш врага си, преди той да е успял да убие теб. По всеки възможен начин.

00:01:09. Олег побутна Ашли, за да заобиколи трупа на разбойника, и продължи да върви към предната врата. Кацнали бяхме в южния край на платото, под полумесеца от стаи и апартаменти. Пътеката ни се движеше от юг на север през няколко ниски неравности. Така беше направена, че приближаващите се по нея да не се виждат от големите двойни врати на хотела.

Това беше в наша полза: разбойникът, когото бях очистил, нямаше да се вижда от излизащите през предната врата.

00:01:31. Приблжихме все още без никой да ни спре. Вече схващам разположението на хотела. Очите ми се насочиха към северния край на хотела — ъгловия апартамент на втория етаж, където щях да намеря посланик Медисън.

Исках да погледна и към небето, но не го сторих, защото там бяха моите парашутисти и нямаше да привличам вниманието към тях. Погледнах часовника си. Ако са скочили навреме, трябва да кацнат до три минути.

Но това щеше да бъде тогава, а сега си беше сега. Голямата главна двойна врата се залюля навътре, посрещащата комисия излезе през нея и се насочи към нас. Пет *чёрные* в ярки анцузи за джогинг, заобиколили дребна тъмнокожа фигура с тънки като изрисувани с молив мустачки, облечена в лъскав едноредов черен костюм, бяла риза и кестенява вратовръзка, които му придаваха абсурдната прилика с продавач на „Уилям Морис“ от шестдесетте години.

— Не правете нищо — просъска Олег. — Мълчете, докато не ви кажа.

Майната му, операцията си беше моя, а не негова. Но скрих пистолета зад десния си крак. Показалецът ми лежеше върху скобата на спусъка. Предпазителят беше вдигнат и пистолетът включен за единична стрелба.

По лицето на Олег се разля голяма, широка усмивка. Засипа дребосъска с порой руски думи, а с лявата си ръка притискаше Ашли до себе си при всяка втора или трета дума.

Дребният разбра какво му казва Олег, както и Ашли, защото тя реагираше както трябва и се правеше на много мила, което точно според плана разконцентрира биците, както и дребният хотелски управител, който не можеше да свали дребните си като мъниста оценца от нейната яркосиня... рокля. Но трябва да имаше и добри инстинкти, защото не отстъпи нито сантиметър. Отстояваше позицията си, а и биците не се местеха. Лошо.

00:02:00. Точно в този миг настъпи пълна тишина. В който момент свирепите ми уши доловиха добре дошлия звук на платна откъм три часа. Не, звукът от купола на парашут не е очевиден за повечето хора. Но е очевиден за мен, особено след като го очаквам.

И в този момент инстинктът ми се потвърди, защото някой от другия край на хотела извика „майчице посрана“ на руски или може би на арменски. Аз не знам нито арменски, нито руски. Но знам „майчице посрана“, когато го чуя, независимо на кой език.

Викът беше последван от бързите залпове на автоматично оръжие. Което означаваше, че моите парашутисти са достатъчно ниско, за да започнат с подавящия огън. Според часовника ми те бяха подранили с цели тридесет секунди.

00:02:06. Моментът не беше подходящ да чакаме Олег да сигнализира. Вдигнах пистолета и застрелях двамата най-близкостоящи бици с по два бързи изстрела. Другите трима посегнаха към оръжието си.

Вече беше твърде късно за тях. Ето ви един урок, хора. Ако искате да бъдете телохранител, не носете оръжието си в анцуга, където не можете да го достигнете, без да разкопчавате сума ти ципове или други. Нод застреля двама, а Найджъл улучи третия, преди руските им лапи да успеят да извадят оръжието. Олег беше стиснал дребния задник за врата, като прекъсваше въздуха му с големите си длани. Счупи врата му с една ръка и пусна трупа на земята.

00:02:11.

— Да тръгваме — каза Олег, извади голям полуавтоматичен пистолет изпод куртката си и се втурна във фойето.

Аз не бях готов. Още не. Не и преди да дам на Ашли нещо за защита.

— Нод, дай й пистолет.

Бутнах я зад себе си. Нод извади своя пистолет и й го подаде.

Не виждах къде отиде Олег. Е, той в момента си вършеше своето. Аз пък трябваше да намеря посланик Медисън, и то за около четири и половина минути.

00:02:18. Влязохме като ЕКИП. Аз бях челен дозор. Найджъл и Нод се намираха до рамото ми. Ашли — зад тях. Копача беше тилова охрана. Мамка му: фойето беше празно. Олег не се виждаше никакъв.

00:02:26. *Оглеждай се. Дишай.* Не видях никого зад гишето на регистрацията. От другия край на гишето имаше тясна врата, която водеше към един офис. Вътре светеха лампи. Дадох мълчалив сигнал на Копача и Найджъл да го проверят. Двамата с Нод притиснахме Ашли помежду си и тръгнахме към средата на фойето с готови за стрелба оръжия и се заоглеждахме за заплаха.

Самото фойе беше широко и дълбоко. В задната му част имаше стълбище, което водеше към дискотеката, а в двете му страни — коридори. Вляво се намираше рецепцията. Вдясно един тесен проход водеше нанякъде. Нямах го на моята рисунка.

Докато вървахме напред към коридора за северната част на хотела, Копача прескочи гишето на рецепцията, последван от Найджъл. Чух Найджъл да казва с английския си акцент:

— Офисът е чист.

— Скипер, дванадесет часа! — прекъсна го гласът на Нод.

Беше напрегнат.

От стълбището в задната част на фойето изникна бръснатата глава на един бик заедно със зурлата на автоматичен пистолет. Аз бутнах Ашли към палубата, докато автоматът на Нод пушна дълъг залп потискащ огън. Куршумите и големи парчета мрамор удариха кучия син право в лицето. Главата му се пръсна, а остатъкът от него полетя назад и се изгуби от погледа.

Хванах Ашли за гърба на роклята и я задърпах по пода, докато вървахме към заплахата. Тя се отърси от ръката ми, претърколи се и се изправи бързо на крака.

— Добре съм, Дик, ти върши своята работа.

Нямах нищо против. Извадих една оскользяща граната от колана си, издърпах щифта, извиках „Пази се, огън!“ и я оставих да се търкаля надолу по стълбите. Спуснах се на колене и се скрих доста бързо. Чух я да подскача веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти по каменните стъпала, а след това избухна, като пръсна парчета камъни,

метал и дърво във всички посоки. Аз се вдигнах от пода и проверих стълбището.

Нищо не мърдаше. Извиках „Чисто“ и тръгнахме наляво към коридора.

Двама *чёрные* влязоха през входната врата с миниавтомати „АК-74“, като стреляха. Очевидно бяха привърженици на школата по стрелба с молитва за улучване, защото гърмяха, преди още да са видели някого. Това прави с хората тунелното виждане, приятели.

— На прицел са ми...

Извих се към първия, прицелих се, изстисках три патрона — и не го улучих. Мамка му, и аз не бях кой знае колко по-добър от него, кучия му син.

Е, ако аз се осирах, Копача и Ашли можеха да се погрижат за бизнеса. Тя стреля три пъти и просна кучия син. Копача пусна един залп на пълна автоматична стрелба от своя „MP5“, който преряза тялото на водещия стрелец наполовина. Човек не може да се скрие от куршумите „Хидрошок“ зад маса или дори зад повечето стени.

Ах, приятен звук на тишина. Найджъл изтича от далечния край на фойето, вкара по два куршума в биците, за да е сигурен, че ще останат на местата си, и взе един от автоматите за Ашли.

Чувах приятното тракане на автоматични оръжия отвън, което означаваше, че моите момчета се приземяват и атакуват. Знаеха къде трябва да идат — в бараките и жилищата за персонала — и какво да правят, което беше да спрат всичко и да не позволят никой да излезе и да притеснява моя екип от мъжквачи.

00:03:31. Часовникът ми показваше, че вече закъсняваме сериозно. Направих жест към коридора и към автомата на Нод. По лицето на Нод разбрах, че знае точно какво искам от него. Пусна пълнителя от автомата си, смени го с нов и вдигна към мен палец. Готов беше да върви.

Но къде, мамка му, беше отишъл Олег? Е, сега нямаше време да се тревожа за това.

00:03:39. Всички се наредихме в края на коридора. Беше чисто и всички врати затворени. Стълбището беше на два метра от нас, вляво. Вратата се отваряше навън. Аз изтърколих една зашеметяваща граната в коридора и когато тя гърмна, преминахме през дима към вратата и посегнах към дръжката.

Шибаната дръжка беше почти в ръкавицата на лапата ми, когато през вратата дойде силен залп от автоматично оръжие, който ме отхвърли назад.

Мамка му. Възстанових се и се оттеглихме назад. Отвърнах на стрелбата през вратата, за да държа онези зад нея назад. Междувременно Нод коленичи. Извади един от тройно прегънатите пластмасови листа и взривните въжета от раницата си. Пропълзя по коридора до вратата, след това извади лепящата лента, залепи пластмасовия лист за вратата откъм пантите, свали около метър взривно въже, включи го в една клема към листа, след това се претърколи към стената, закачи въжето, изкрещя „Пази се, огън, мамка му!“ и взриви вратата.

Сътресението метна голямата врата навътре. Копача се втурна през нея, вдигнал автомата, готов за стрелба. Аз го последвах, като с пистолета си защитавах сляпата му страна.

Оглеждай се. Дишай. Димът беше непрогледен, мамицата му. Видях сянка в ъгъла на стълбището и забих два куршума в нея. Когато се приближих, установих, че току-що съм убил онова, което беше останало от вратата. Стълбището водеше надолу, не само нагоре. Е, майната му на това долу, трябваше да пробваме късмета си. Смених пълнителя с нов, а празния захвърлих и тръгнахме нагоре по стълбището.

00:04:10. Мразя стълбищата. Това са гадни места за бой. Куршумите отскачат. Шумът се засилва от тясното пространство. Видимостта винаги е лоша. И независимо дали се качваш, или слизаш, предимството е винаги на лошия, защото той знае къде е и къде сте вие, а вие знаете само собствените си координати. Стълбищата са едно предизвестено осиране.

Но както вероятно се досещате, това шибано стълбище не трябваше да ми харесва, а просто да го щурмувам. И щурмувах.

Гърбосложен до стената, започнах да се катеря стъпало след стъпало с вдигнат и готов за стрелба пистолет, като се оглеждах и дишах, и търсех издайнически сенки или намек за сенки, които да издадат лошите.

Стигнах до първата площадка без инциденти. Нод ме следваше, като ме прикриваше с автомата си. Ашли заемаше трета позиция. Зад нея Копача попълваше четвъртата позиция. А зад него Найджъл се

изкачваше заднишком по стълбището, опрял гръб в този на Копача, и пазеше тила ни, за да не ни изненадат отзад.

Врата вляво от мен. Отваряше се навътре. Изчаках, докато всички заехме позиция, като Найджъл наблюдаваше долната площадка, а цевта на автомата на Копача сочеше към мястото над нас, зад което не виждахме.

Нод ме потупа по рамото, за да ми каже, че е готов. Аз протегнах ръка към голямата дръжка на вратата.

— Ебати... граната — изкрещя Копача и разсипа концентрацията ми.

Стреля край мен, три бързи трикуршумни залпа.

Но не върху това бях насочил вниманието си. Търсех шибаната граната, която руснаците са ни подхвърлили. Периферното ми зрение я долови, когато тя отскочи от стената на метър над мен, удари стълбището и подобно на топка за голф отскочи по висока траектория над главата ми.

Замръзнал във времето и пространството, следях шибаната граната с очи. Тя плаваше бавно във въздуха. Добре я бяха хвърлили: тя отскочи от стената над нас, за да удари стълбите и да избухне над главите ни, без да можем да я хванем и хвърлим обратно. Взривателите на тези неща се задействат след пет секунди и половина. Но не знаех колко време беше я държал онзи майкотаковач, преди да я хвърли.

Е, ако не съм ви казвал, аз бях кралят на защитниците в Ню Брунсуик, Ню Джърси, и нямаше топка, която да не мога да хвана. Пуснах пистолета и се метнах към гранатата, като използвах най-близкото стъпало за отскок и се протегнах възможно най-високо, защото знаех, че ако я стигна с ръце, ще мога да я отклоня надолу по стълбището и да намаля щетата, която шибаната бомба щеше да ни нанесе.

По-удобно е, когато тези неща се случват на забавен кадър, защото е по-лесно да ги опише човек. Та ето какво стана. Аз се метнах нагоре и настрани към гранатата, сякаш беше фалцова топка, която нападателят от другия отбор тъкмо щеше да хване, за да отбележи победния гол, а аз рискувах работата си, ако не успея. Ръцете ми се вдигнаха, пръстите ми се изпънаха и ударих гранатата, като я метнах по стълбището далеч от нас, към стената, за да може да отскочи, а не

да спре в ъгъла на стълбището и да избухне, което щеше да е зле за здравето на Дики, а да не говорим за останалите.

Изпратих с въртеливо движение шибаната бомба надолу по стълбището. Това беше добрата новина. Лошата беше, че сега аз се движех в същата посока като гранатата и предвид теглото и скоростта си, както и валидните закони на физиката, трябваше да променя посоката си бързо или да се превърна в попивателна за гранати. Пъхнах стъпалото си под парапета, за да се спра в подпората и да прекратя движението си в посока напред. Това свърши работа. Но също накара Дики-сан да стомира рязко.

Рязко ли? Да, рязко. Като за световно. Едно от онези резки спирания с тракане на зъби, хрускане на кости и пукане на прешлени, каквито обичат да правят звездите във футбола. Свирепият ми крак се закачи за едно от подпорните стълбчета, рязко се завъртях, като усуках и без това болния си крак на нещо като 160 градуса, а после се стоварих силно по корем върху равната площадка. Лицето ми влезе в звучен контакт с долната част на парапета.

В който момент шибаната граната избухна на пет метра под нас. Сътресението ме отхвърли назад и ме тресна от стената. Изохках. Изплюх парченце от зъб. Избърсах кръв от челото си. И тогава се изправих на колене, а оттам на крака и тръгнах бавно нагоре по стълбите, като внимателно прекрачих трупа на ивана, който беше хвърлил шибаната граната, за да можем да продължим одисеята си и да Стигнем Там.

Споменава ли съм за Голямата Лъжа в живота си? Споменава ли съм, че ДСДИНКММ? Споменава ли съм? Добре, защото това е истината, цялата шибана истина и само шибаната истина. Да Стигнеш Дотам Изобщо Не е Кефско Маmicата Му. А ни оставаше да прочистим и шибания смотан коридор.

ГЛАВА 22

00:04:13. О, много бяхме изостанали. Взех пистолета си и го закачих на проклетото въженце, за да не го загубя отново. След това ударих вратата с Нод зад себе си. Предпазливо размахвах автомата, като проверявах антрето сантиметър по сантиметър, после внимателно надникнах вътре.

Празно беше. Но, ох, мамицата му: една, две, три, четири, пет, шест, седем, осем врати в този апартамент. До една затворени. Ето едно правило по прочистване на антрета: не минавайте край затворена врата, ако не сте сигурни, че не може да се отваря. И тъй като тези врати се отваряха навътре, трябваше да ги взривим до една, за да проверим дали Стивчо не е скътал още бици или *чёрные*, или други разнообразни кофти типове, за да ни нанесе телесни повреди.

И в този момент, както често става в този вид книги, ако героят, т.е. *toi*, е много послушен свиреп воин, пристига кавалерията. Чух характерния глас на Бумеранга, който водеше трио тюлени по стълбите.

Дългунестият главен старшина вървеше, следван от Алигатора, Таймекса и Мустанга, и най-вече от автоматичното им оръжие.

— Шефе, влачето е взривено и персоналът е под контрол, затова реших да ти помогна малко.

Истински блажен съм, защото Бог ми е дал да командвам и да водя в боя хора като тези. Но нямаше време нито за благодарности, нито за приказки. Дадох заповедите, които исках да изпълнят, смених пълнителя, защото, честно казано, бях забравил да броя куршумите — а точно тази игра не мислех да играя с половин пълнител. След това се наредихме, подготвихме се и тръгнахме напред с пълна пара. Искам да кажа, че терминът „Динамично навлизане“ се сдоби с напълно нов смисъл. Движихме се плавно. Гръмваме вратата. Мятаме зашеметяваща бомба. С екипи за прочистване на стаите от по двама души, работещи в срещуположни краища на антрето, плюс Ашли, взела един автомат за тилова охрана, ние бяхме по-мазни и от лайно.

Очевидно мистър Мърфи е чул идването ни и се е измъкнал от сградата.

00:05:12. Големите, тежки резбовани дървени врати на апартамента бяха пред нас. Направих знак на Нод и той постави пластмасовите листа, сложи детонатора, ние се скрихме и тъй като всички знаехме, че щеше да има БУМ, той не трябваше да ни предупреждава, а просто натисна копчето и гръмна шибаните врати от пантите.

Аз метнах две зашеметяващи бомби в дима, изчаках да гръмнат, а после се спуснах напред с готов за стрелба пистолет. Бомбите бяха пръснали два прозореца, защото димът се разсейваше доста бързо.

Френските телохранители на Стив чакаха. Биваше ги, защото бяха се сетили да се прикрият след експлозията на вратите. И очевидно бяха се обучавали с тюлени или с „Делта“, защото знаеха точно как ще влезем: първият човек ще отиде наляво, вторият надясно, а третият ще прикрива първия.

Аз минах през вратата, залепил гръб до стената, и тръгнах ляво на борд, а пистолетът ми се местеше натам-насам.

Движение в седем часа между дивана и ъгловата масичка. Ето какво се прави: отива се право срещу заплахата. Изсмуквате въздуха от жизненото пространство на целта. Тръгнах напред и стрелях два пъти. Мазилката зад мен се пръсна, когато два куршума свирнаха край дясното ми ухо.

Да те гръмнат е по-малък кеф, мамка му, от това да Стигнеш Там, а както знаете, ДСДИНКММ. Спуснах се ниско долу и се метнах към дивана, като го отблъснах назад в ъгловата масичка и ограничих движенията на оня жабар. Зад мен и вдясно се чу стрелба. Това са Нод и Копача с Бумеранга за поддръжка.

Е, те бяха големи момчета и можеха да се грижат за себе си. А аз, аз в момента също си имах работа.

Мамка му — накрая видях ръката с пистолета и стрелях по нея. Улучих, защото го чух да пици, когато пистолетът падна.

Този път отместих дивана от стената и се спуснах към онзи. Беше някакъв дребен пишкосмукач в двуреден костюм и в мига, когато скочих върху него, разбрах, че сме изненадали всички, защото този нямаше автомат, а само ежедневния си „Валтер“ Р-99 със седемнадесет деветмилиметрови спринцовки наслада в ергономична опаковка. Но

тъй като беше лишен от пистолета си, а и от дясната си ръка, той реши да ми каже *bon jour, comment sa marche*^[1] с много гадното куфарче в лявата си ръка.

Замахна към мен и ме отхвърли през дивана. След това се метна към пистолета си.

Мамка му, нямаше време да се мотая — или дори да се прицелвам. Пуснах четири бързи изстрела от стойка, която вероятно се нарича навит макарон. Два куршума изобщо не улучиха. Един го удари в коляното и го просна, а последният се заби право в бузата му.

Питате как така не го улучих с две двойки от своите куршуми, попадащи точно в десетката всеки път? Ей, задници, когато стрелям наистина и другият има истински пистолет, съм съгласен на всякакво попадение. Не ми е работа да се правя на мозъчен хирург, когато участвам в престрелка. Нямам нищо против мърлявата и слаба стрелба, стига да свърши работа.

Нод и Копача бяха свършили своята работа: стояха над труповете. Това означаваше, че Бумеранга е свободен и може да ми помогне. Извиках му:

— Спалнята.

Огледах се. Спалнята трябва да беше вратата в дясната страна на апартамента. Наредихме се. Аз ударих вратата с рамо и дървената каса се пръсна.

В същия момент отвътре се чу писък. Именно този звук ми подежда като шпора. Влязох и се насочих наляво. Бумеранга ме последва и отиде вдясно.

Оглеждайдишай. Оглеждайдишай. Мамка му, задъхвах се. Спрях се навреме и поех бавна, равномерна глътка свеж въздух в дробовете си. *Гледай. Дишай.* По-добре. Сега заставих очите си да проработят, а не да гледат като с капаци; продължавах да местя цевта на пистолета си надясно/наляво, наляво/надясно.

И в този момент: заплаха в осем часа. Стив Саркисян. Застанал пред посланик Медисън, като тялото му я притискаше плътно до стената, а ръцете ѝ бяха скрити. Но виждах неговите ръце. В тях имаше малък пистолет „Валтер“ от неръждаема стомана, стиснат по старомодния начин с разтворена длан на едната ръка и върху нея поставена дръжката на пистолета. Пистолетът сочеше пода. След това

ме видя — разпозна ме — и цевта на пистолета тръгна нагоре, в посока към мен.

Ето ви разликата между Стив и мен: той трябваше да вдигне пистолета си, а аз виждах как очите му се фиксираха в мен и не виждаха нищо друго освен тялото ми, докато аз се приближавах към него внимателно, стъпка след стъпка, след стъпка.

Мерникът ми беше насочен право към него. И ако не сте против едно микромоментно отклонение в този момент от времето, бих искал да кажа, че картината си я биваше.

Извил бях пистолета към лявата му ключица, защото лявата му ключица и рамо се намираха изцяло встрани от тялото на посланичката. Можех да го елиминирам, когато си поискам. Но не исках. Още не. Не, докато не разбере, че ще го затварят завинаги.

— Здравсти, Стив...

— Ти! — каза той. — Ти!

Цевта на пистолета се вдигна още пет сантиметра нагоре. Погледна ме с виолетовите си очи. Косата му беше рошава и изглеждаше объркан. Мръдна така, че тялото му застана точно между мен и Марибет Медисън.

Аз продължавах да се целя в лявата му ключица.

— Имам новини за теб, Стиви: вече не си в бизнеса по експедирането.

Сега беше ред на посланичката. Тя ме изгледа с неприкрита омраза.

— Какво правите тук, мътните да ви вземат, полковник Марчинко?

Предполагам, че наистина беше се объркала.

Нямах време да ѝ обяснявам сега, защото първо трябваше да убия някого. Затова не обърнах внимание на нейно превъзходителство и казах на задника, когото бях дошъл да убия:

— Притежавам списъка с целите, Стиви. Твоите и тези на Шерафи. Посолствата в Абу Даби, Катар и Лондон — в безопасност са. Хората, които щяха да взривяват банките в Париж, в момента разказват всичко на ДНТ^[2]. Също и побойниците, на които си наредил да нападнат нефтодобивните компании и турското министерство на външните работи. Мрежите ти са приборани, Стив. И въпреки че израелците не успяха да те ударят, аз няма да пропусна. Ти уби

съпругата на мой приятел. Това те прави мой враг и ще умреш. Считано от този момент, Стив, фондация „Сирджик“ излиза от бизнеса завинаги.

Той продължаваше да притиска посланичката и понечи да свие рамене, сякаш не разбираше за какво намеквам. Само че... само че... само че цевта на шибания му пистолет отново тръгна в посока към мен.

Не мислех да чакам той да стреля първи — освен това знаех, че не е обучен стрелец и ще се поколебае. И колкото и да ми се искаше да му пръсна главата точно сега, нямаше да го сторя, докато стоеше право пред посланичката. Трябваше ми само мистър Мърфи да коригира малко пътя на куршума — и щяхме да свършим с огромен и шибан инцидент. Представих си заглавията във „Вашингтон пост“: „Тюлен от ВМС убива посланичка на САЩ в Азербайджан по време на объркан опит за спасяване на заложници.“ И затова скъсих разстоянието помежду ни за милисекунда и се метнах върху копелето като миризма върху лайно. Праснах го през лицето със своя пистолет и разтърсих идеалните му зъби. Ударът го накара да изпусне пистолета си, който изтрака някъде наляво. Лошо за него.

Посланичката опита да се вмъкне между нас, като пробва с ръце да одере лицето ми. Помислих си да я просна в несвяст, но не можеше. Огледах се, видях една врата на гардероб на два метра от мен, хванах я за косата на тила, напъхах я вътре и завъртях ключа, за да съм сигурен, че няма да ми се пречка.

Лоша идея. Това остави Стивчо сам достатъчно дълго време, за да се спусне към пистолета си.

Метнах се върху него точно когато протягаше ръка. Праснах го в лицето. Ухапах го по ухото. Ръгнах го в топките. Той опита да отвърне, но не можеше. Моята нагорещена до бяло ярост беше прекалено силна, прекалено концентрирана, за да му позволя каквото и да е.

Бих го до омаломощаване, а после го претърколих, възседнах го и се отпуснах върху гърдите му.

— Боклук!

Издрах с мерника на пистолета си очите му право през клепачите. Той изпищя и размаха ръце.

— Ти убиваш невинни жени — казах му. — Това хич не ми харесва.

Отново издрах очите му с мерника.

Той започна да протестира истински, като крещеше всякакви глупости на всякакви езици. Е, майната му. Не се намирах тук, за да го слушам. Намирах се тук за отмъщение в старозаветен стил. Прекратих монолога, като натиках цевта на пистолета си в устата му, счупвайки още зъби.

Погледнах го.

— Кажы сбогом, Стив.

О, бореше се. Мяташе рамене и опита да ме ритне по тила, и се виеше като шибана змия, каквато си беше. Но това не му помогна абсошибанолютно никак.

Усмихнах му се и натиснах спусъка.

Тилът му експлодира като шибана зряла диня. Късчета мозък и кости изрисуваха неприятна Роршархова^[3] картина по мраморния под на апартамента.

Станах от тялото на Саркисян, заставах над него и вкарах още три куршума в трупа му, за да съм сигурен, че ще продължи да е толкова мъртъв, колкото заслужаваше.

След това отключих вратата на гардероба и измъкнах мадам посланичката, за да можем да я изведем отгук и да спасим задника й.

Това беше по-трудно изпълнимо, отколкото бихте си помислили, защото след освобождаването си посланичката ми се метна, почна да ме удря по главата и раменете и се разпищя съвсем недипломатично за това, че съм проклет и шибан убиец и че ще ме вкара в шибания арест. Вероятно това се дължеше на факта, че се беше подхлъзнала върху пръснатия мозък и сега беше оцапана с кръвта на Стивчо. Честно казано, в момента изобщо не ми беше през старата ръждива пишка за нея. Трябваше да я вържем на вързоп, да изнесем вързопа и да се върнем в Баку, преди да пристигнат подкрепления.

09:25. Разположих постове, докато Ашли опитваше да успокои посланичката (но без особен успех, защото днес не носеше кетамин). Изпратих Копача да донесе на бегом комбинезона на Ашли. Докато той се занимаваше с тази задача, ние прегледахме апартамента и съседните стаи, които бяха заети от охраната на Стивчо, за да проверим дали няма свободна информация.

Трябва да призная, че нямаше много. Изглежда, че ставаше дума точно за онова, което посланик Медисън крещеше, че е, или по-точно:

„Частна шибана забегка, дето твоят шибан нос нямаше право да се навира.“

Тая никой ли не я беше учил да използва конструкцията „в която“?

09:29. Майната му на синтаксиса, ние трябваше да местим задници, и то бързо. Метнах скенера към Ашли, която разбираше местния говор, за да следи обстановката. Нашият хеликоптер нямаше да върши никаква работа и затова заведох Найджъл, Чука и Алигатора до хангара, за да подготвим за полет птичката на посланик Медисън.

09:32. Натъкнахме се на Олег във фойето.

— Къде беше бе, мамицата ти?

Той сви рамене небрежно.

— Търсих документи в сейфа на хотела.

— Да, но имахме нужда от теб.

Очите на ивана проблеснаха.

— Ти имаше свои задачи, аз — мои.

Замълча за малко.

— Саркисян?

— Мъртъв.

Лицето му светна.

— Това е добре — каза той. — А вашата посланичка?

— Ще живее.

В отговор той изгрухтя и се извърна.

Не мислех да го чакам. Имахме работа. Обърнах се към момчетата си.

— Хайде.

09:41. С помощта на един трактор Алигатора изкара бавно хеликоптера „Дофин 2“ от хангара. Двамата с Найджъл нагласихме горивозарядното устройство и напълнихме резервоара догоре. Отворих вратата и погледнах вътре. Адски тясно щеше да ни бъде, мамицата му. Посланик Медисън беше нагласила хеликоптера като возило за важни персони, което означаваше, че поемаше само осем души. Ние щяхме да сме повече от два пъти от това число. Теглото не беше проблем, защото „Дофин 2“ могат да носят двадесет души. Но предвид конфигурацията като за важни персони вътрешното пространство не позволяваше да се наместим всичките.

Погледнах Алигатора и Чука.

— Всяко нещо, за което Найджъл каже, че не трябва, го изхвърляйте.

09:52. Посланичката най-после беше се умирила. Но когато се върнах в апартамента, ме изгледа с не особено любезен поглед. Ашли поклати скенера към мен.

— Идва компания — каза тя. — Руснаци. Много. С хеликоптер са.

— Кога ще пристигнат?

— Не съм сигурна. От радиото разбирам, че току-що са се вдигнали от писта при някакво място на име Уйташ.

Погледнах към Олег.

— Ти какво знаеш за това, Олег?

В отговор ръцете на руснака се разтвориха.

— Може би биците са научили.

— Колко далече е Уйташ?

Олег сви рамене.

— Може би двеста, двеста двадесет и пет мили. Може би по-малко, може би повече.

Това ни даваше много време да почистим тук и да се махаме от Додж, защото не исках да съм наоколо, когато ивановците дойдат — твърде много въпроси, но недостатъчно отговори. Взехме всичката информация, на която успяхме да сложим ръце, а после се измъкнахме от хотела и тръгнахме към хеликоптера.

Найджъл тъкмо привършваше с огледа. Аз погледнах купчината направени по поръчка мебели на асфалта, а после към него.

— Готово ли е?

Той вдигна палец.

— Да, шефе.

10:19. Натоварих посланик Медисън, която все още беше в шок. Момчетата ми бяха готови за тръгване. Погледнах към едрия иван.

— Олег, идваш ли?

Той поклати глава.

— Аз ще чакам своите хора — отговори той. — Ще са нужни обяснения и искам да съм сигурен, че ще ги разберат правилно.

Е, негови хора си бяха и той можеше да ги контролира.

— Ти решаваеш, генерале.

Той отдаде чест небрежно.

— Вашите мъже се справиха добре днес — каза. — Бързо научават, полковник.

— *Спасибо*, Олег. Благодаря за помощта.

Качих се в хеликоптера и дръпнах въжето на вратата-стълба, за да я затворя.

— *Пока* — доскоро.

— *Щастливого пути* — *bon voyage*^[4] — каза едрият руснак, като ми махна с ръка и ми отпрати своя празен поглед в стил мистър Чист®. След това се обърна, сви рамене под струята от витлата и тръгна обратно към хотела.

10:21. Руснаците щяха да дойдат след четиридесет минути. Време беше да си разкараме задниците. Погледнах в кабината, където Найджъл чакаше, и направих жест „вдигай гълъбите“.

10:22. Големият хеликоптер се издигна бавно в утринното небе. Огледах своите Воини, които още веднъж бяха надвили шанса. Те бяха истински самураи, живеещи с морален кодекс, който не им позволяваше да се провалят. Те бяха по-добри от самураи: те бяха Воини по мой образ и подобие и аз ги обичах така, както само Воинът може да обича своите бойци.

И тъкмо в момента, когато Найджъл наведе носа на „Дофина“ и свихме на изток към Баку, тъкмо когато се изтягах и отпусках, защото знаех, че не сме се провалили, изведнъж косата на врата ми настръхна и внезапно осъзнах, че нещо е много, много нередно.

— Спускай на земята, мамка му, веднага — изкрещях.

Найджъл ме изгледа объркано, но се подчини. Тридесет и осем секунди по-късно бяхме на палубата. Кацането не беше от приятните. Но ни свали на *terra firma*^[5].

Пуснах вратата.

— Всички вълн!

Бойците ми бяха объркани. Ашли — също. Също и посланичката. Но не ми пукаше. Когато косата на врата ми щръкне право нагоре, нещо се опитва да ме убие.

Олег очевидно беше чул завръщането на хеликоптера, защото стоеше на площадката, когато излязох.

— Проблем, полковник?

Почесах се по брадата.

— Може би, не съм сигурен.

Наистина не бях сигурен. Но косата на тила ми беше застанала право нагоре. И през всичките ми воински години този сигнал за опасност не е бил лъжовен. Инстинктите ми казваха, че нещо не беше както трябва — а в подобни ситуации аз винаги им се доверявам.

Замислих се за всички дълбоковагинални фактори. Като експлозивите, които Стив Саркисян може вече да е поставил на хеликоптера. В мислите си отново видях лентата със записа на погледа на Стив, когато влязох през вратата на апартамента, и как беше опитал да защити мадам посланичката със собственото си тяло, преди да я метна в гардероба и да го убия.

И тогава истината за всичко, истината и само истината, се стовари върху мен като пословичния тон тухли: *Стив Саркисян може и да беше виновен за много неща. Но да убива Марибет Медисън не беше сред тях.*

Влязох в хангара. Огледах се. Нищо не изглеждаше нередно. Затова спрях, седнах на хладния бетонен под. Скръстих крака и последвах зен-концепцията на Рой Боъм за прочистването на мисълта. После с нова концентрация станах и се заоглеждах. Истински.

Тогава намерих малкото правоъгълно късче лъскава хартия, от която отсъдих, че неотдавна някой беше използвал малко залепяща лента. А после открих брезентовата чанта за документи, натъпкана на дъното на варела за нафта, който механиците използваха като кофа за боклук. Съвсем същата чанта, която беше носил Олег Лапинов.

Измъкнах я от боклука, увих я в някаква кърпа и изтичах до хеликоптерната площадка. Найджъл държеше двигателя включен на празен ход. Изправих показалеца на дясната си ръка и го прекарах през гърлото си.

— Спри го.

Изчаках, докато се доближа до Олег, преди да пусна чантата от кърпата. Когато я видя, лицето му ми каза всичко, което трябваше да знам.

Не чаках и милисекунда. Започнах ъперкътта си от възглавничките на стъпалата си, оставих го да набере сили в прасците ми, бедрата, корема, усетих го как преминава през гърдите, раменете и дясната ръка, докато праснах големия, грозен иван с удар като цунами точно в гърлото.

Той падна като товара с лайна, какъвто си беше. Казах ви преди няколко страници, че нямам доверие на ивановците. А Олег Лапинов беше въплъщението на моята причина за това.

Но нямаше време точно сега да разсъждаваме над този въпрос, защото той е също толкова силен майкоосквернител, колкото и аз и вече се изправяше на крака с мисълта за убийство в погледа си. Ритнах го в главата, за да го държа на палубата, но той се претърколи настрани и избягна удара, след което се вдигна бързо на колене, а лицето му беше червено като комунистическото знаме и очите — кръстосани от болка.

Но на мен ми трябваше точно толкова време. Ударих го по ушите. Главата му се отметна назад. Но все пак успя да изпрати един-единствен удар, като големият му юмрук попадна в топките ми.

О, това ми причини болка. Направо ми изкара силите. Инстинктивно се свих напред. В който момент той ме удари още веднъж. Всичко това почваше да ме изморява.

— Претърколи се надясно, шефе, надясно — чух гласа на Бумеранга над звъна в ушите си. Метнах се дясно на борд, като ударих едро руско стъпало с болното си коляно. Но продължавах да действам, да се търкалям, да се набирам и да драскам, за да се измъкна от млатещите крайници на Олег.

И след като бях се отстранил достатъчно, за да не преча на изстрелите им, Бумеранга и Скапания Ранди, които бяха се позиционирали отстрани на Олег, го застреляха. Вкараха достатъчно куршуми в главата му, за да го смълчат завинаги, и пръснаха иванския му мозък по шибаната хеликоптерна площадка.

Погледнах кървавата рисунка на бетона и им казах:

— Страхотна творба, мамка му.

И наистина творбата беше страхотна, макар че вие там май искате аз да бях свършил делото.

Е, живейте и се учете, попови лъжички: само според тъпите правила на Холивуд Големият Герой успява да убие Големия Злодей в края на книгата. В реалния живот онзи, който може да стреля, е по-добре да стреля, или на Големия Герой ще му светят маслото, а Големият Злодей ще си иде без нито една драскотина.

Но не и днес. И не в тази книга. Претърколих тялото на Олег и извадих радиопредавателя — онзи, с който щеше да взриви

хеликоптера в небето. След това започнахме да обикаляме по хеликоптера като скакалци, докато намерихме и разтурихме бомбата от двеста и петдесет грама експлозив „Семтекс“, сложен при вентилатора на радиатора за маслото. Олег си беше направил домашното: обикновено човек не би включил това място в списъка за предполетния преглед.

Трябва да призная — с известна печал, — че Олег си беше направил домашното и във връзка с мен. Защо ли? Защото беше изработил сценарий, който изискваше точно такава проста операция, каквито ги обичам. Искам да кажа, отвличането почти се връзваше идеално, точно каквото е необходимо за подобни операции. И Олег като оператор знаеше как да ме въвлече. Даде ми сценария, включи часовника и след това остави Воинските ми инстинкти да поемат нещата.

Да, но не само аз бях излъган. Той беше убедил и Ашли в своята версия. А човек можеше да убеди Ашли почти толкова лесно, колкото и мен. Искам да кажа, мислимо беше, че Стив Саркисян всъщност е отвлякъл Марибет Медисън. Но колкото повече мислех над случилото се, толкова повече разбирах, че триото прехванати съобщения, които Олег ми беше показал, е фалшиво. Това беше от онзи тип дезинформация, който Съветите наричаха активни мерки, т.е. дезинформация, направена вероятно със зрънца истина тук-там и поставена в подходящ контекст. Минирана информация. Съветите успешно упражняваха дезинформацията по време на Студената война. И Олег Лапинов не беше загубил таланта си в продължение на повече от десет години.

Освен това, моите момчета не бяха намерили експлозиви или принадлежности, свързани с експлозивите, из нещата на Стив или на телохранителите му, или пък в хотела и хангара. Не. Именно Олег беше искал да взриви хеликоптера на посланик Медисън, защото по този начин щеше да се отърве от двама противници: посланик Медисън и мен.

Но след като ме беше използвал да убия неговия двоен агент.

В плана му имаше нещо изкривено гениално — защото беше го моделирал по моята свирепа личност и по моята тенденция да действам без указания. След като моите хора и аз се превърнехме в трупове, той можеше да каже, че аз отново съм хванал пушките без

заповед, както при преравянето на офиса на Саркисян. Щеше да каже на Вашингтон, че съм отишъл на своя глава да убия Саркисян, но съм паднал в жертва на предварително подготвеното от Саркисян покушение над посланик Медисън.

И ако сценарият се изпълнеше както трябва, американските нефтодобивни компании щяха да преосмислят обстановката, а Съединените щати да ограничат отношенията си с Баку. Което правеше Олег единствения оцелял. И Москва отново щеше да мине през границата, да избути иранците и да контролира Азербайджан, както и останалата част от кавказкия район.

Това достатъчно объркващо ли е за вас? Със сигурност беше достатъчно объркващо за мен. Всъщност да ме пази Бог от геополитиката и нейните практики. Аз съм най-щастлив, като трепя танга, сърбам няколко студени бири, сърбам и малко „Бомбайски сапфир“ и когато от време на време дълго, много дълго се кисна между топли бедра. И тъй като току-що бях се наситил да трепя танга, останалите три неща ми звучаха шибанярски добре.

10:55. Времето изтичаше. Погледнах трупа на Олег. Той доказваше, че въпреки старата азербайджанска поговорка, врагът на твоя враг невинаги е твой приятел. Е, аз бях оставил на шибаните руснаци да го намерят и сами да се досетят какво става. А на мен ми предстояха адски трудни моменти при обясняването на този малък епизод на Председателя. Но това щеше да се случи по-късно — след бирата, след джина „Бомбай“ и след дългото, дългото накисване. Размахох в кръг десния си показалец, с което пратих всички в хеликоптера. О, да, отдавна беше време да си тръгваме.

[1] Добър ден, как върви (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Запомнете, това е Дирекцията за наблюдение на териториите, или френската организация за сигурност и контраразузнаване. ↑

[3] Херман Роршарх (1884–1922), швейцарски психолог. Неговият тест представлява няколко безформени мастилени петна, представени за тълкуване и служещи за определяне на личността. — Б.пр. ↑

[4] Приятен път на руски и френски език. — Б.пр. ↑

[5] Твърда земя (лат.). — Б.пр. ↑

РЕЧНИК

A2: aforementioned asshole — Г2: гореупоменатия гъз.

A3: Anytime, Anyplace, Anywhere — В3: Винаги, Всякъде, Всякога.

Admiral's Gestapo — Адмиралското гестапо: Така в офиса на министъра на Военноморските сили наричат Военноморската следствена служба. Виж *Shit for brains* (лайнян мозък).

AK-47: Автомат „Калашников“, 7,63×39. Най-употребяваното стрелково оръжие в света.

APOC: A Piece Of Cake — фасулска работа.

AVCNO: Assistant Vice Chief of Naval Operations — Заместник-командващ военноморските операции.

BAW: Big Asshole Windbag — ДГВ: ДебелоГъз Въздухар.

BDU: Battle Dress Uniforms — БУТ: Бойни униформени тоалети. Ето това е истински оксиморон.

BFD: Big Fucking Deal — ГПММ: Голям Праз, Мамка му.

BIQ: Bitch In Question — ВК: Въпросната Кучка.

BJB: Leader of the Free World — Бил Минета, предводителят на свободния свят.

BOHICA: Bend Over, Here It Comes Again — НАСХИО: НАведи Се, Хуят Идва Отново.

BTDT: Been There Done That — БТПГ: Бил съм там, правил съм го.

BUPERS: Naval BUreau of PERSonnel — Военноморското бюро за личния състав.

BUWEPS: Naval BUreau of WEaPonS — Военноморско управление за оръжията.

C-130: Вездесъщият самолет „Херкулес“ на фирмата „Локхийд“.

C-141: Вездесъщият самолет „Старлифтър“ на фирма „Локхийд“, който скоро ще бъде консервиран с нафталин.

C-4: Пластичен експлозив. Можете да го моделирате като глина. Може дори да си палите огън с него. Само не го настъпвайте.

C2CO: Can't Cunt Commanding Officer — Командири, с които не може да се ебава човек. Твърде много ги има в днешните военноморски сили. Те не подкрепят хората си и не рискуват, защото се боят, че така ще съсипят възможностите си за повишение.

CALOW: Coastal And Limited-Objective Warfare — Бойни действия при бреговата линия с ограничена цел. Много модно съкращение в Пентагона за разраснал се слаб конфликт.

Cannon fodder: (пушечно месо), виж FNG.

CINC: Commander-IN-Chief — Главнокомандващ.

CINCUSNAVEUR: Commander In Chief, U.S. Naval Forces, Europe — Главнокомандващ Военноморските сили на САЩ в Европа.

Clusterfuck: виж FUBAR.

CNO: Chief of Naval Operations — Главнокомандващ военноморските операции.

Cockbreath: Куродъх педал. Тюленско обръщение към любим човек, използван за доносници и други. Виж SAP/VJ.

CONUS: CONTinental United States — КОНУС: континенталната част на САЩ.

CQC: Close Quarters Combat — Близък ръкопашен бой, т.е. убиване отблизо и на лична основа.

CT: Counterterrorism — контртероризъм.

DADT: Don't Ask, Don't Tell — Не питай, не казвай.

DEA: Drug Enforcement Agency — Агенция за контрол на оръжията, наркотиците и алкохола.

DEFCON: DEFense CONdition — Състояние на бойна готовност.

DEVGRP: Naval Special Warfare DEVELOPMENT GROUPE — Група за развитие на Военноморските специални сили. Текущото название на „ТЮЛЕН-група 6“.

Detasheet: Маслиненочерен и матов пластичен експлозив с размери тридесет на шестдесет сантиметра, използван като заряд за срязване или пробиване.

DIA: Defense Intelligence Agency — Разузнавателното управление на Министерството на отбраната.

Diplo-Dunk: безполезен, празнодумащ бюрократ дипломат.

DIQ: Document-In-Question — ХУИ (произнася се хуй, освен във Франция, където се произнася хуъ): Хартиена уличаваща информация. Възможни са чувствителни ХУИ, големи, дебели ХУИ или дори

тънички, моливести ХУИ. Но ако изпуснете своя ХУИ в локва вода, ще останете с увиснал ХУИ.

Do-ma-nhieу (виетнамски): Върви на майната си. Виж *Doom on you*.

Dweeb: загубен лайномозъчен видиотен задник, обикновено завързан с вериги за компютър.

EC-130: electronic warfare-outfitted C-130 — самолет „С-130“, оборудван за война с електронни средства.

EEl: Essential Element of Information — Съществен информационен елемент. Информационните късчета злато, на които се базират и изпълняват мисиите.

EEO: Equal Employment Opportunity — Равни възможности при кандидатстване за работа (Свирепия се отнася към всички еднакво — като към боклуци).

EOD: Explosive Ordnance Disposal — обезвреждане на боеприпаси.

Flashbang: дезориентираща бомба, използвана от екипите за спасяване на заложници.

FLFC: Fucking Loud and Fucking Clear — ШЯШВ: Шибано Ясно и Шибано Високо.

FLIR: Forward Looking InfraRed — преднонасочен инфрачервен лъч.

FNG: Fucking New Guy — Шибан новак. Виж *Cannon Fodder*.

Four-striper: Captain — Четиринашивник. Полковник.^[1] Твърде често от неебаващите се.

Frag: fragmentation grenades — осколъчни гранати.

FUBAR: Fucked Up Beyond All Repair — СОБВП: Ситуацията е Осрана Без Възможност за Почистване.

Glock: Надежден деветмилиметров пистолет, направен от австрийската фирма „Глок“. Страхотни са за тюлените, защото не изискват толкова грижи, колкото „Зиг Зауер“.

Goatfuck: Чукане на коза, или това обичат Военноморските сили да правят на Марчинко. Виж FUBAR.

GSG-9: Grenzschutzgruppe-9. Елитна германска част за борба срещу тероризма.

HANO: High-Altitude High-Opening — Скок от голяма височина с ранно отваряне на парашута.

HALO: High-Altitude Low-Opening — Скок от голяма височина с отваряне на парашута на малка височина.

HIC: Head-In-Cement syndrome — Синдром на бетонната глава. Състояние, обичайно за офицерите с висок чин. Симптомите включват свинеглавство и неспособност за промяна на мнението при представяне на нова информация.

HK: Ултранадеждсн пистолет, щурмови автомат или картечница, направени от „Хеклер и Кох“, фирма в Оберндорф, Германия. Тюлените използват автомати H&K MP5-K в различни конфигурации, както и щурмови автомати H&K 93, а също и пистолети калибър 40 или 45, както и USP9.

HKTВ: Hot Knife Through Butter — ГНВМ: Горещ нож в масло.

HUMINT: HUMAN INTelligence — АГРАЗ: агентурно разузнаване.

Humongous: огромен: Марчинко(воят).

Hydra-Shok: изключително смъртоносни куховърхи патрони, произвеждани от компанията „Федерал Картридж“.

IBS: Inflatable Boat, Small — НЛМ: Надуваема лодка, малка. Основното транспортно средство за тюлените.

IED: Improvised Explosive Device — ИЕУ: Импровизирано експлозивно устройство.

Japs: Лошите.

Jarheads: бурканоглавци: Морските пехотинци. Преди ги наричаха USMC (*United States Marine Corps* — Морска пехота на САЩ), или *Uncle Sam's Misguided Children* (Заблудените деца на чичо Сам).

JSOC: Joint Special Operation Command — СКСО: Съвместно командване на специалните операции.

KATN: Kick Ass and Take Names — Ритай задници и раздавай наказания. Призванието на Марчинко.

КН: KeyHole — Ключалка. Обозначението за небесните шпионски спътници, например „КН-12“.

KISS: Keep It Simple Stupid (Прави нещата просто, глупако) — ЦЕЛУВКА: Целта Е Лекотата, Умнико Важен. Основата според Марчинко на специалните операции.

KTFM: Keep The Fuck Moving — Не спирай, мамицата ти.

Klick: един километър, равен на шест десети от милията.

Kuz етеџ: Свирепоговор за „На майка ти в оная работа“ (арабски).

LANTFLT: AtLANTic FLeeT — Атлантически флот.

LBFM: Little Brown Fucking Machine — Малка кафява машина за чукане.

LTWS: Lower Than Whale Shit — По-долу от китово лайно.

M3: Massively Motivated Motherfuckers — M3: Много Мотивирани Майкоосквернителите.

M-16: Основното американско оръжие калибър 223, използвано от въоръжените сили.

MILCRAFT: MILitary airCRAFT — (Военни САМОлети) на пентагонски.

Mossad: (съкратено от *Ha-Mossad hamerkazi Lemodi'in Vetafkidim Meuchadim*, или Централен институт за разузнаване и специални задачи). Израелска шпионска служба. Не е толкова добра, колкото навремето.

MOTI: Ministry Of The Interior — Руското Министерство на вътрешните работи.

NAVAIR: NAVy AIR Command — Командване на Военноморската авиация.

NAVSEA: NAVy SEA Command — Командване на Военноморските сили.

NAVSPECWARGRU: NAVal SPECial WARfare GRoUp — Група на Военноморските сили за водене на война със специални методи.

Navyspeak: Военноморскоговор. Многословен бюрократичен военноморски канцеларски език в писмен неорален или неписмен орален режим, неразшифруем за невоенни (конвенционални) или военни (неконвенционални) лица при нормално комуникиране.

NILO: Naval Intelligence Liaison Officer — Офицер за свръзка от разузнаването на ВМС.

NIS: Naval Investigative Service — Военноморска следствена служба, известна още като Адмиралското гестапо. Виж *Shit-for-brains*.

NMN: No Middle Name — Без презиме.

NRO: Naval Reconnaissance Office — Военноморска разузнавателна служба. Създадена на 25 август 1960 за административно ръководене и координиране на разработването и

експлоатацията на спътници за разузнавателната общност в САЩ. Много шпионско място.

NSA: National Security Agency — АНС. Агенция за национална сигурност, известна сред общността на бойците със специални методи като Агенция Несъществуваща.

NYL: Nubile Young Lovely — Младо хубаво маце за женене.

OBE: Overtaken By Events — Застигнат от събитията, обикновено по вина на бюрокрацията.

OFACW: Only Fucking Asshole Carrying Wire cutters — ЕШЗКНТ: единственият шибан задник, който носи телорезачки.

OOD: Officer Of the Deck — Офицер на палубата (този, който кара голямото сиво чудовище).

OPSEC: Operational SEcURITY — ОПСИГ: ОПеративна СИГурност.

OSINT: Open Source INTelligence — Разузнавателна информация от открити източници.

PDMP: Pretty Dangerous Motherfucking People — ДОМО: Доста Опасни МайкоОсквернителите.

PIС: Pissed, Irritated and Confused — ЯДОСН: ЯДосан, Объркан и Страшно Нервиран.

PIQ: Pussy in Question — ВК: Въпросната Катеричка.

POTUS: President Of The United States — Президентът на САЩ.

RDL: Real Dirty Look — ИМП: Истински мръсен поглед.

RIB: Rigid Inflatable Boat — Твърда надуваема лодка. ТЮЛЕНски плавателен съд за подривни навлизания във вражеска територия и излизане оттам.

RPG: Rocket-Propelled Grenade — РГ: Реактивна Граната.

RSO: Regional Security Officer — Служител по регионалната сигурност. Дипломат от Държавния департамент с пистолет.

R2D2: Ritualistic, Rehearsed, Disciplined Drills — Ритуални, репетираны дисциплинирани действия.

RUMINT: RUMorINTelligence — СЛУХРАЗ: СЛУХово РАЗузнаване. Писоарни клюки. По принцип информацията е с качествата на пикня.

S2: Sit the fuck down and shut the fuck up — С2: Сядай си на шибания задник и Си затваряй шибаната уста.

SADM: Special Atomic Demolition Device — Специално атомно разрушително устройство. Портативна атомна бомба.

SAP/BJ: Special Assistant to the President for Blow Jobs — Специален помощник на президента по минетите.

SAS: Special Air Service — Специална военновъздушна служба. Най-доброто звено на Англия за борба с терористи.

SATCOM: SATelliteCOMmunication — Спътникова комуникация.

SCIF: Sensitive Compartmented Information Facility — Съоръжение за секретна информация. Осигурена срещу подслушване стая.

SEAL: SEa, Air-Land — Тюлен, воин от военноморските сили. Скачащ, стрелящ, мародерстващ косматогъз жабок, който дава пет фъшкии. Съкращението значи *Sleep, Eat, And Live it UP* (Спи, яж и си живеи живота).

Semtex: Чешки пластичен експлозив „С-4“. Използва се за нулиране на банкови чеХове.

SERE: Survival, Evasion, Resistance, and Escape school — Школа за обучение по оцеляване, убягване от залавяне, съпротива и бягство.

SES: Shit-Eating Smile — Лайноядска усмивка.

Shit-for-Brains: Лайнян мозък. Всеки тъп, гноемъд, тънкохуест задник.

SIGINT: SIGnals INTelligence — СИГРАЗ: СИГнално РАЗузнаване.

SNAFU: Situation Normal-All Fucked Up — СНВО: Ситуацията Нормална, Всичко е Осрано.

SNAILS: Slow, Nerdy Assholes in Ludicrous Shoes — Бавни, тъповати задници в смехотворни обувки. (Съкращението означава „охлюви“.)

SOF: Special Operations Force — Поделение за специални операции.

Speswarrior: Боец диверсант. Човек, който дава пет фъшкии.

SUC: Smart, Unpredictable and Cunning — Хитър, непредсказуем и лукав.

SWAT: Special Weapons and Tactics police teams — Полицейски екипи за действие със специално оръжие и тактики. Често пъти не се обучават достатъчно и се превръщат в Повалени екипи със специално оръжие и тактика.

Szeb: dickhead — хуеглавец (арабски).

TAD: Temporary Additional Duty — Временно допълнително назначение. Тюлените го наричат Спи, яж и си живеј живота.

Tailhook: Събиранията на пишкодръжци, обарвачи и големи фенове, които слагат въздушни спирачки на Командването на Военноморската авиация.

TARFU: Things Are Really Fucked Up — НСНО: Нещата Са Наистина Осрани.

TBW: Tired But Wired — Уморен, но навит.

TECHINT: TECHNical INTelligence — ТЕХРАЗ: Разузнаване с технически средства.

TFB: Too Fucking Bad — ЖШ: Жалко за Шибаняка.

THREATCON: THREAT CONdition — Състояние на заплаха.

Tigerstripes: тигрови шарки или нашивки. Единствените, които тюлените са съгласни да носят.

TIQ (произнася се кърлеж (tick) и е също толкова склонно да ви ухапе по задника): Tango In Question — ВТ: Въпросното танго.

TTS: Tap'em, Tie'em, and Stash'em — Фрасни ги, вържи ги, скрий ги.

U2: Ugly and Unfamiliar — Грозен и непознат.

UNODIR: UNless Otherwise DIReCted — Ако няма други заповеди. Така оперира Свирепия, когато е заобиколен от путки.

USSCOM: United States Special Operations COMmand — Командване на специалните операции на САЩ във Военновъздушна база Макдил, град Тампа, щат Флорида.

VDS: Very Direct Stare — Много директен поглед.

Vor: Vor — руски мафиотски бос.

VTVE: Very Thorough Visual Exam — Много изчерпателен визуален оглед.

Wannabees: Мераклии — заблудените задници, които се срещат по конгресите „Войник на съдбата“.

Weenies: Пишлета^[2]: путкогъзи неебаващи се тъпаци.

Whiskey-Numbers: Уиски цифри: Кодова дума за 1999–2000 г. на Агенцията за национална сигурност за заловени съобщения от най-висок приоритет.

WHUTA: Wild Hair Up The Ass — Крив косъм в задника.

WTF: What The Fuck — КСМ: Какво става, мамицата му.

ZULU: Универсален код за обозначаване на време, използван при официалните военни комуникации. Преди се наричаше Средно време по Гринуич.

АГРАЗ: АГентурно РАЗузнаване.

БУТ: Бойни Униформени Тоалети. Ето това е истински оксиморон.

ВЗ: Винаги, Всякъде, Всякога.

ВК: Въпросната Катеричка.

ВК: Въпросната Кучка.

ВТ: Въпросното Танго.

Г2: гореупоменатия гъз.

ГНВМ: Горещ Нож В Масло.

ГПММ: Голям Праз, Мамка Му.

ДГВ: ДебелоГъз Въздухар.

ДОМО: Доста Опасни МайкоОсквернители.

ЕШЗКНТ: единственият шибан задник, който носи телорезачки.

КОНУС: континенталната част на САЩ.

НАСХИО: Наведи Се, Хуят Идва Отново.

НСНО: Нещата Са Наистина Осрани.

ОБНП: Осрано Без Надежда за Почистване.

С2: Сядай си на шибания задник и Си затваряй шибаната уста.

САС. Специална АвиоСлужба. Най-доброто звено на Англия за борба с терористи.

СИГРАЗ: СИГнално РАЗузнаване.

СЛУХРАЗ: СЛУХово РАЗузнаване. Писоарни клюки. По принцип информацията е с качествата на пикня.

СНВО: Ситуация Нормална, Всичко е Осрано.

ХУИ (произнася се хуй, освен във Франция, където се произнася хуъ): Хартиена уличаваща информация. Възможни са чувствителни ХУИ, големи, дебели ХУИ или дори тънички, моливести ХУИ. Но ако изпуснете своя ХУИ в локва вода, ще останете с увиснал хуй.

ЯДОСН: ЯДосан, Объркан и Страшно Нервиран.

[1] Званието е за Военноморските сили. — Б.пр. ↑

[2] Това е думата, която използват децата и означава кренвирш.
— Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.